

Ghidul EASO privind condițiile de primire pentru copii neînsoțiți: standarde operaționale și indicatori operaționali

Seria de ghiduri practice ale EASO

decembrie 2018

Ghidul EASO privind condițiile de primire pentru copiii neînsoțiți: standarde operaționale și indicatori operaționali

Seria de ghiduri practice ale EASO

decembrie 2018

Manuscrisul a fost finalizat la 27 august 2018.

Nici EASO și nicio altă persoană care acționează în numele EASO nu este responsabilă pentru modul în care ar putea fi utilizate informațiile furnizate în continuare.

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2018

Print	ISBN 978-92-9476-006-7	doi:10.2847/093553	BZ-01-18-726-RO-C
PDF	ISBN 978-92-9494-997-4	doi:10.2847/178500	BZ-01-18-726-RO-N

© Biroul European de Sprijin pentru Azil, 2018

Reproducerea este autorizată cu condiția menționării sursei.

Pentru orice utilizare sau reproducere a fotografiilor sau a altor materiale care nu se află sub dreptul de autor al EASO, trebuie solicitată direct permisiunea deținătorilor drepturilor de autor.

Cuprins

Lista abrevierilor	5
Introducere.....	6
Observații introductive	6
Vulnerabilitatea copiilor neînsoțiți	7
Principiul interesului superior al copilului	7
Sfera de aplicare a ghidului	10
Cadru juridic și principii generale	12
Structură și format	14
Interpretarea ghidului	15
1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți	17
1.1. Informarea.....	18
1.2. Participarea	20
1.3. Reprezentarea	20
2. Nevoile speciale și riscurile în materie de siguranță	22
2.1. Nevoile speciale.....	23
2.2. Riscurile în materie de siguranță.....	25
3. Alocarea	27
4. Îngrijirea zilnică	30
5. Personalul	34
6. Îngrijirile medicale	38
7. Educația – cursurile de pregătire și formarea profesională	41
7.1. Accesul la sistemul de învățământ și la alte modalități de educație	42
7.2. Cursurile de pregătire	43
7.3. Accesul la formarea profesională.....	44
8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile	45
8.1. Hrana	46
8.2. Îmbrăcămintea și alte articole nealimentare.....	47
8.3. Alocația zilnică.....	49
9. Cazarea	50
9.1. Amplasamentul	50
9.2. Infrastructura	51
9.3. Securitatea	54
9.4. Spațiile comune.....	56
9.5. Salubritatea	57
9.6. Întreținerea	58
9.7. Echipamentele și serviciile de comunicații	59
Anexă – Tabel rezumativ	61

Lista abrevierilor

Carta UE	Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene
CDC	Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului (1989)
COM	Comisia Europeană
DCP	Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (reformare)
EASO	Biroul European de Sprijin pentru Azil
ONG	organizație neguvernamentală
SECA	sistemul european comun de azil
SM	stat(e) membru (membre) al(e) Uniunii Europene
Statele UE+	statele membre ale Uniunii Europene, plus Norvegia și Elveția
UE	Uniunea Europeană
UNHCR	Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați
VGB	violență bazată pe gen

Introducere

Observații introductive

Directiva reformată **privind condițiile de primire** (Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013, denumită în continuare DCP) stabilește standarde pentru primirea solicitanților de protecție internațională. Scopul acesteia este să asigure un nivel de trai demn și condiții de viață comparabile în toate statele membre ale Uniunii Europene (SM).

În același timp, directiva acordă un grad considerabil de libertate în privința definirii a ceea ce constituie un nivel de trai demn și a modului în care trebuie asigurat. Totodată, sistemele de primire naționale diferă considerabil în ceea ce privește organizarea și modalitățile de asigurare a condițiilor de primire și, prin urmare, standardele pentru condițiile de primire continuă să varieze de la un SM la altul și între acestea și Norvegia sau Elveția (statele UE+) ⁽¹⁾.

Agenda europeană privind migrația ⁽²⁾ a subliniat importanța unui sistem clar de primire a solicitanților de protecție internațională în cadrul unei politici europene comune solide în domeniul azilului. Mai exact, agenda menționează necesitatea existenței unor orientări suplimentare care să îmbunătățească standardele aplicabile condițiilor de primire în toate statele membre.

Sosirea în UE a unor migranți vulnerabili în UE, în special copii – inclusiv copii neînsoțiți –, reprezintă o provocare semnificativă pentru sistemele și administrațiile naționale, precum și pentru sistemele de protecție a copilului. Aceste sisteme se confruntă din ce în ce mai des cu presiuni atunci când trebuie să asigure, printre altele, personal calificat care să gestioneze și să satisfacă nevoile speciale, locuințe adecvate și resurse suplimentare pentru educație și pentru prevenirea dispariției copiilor.

În timp ce *Ghidul EASO privind condițiile de primire: standarde operaționale și indicatori operaționali* (2016) se aplică tuturor solicitanților de protecție internațională, ghidul de față se axează pe aspectele care privesc condițiile specifice de primire a copiilor neînsoțiți ⁽³⁾, precum și pe nevoile speciale ale acestora. Din cauza **vulnerabilității** lor, copiii migranți, în special cei neînsoțiți, au nevoie de protecție specifică și adecvată. Prin urmare, standardele și indicatorii prezentați în acest ghid se referă la nevoile specifice ale copiilor neînsoțiți ⁽⁴⁾. Dar standardele și indicatorii prevăzuți în acest ghid se pot aplica și în cazul copiilor însoțiți, de exemplu în ceea ce privește identificarea nevoilor speciale de primire a acestora, îngrijirile medicale, educația, precum și activitățile de agrement și de grup. Într-o oarecare măsură, la nevoile de primire a copiilor însoțiți se face referire și în *Ghidul EASO privind condițiile de primire* menționat anterior (2016).

Obiectivul general al ghidului este să sprijine statele UE+ în aplicarea principalelor dispoziții ale DCP, asigurând în același timp un nivel de trai adecvat pentru copiii neînsoțiți, luând în considerare nevoile speciale de primire a acestora.

Ghidul a fost conceput astfel încât să îndeplinească **mai multe scopuri**:

- *la nivel de politici*, are rolul unui instrument de sprijinire a reformării sau a dezvoltării standardelor de primire și de cadru pentru instituirea/perfecționarea acestora;
- *la nivel operațional*, ghidul poate fi utilizat de autoritățile/agenții de primire și, în mod specific, de cei care lucrează cu copiii neînsoțiți, pentru a sprijini planificarea/funcționarea unităților de primire, pentru a asigura îngrijire adecvată în funcție de nevoile specifice și/sau pentru a sprijini personalul și a ajuta la pregătirea acestuia.

Prin urmare, grupul-țintă al acestui ghid privind condițiile de primire pentru copiii neînsoțiți este format din persoanele care lucrează cu copiii neînsoțiți și de factorii de decizie. Ghidul se axează pe autoritățile de primire și este elaborat având în vedere personalul care se ocupă de primire. Există însă și elemente aplicabile unui personal mult mai

⁽¹⁾ Vezi raportul Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, *Current migration situation in the EU: Oversight of reception facilities with reference to oversight of reception facilities for children* (Situația actuală a migrației în UE: Imagine de ansamblu a unităților de primire pentru copii), p. 4.

⁽²⁾ Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor: O agendă europeană privind migrația, 13 mai 2015, COM(2015) 240; pentru protecția copiilor migranți, vezi Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European: Protecția copiilor migranți, 12 aprilie 2017, COM(2017) 211 final, secțiunea 4, p. 8 și următoarele.

⁽³⁾ Pentru o definiție a „copiilor neînsoțiți”, vezi p. 10 și următoarea.

⁽⁴⁾ Pe baza discuțiilor din cadrul Rețelei EASO a autorităților de primire și în conformitate cu Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European: Protecția copiilor migranți, 12 aprilie 2017, COM(2017) 211 final, s-a stabilit că elaborarea unui ghid privind standardele operaționale și indicatorii operaționali pentru primirea copiilor neînsoțiți reprezintă o prioritate în cadrul rețelei în 2017.

variat, indiferent de funcție și de profesie. Prin urmare, **personalul care lucrează cu copiii neînsoțiți** cuprinde toate persoanele care se află în contact direct cu copiii neînsoțiți în contextul procedurii de primire, indiferent de angajator (statul sau primăria, organizații interguvernamentale, organizații neguvernamentale – ONG-uri, contractanți privați etc.). Printre acești practicieni se regăsesc în special asistenți sociali, cadre didactice și medicale, responsabili cu înregistrarea, interpreți, administratori de unități de cazare, personal administrativ/coordonator, precum și reprezentanți.

În plus, ghidul ar putea servi ca **bază pentru elaborarea unor cadre de monitorizare** în vederea evaluării calității sistemelor de primire naționale.

Procesul de elaborare a documentului a urmat metodologia stabilită în matricea calității a EASO. Documentul a fost redactat de un grup de lucru compus din experți din statele membre, ținând seama de contribuțiile preliminare și de consultarea unui grup de referință în domeniul primirii și al drepturilor fundamentale format din Comisia Europeană, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a UE (FRA), Înalțul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR), Consiliul European pentru Refugiați și Exilați (ECRE) și Organizația Internațională pentru Migrație (OIM). Înainte de adoptarea formei finale a ghidului, a fost consultată Rețeaua EASO a autorităților de primire, formată din statele UE+. Ghidul a fost adoptat oficial de către Consiliul de administrație al EASO.

Vulnerabilitatea copiilor neînsoțiți

Copiii migranți neînsoțiți au nevoie de o protecție specifică și corespunzătoare ⁽⁵⁾. Aceștia se află într-o stare de vulnerabilitate deosebită ca urmare a vârstei, a distanței față de casă și a separării de părinți sau de persoanele în grija cărora se aflau. Sunt expuși riscurilor și este posibil să fi fost martorii unor forme extreme de violență, exploatare, trafic de persoane, abuz fizic, psihologic și sexual înainte și/sau după sosirea lor pe teritoriul UE. Poate exista riscul să fie marginalizați și atrași în activități infracționale sau de radicalizare. Fiind un grup deosebit de vulnerabil, copiii neînsoțiți sunt mai ușor influențați de mediul lor. În special fetele neînsoțite sunt expuse riscului de căsătorii forțate și timpurii atunci când familiile se confruntă cu situații dificile sau doresc ca fiicele lor să se căsătorească pentru a le proteja de alte violențe sexuale. De asemenea, fetele neînsoțite ar putea să aibă deja responsabilitatea îngrijirii propriilor copii. În plus, copiii neînsoțiți cu handicap sunt deosebit de vulnerabili, aceștia prezentând un risc ridicat de a fi victime ale violenței. Totodată, copiii neînsoțiți pot fi deosebit de vulnerabili din cauza identității sexuale, a orientării sexuale sau a exprimării de gen. Prin urmare, protejarea copiilor migranți, în special a celor neînsoțiți, și asigurarea respectării interesului superior al acestora, indiferent de statut și în toate etapele migrației, reprezintă o prioritate pentru UE ⁽⁶⁾.

Evaluarea vulnerabilităților și satisfacerea nevoilor pe care le au copiii neînsoțiți nu înseamnă că nu trebuie luate în considerare și punctele lor forte. Necesitatea de a pune accentul pe vulnerabilitate nu trebuie să limiteze elaborarea de politici corespunzătoare și de practici de sprijin și de îngrijire adaptate la nevoile și capacitățile copiilor neînsoțiți, recunoscând totodată reziliența acestora ⁽⁷⁾.

Principiul interesului superior al copilului

Indiferent de statutul lor de migrant sau de refugiat, copiii neînsoțiți sunt, în primul rând, îndreptățiți să beneficieze de toate drepturile consacrate în Convenția Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului (CDC) din 1989. Articolul 3 din CDC prevede următoarele: „În toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala.” Comitetul pentru drepturile copilului a formulat câteva comentarii generale menite să ofere statelor îndrumări cu caracter obligatoriu privind interpretarea și punerea în aplicare a CDC. Printre comentariile generale relevante pentru copiii neînsoțiți ale Comitetului pentru drepturile copilului, emise având în vedere principiul interesului superior al copilului, se numără următoarele:

- Comentariul general nr. 12 (2009) privind dreptul copilului de a fi ascultat;
- Comentariul general nr. 14 (2013) privind interesul superior al copilului;

⁽⁵⁾ Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Protecția copiilor migranți, 12 aprilie 2017, COM(2017) 211 final.

⁽⁶⁾ Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Protecția copiilor migranți, 12 aprilie 2017, COM(2017) 211 final.

⁽⁷⁾ Vezi Björklund, *Unaccompanied refugee minors in Finland – Challenges and good practices in a Nordic context*, 2015, (accesat la 24 iulie 2018); și Vervliet, *The trajectories of unaccompanied refugee minors: Aspirations, agency and psychosocial well-being*, 2013.

- Comentariul general nr. 22 (2017) privind principiile generale ale drepturilor omului de care se bucură copiii în contextul migrației internaționale ⁽⁸⁾.

Principiul interesului superior al copilului se regăsește în toate instrumentele juridice ale sistemului european comun de azil. În conformitate cu articolul 23 din DCP, interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial pentru statele membre cu ocazia transpunerii dispozițiilor directivei referitoare la copii. Articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta UE) prevede că în „toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial”. Prin urmare, în aplicarea DCP, statele membre trebuie să încerce să asigure respectarea deplină a principiului interesului superior al copilului, în conformitate cu CDC și, respectiv, cu Carta UE ⁽⁹⁾.

În cadrul analizei interesului superior al copilului, statele UE+ acordă o atenție deosebită următorilor factori:

- posibilitatea de reîntregire a familiei;
- bunăstarea și dezvoltarea socială a copilului, ținând cont, în special, de apartenența sa;
- considerente privind siguranța și securitatea, în special atunci când există riscul ca respectivul copil să fie victimă a traficului de persoane;
- opiniile copilului, în acord cu vârsta și maturitatea acestuia ⁽¹⁰⁾.

Pentru orientări suplimentare, *Ghidul practic al EASO privind interesul superior al copilului în procedurile de azil* (care urmează să fie publicat) oferă o imagine de ansamblu a principiului interesului superior, împreună cu terminologia relevantă, cu condițiile prelabile și garanțiile aplicabile, cu indicatorii de vulnerabilitate și de risc și cu orientări privind modalitatea de evaluare a interesului superior al copilului ⁽¹¹⁾.

Interesul superior este un principiu a cărui aplicare face parte integrantă din standardele și indicatorii cuprinși în ghid și care trebuie respectat la asigurarea condițiilor de primire în sistemele naționale. Pentru a pune în practică principiul interesului superior al copilului, este necesară analiza unei serii de elemente ca parte a procesului general de **evaluare a interesului superior**. Capitolele privind participarea, nevoile speciale și riscurile, precum și cele privind alocarea, îngrijirea zilnică și îngrijirile medicale prezintă în detaliu gama de considerații necesare și recomandate care fac parte din evaluarea interesului superior.

Evaluările sunt realizate de persoanele care se află în contact direct cu copiii neînsoțiți în contextul procedurii de primire și trebuie să țină seama de caracterul multidisciplinar al analizei interesului superior. Caracterul multidisciplinar al analizei interesului superior presupune luarea în considerare a perspectivelor și a punctelor de vedere ale diferitelor tipuri de profesioniști ale căror opinii sunt relevante pentru procesul decizional referitor la un anumit aspect (de exemplu reprezentanți, îngrijitori, asistenți sociali, psihologi, medici, cadre didactice).

Evaluările sunt realizate în diferite etape după sosire. În conformitate cu articolul 22 din DCP, evaluarea nevoilor speciale de primire trebuie să fie inițiată într-un termen rezonabil de la depunerea cererii de protecție internațională. De asemenea, statele membre trebuie să se asigure că aceste nevoi speciale de primire sunt satisfăcute, în conformitate cu dispozițiile DCP, în cazul în care acestea sunt constatate într-o etapă ulterioară a procedurii de azil. Statele membre trebuie să se asigure că sprijinul acordat solicitanților de protecție internațională cu nevoi speciale de primire în conformitate cu DCP ia în considerare nevoile speciale de primire ale acestora pe toată durata procedurii de azil.

Prin urmare, trebuie să se realizeze în orice caz o evaluare preliminară imediată a vulnerabilității, a nevoilor speciale și a riscurilor (vezi capitolul 2, Nevoile speciale și siguranța), iar în această etapă trebuie să se înceapă o analiză a interesului superior. Evaluările menționate mai sus trebuie să fie cuprinzătoare și să se realizeze regulat, precum și să fie asociate cu evaluarea permanentă a interesului superior pentru toate acțiunile și deciziile referitoare la copii.

⁽⁸⁾ Comitetul ONU pentru protecția drepturilor tuturor lucrătorilor migranți și ale membrilor familiilor acestora (CLM), *Comentariul general comun nr. 3 (2017) al Comitetului pentru protecția drepturilor tuturor lucrătorilor migranți și ale membrilor familiilor acestora; Comentariul general nr. 22 (2017) al Comitetului pentru drepturile copilului privind principiile generale ale drepturilor omului de care se bucură copiii în contextul migrației internaționale*, 16 noiembrie 2017, CMW/C/GC/3-CRC/C/GC/22.

⁽⁹⁾ Considerentul 9 din DCP.

⁽¹⁰⁾ Articolul 23 din DCP.

⁽¹¹⁾ Pentru orientări suplimentare privind principiul interesului superior al copilului, vezi: UNHCR, *Safe and Sound*, 2014, (accesat la 25 aprilie 2018); UNHCR/Comitetul Internațional al Salvării, *Field Handbook for the Implementation of UNHCR BID Guidelines*, 2011, UNHCR, *Guidelines on Determining the Best Interests of the Child*, 2008.

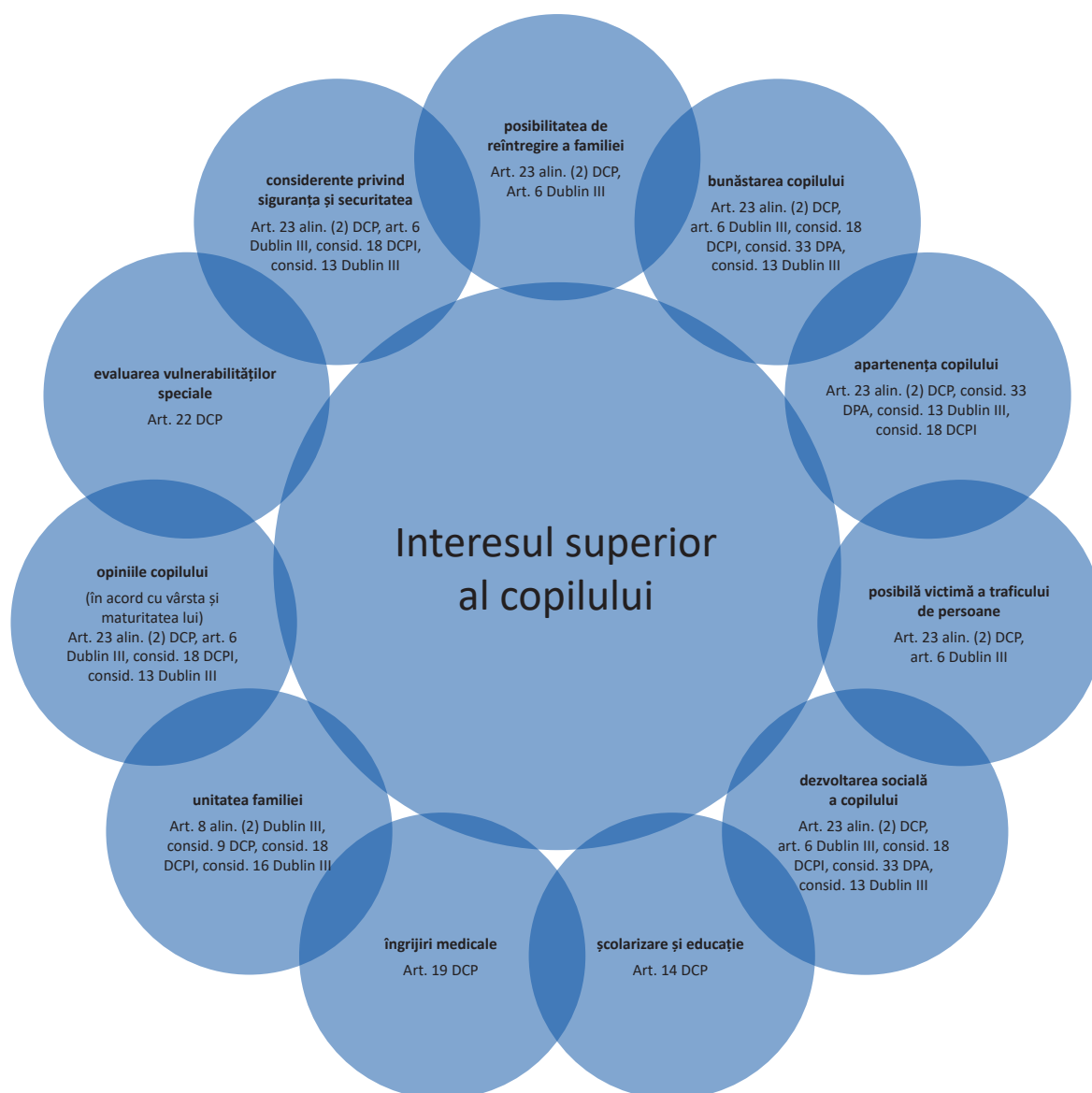

Figura 1. Interesul superior al copilului. Adaptare după EASO, *Ghid practic privind interesul superior al copilului în procedurile de azil* (care urmează să fie publicat).

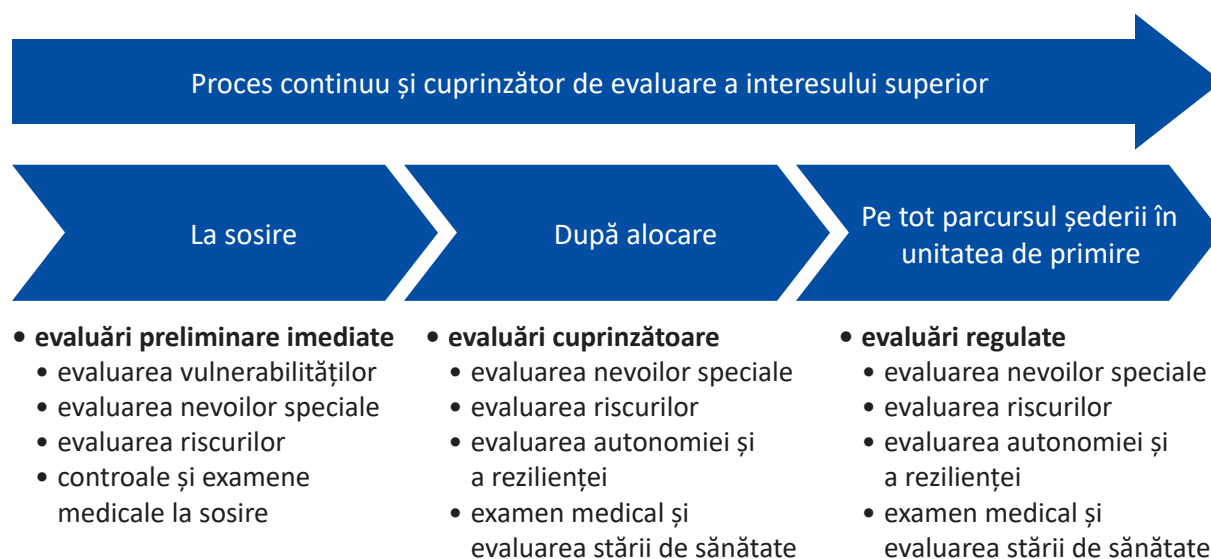

Figura 2. Etapele procesului de evaluare.

Sfera de aplicare a ghidului

În conformitate cu DCP, obiectivul acestui document este să ofere orientări privind condițiile de primire pentru:

Copiii neînsoțiți care solicită protecție internațională și/sau sunt cazați în unități de primire.

Deși nu intră în sfera de aplicare a DCP, acest ghid ar trebui luat în considerare și în contextul primirii acelor copii neînsoțiți care sunt cazați în unități de primire, dar nu au depus o cerere de protecție internațională, pentru a se ține seama în mod corespunzător de dreptul la nediscriminare (articolul 2 din CDC).

Următoarele subsecțiuni se axează pe fiecare dintre cele trei părți ale sferei de aplicare (și anume copiii neînsoțiți, cererea de protecție internațională, amplasamentul și unitatea de cazare).

Copiii neînsoțiți

În sensul ghidului și în conformitate cu articolul 2 litera (e) din DCP, un copil neînsoțit este:

un minor care sosește pe teritoriul statelor membre neînsoțit de un adult responsabil pentru acesta în temeiul dreptului sau al practicii statului membru în cauză și cât timp nu este efectiv în întreținerea unei astfel de persoane. Definiția include un minor care este lăsat neînsoțit după intrarea sa pe teritoriul statelor membre ⁽¹²⁾.

În ghid, sintagma „copii separați” se încadrează în definiția copiilor neînsoțiți ⁽¹³⁾.

Premisa că este vorba de un copil neînsoțit în sensul DCP nu se modifică dacă copiii sosesc pe teritoriul statului membru împreună cu:

- un frate/o soră minor(ă) sau adult(ă);
- un partener sau un soț/o soție minor(ă) sau adult(ă); și/sau
- membri ai familiei, rude sau adulți fără legătură de rudenie care nu sunt responsabili pentru acesta conform dreptului sau practicii statului membru în cauză.

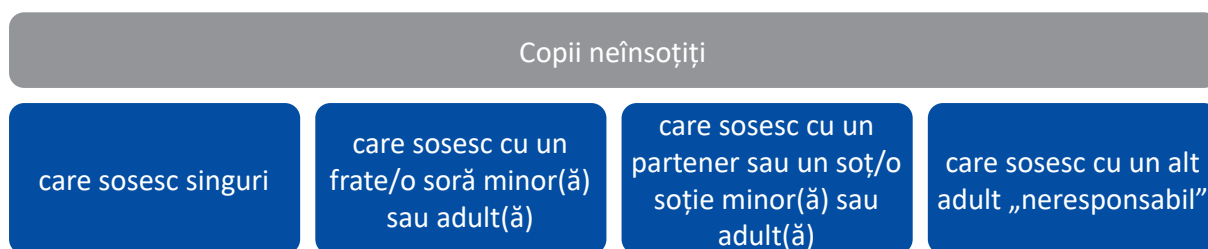

Figura 3. Copiii neînsoțiți (sferă de cuprindere).

Copiii care sosesc singuri

Copiii care sosesc singuri pe teritoriul statelor membre sunt neînsoțiți de un adult responsabil pentru ei conform dreptului sau practicii statului membru în cauză și, prin urmare, intră în sfera de aplicare a ghidului.

Copiii care sosesc cu un frate/o soră minor(ă) sau adult(ă)

Doi frați minori sunt doi copii neînsoțiți înrudiți. Fratele/sora adult(ă) nu este un adult responsabil pentru fratele/sora minor(ă). Prin urmare, copiii care sosesc împreună cu un frate/o soră adult(ă) sunt considerați neînsoțiți de un adult responsabil pentru ei conform dreptului sau practicii statului membru și intră în sfera de aplicare a ghidului.

⁽¹²⁾ Conform articolului 2 litera (d) din DCP inițială, copilul este un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani. Termenii „copil” și „minor” sunt considerați sinonimi (referindu-se la orice persoană cu vârsta sub 18 ani), iar în acest document sunt utilizați ambii termeni. Totuși, termenul preferat este „copil”. Termenul „minor” este ales atunci când este utilizat în mod explicit într-o dispoziție legală sau într-un articol specific (de exemplu, dispozițiile din acquis-ul UE în domeniul azilului).

⁽¹³⁾ Acquis-ul UE în domeniul azilului nu prevede o definiție pentru copiii separați. Conform Comentariului General nr. 6 (2005) al Comitetului ONU pentru drepturile copilului, referitor la tratamentul aplicat copiilor neînsoțiți și separați aflați în afara țării lor de origine, punctul 8, un copil separat este un copil care sosește pe teritoriul statelor membre neînsoțit de un adult care răspunde pentru el în temeiul dreptului sau al practicii statului membru în cauză (deci separat de un adult responsabil), dar care nu sosește neapărat separat de alte rude.

Copiii care sosesc cu un partener sau un soț/o soție minor(ă) sau adult(ă)

Partenerul sau soțul/soția adult(ă) a(l) unui minor nu este un adult responsabil pentru partenerul sau soțul/soția minor(ă). Prin urmare, minorii care sosesc împreună cu un partener sau cu un soț/o soție adult(ă) sunt considerați neînsoțiți de un adult responsabil pentru ei conform dreptului sau practicii statului membru și intră în sfera de aplicare a ghidului.

Copiii care sosesc cu alți adulți decât părinții

Copiii care sosesc cu alți adulți decât părinții lor sunt considerați, la momentul sosirii, neînsoțiți de un adult responsabil pentru ei conform dreptului sau practicii statului membru și intră în sfera de aplicare a ghidului.

Cererea de protecție internațională

În conformitate cu DCP, ghidul se axează pe copiii neînsoțiți în decursul tuturor etapelor și tipurilor de proceduri aplicabile cererilor de protecție internațională. Sunt incluși aici și copiii neînsoțiți care au calitatea de resortisanți ai unei țări terțe sau de apatrizi care au depus cerere de protecție internațională cu privire la care nu s-a pronunțat încă decizia definitivă. Ghidul se aplică și copiilor neînsoțiți a căror cerere de protecție internațională a primit decizie negativă, pe toată durata șederii lor într-o unitate de primire.

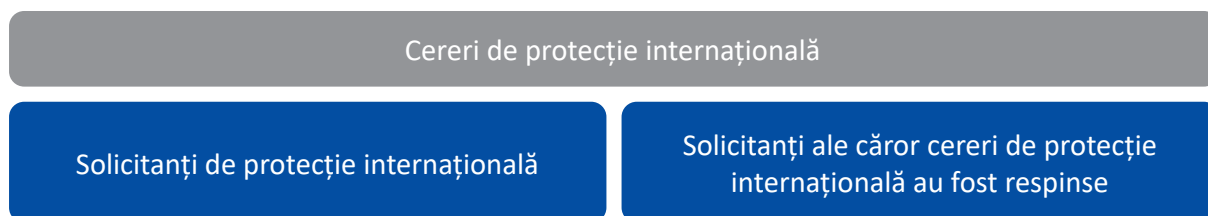

Figura 4. Solicitanții de protecție internațională (sferă de cuprindere).

Persoanele care nu solicită protecție internațională: după cum s-a menționat mai sus, acest ghid trebuie luat în considerare și pentru primirea copiilor neînsoțiți care nu au depus o cerere de protecție internațională, dar sunt cazați în unități de primire.

Unitățile de primire pentru copii neînsoțiți

Pentru a asigura tratamentul egal al solicitanților de protecție internațională în întreaga Uniune, DCP ar trebui să se aplice în toate etapele și tipurile de proceduri privind cererile de protecție internațională și trebuie aplicat în toate unitățile de cazare a solicitanților de protecție internațională ⁽¹⁴⁾. Prin urmare, sfera de aplicare a ghidului cuprinde toate spațiile și unitățile de cazare a copiilor neînsoțiți.

Îngrijirea într-o familie gazdă ⁽¹⁵⁾ reprezintă un cadru adecvat și adesea preferabil și eficient din punctul de vedere al costurilor pentru cazarea copiilor neînsoțiți. Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că standardele privind gestionarea îngrijirii într-o familie gazdă nu intră în sfera de aplicare a ghidului. Aceasta se datorează faptului că, în cazul familiilor gazdă, cadrul personal și structural este diferit de cel al spațiilor și unităților de cazare a copiilor neînsoțiți.

Majoritatea statelor UE+ cazează copiii neînsoțiți în unități de primire separate, speciale pentru copiii neînsoțiți, în zone desemnate pentru copiii neînsoțiți din cadrul unități de primire tipice, în unități de îngrijire oficiale sau în familii gazdă. Acest ghid prevede standarde și indicatori pentru copiii neînsoțiți în unități de primire și de îngrijire, inclusiv în centre de cazare, structuri de primire la scară mică, centre oficiale de îngrijire a copiilor și locuințe individuale (comune) și se aplică atât timp cât referirea se face la primirea în conformitate cu DCP.

⁽¹⁴⁾ Considerentul 8 din DCP.

⁽¹⁵⁾ Pentru primirea și găzduirea în familii, vezi NIDOS, *Reception and Living in Families (RLF), Final Report*, 2015; pentru proiectele și instrumentele alternative de îngrijire familială (*Alternative Family Care – ALFACA*), vezi Rețeaua europeană a instituțiilor de tutelă (ENGI), *Alternative Family Care (ALFACA)*.

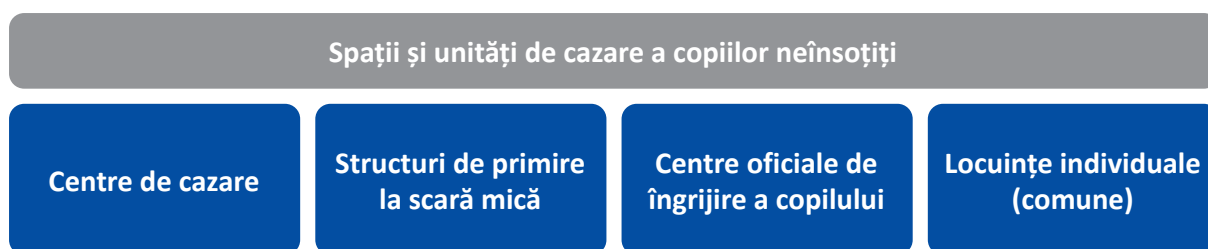

Figura 5. Spații și unități de cazare (sferă de cuprindere).

Fără a aduce atingere existenței sistemelor naționale care reglementează distribuirea egală a solicitanților de protecție internațională pe teritoriile statelor membre, întrebările privind alocarea trebuie interpretate și puse în aplicare în conformitate deplină cu principiul privind interesul superior al copilului și cu principiul privind unitatea familiei menționate mai sus, precum și cu respectarea nevoilor speciale de primire pe care copiii neînsoțiți le-ar putea avea. Atunci când copiilor neînsoțiți li se oferă cazare în instituții, unitățile respective vor fi adaptate nevoilor specifice ale copiilor și vor avea personal calificat care ține seama de nevoile copiilor neînsoțiți. Îndrumări detaliate privind alocarea sunt prevăzute în capitolul VI.

În ceea ce privește asigurarea condițiilor de primire adecvate, ghidul nu își propune să prescrie o metodă de acordare a condițiilor de primire. Cu excepția cazului în care se prevede altceva, standardele și indicatorii din acest document sunt aplicabili condițiilor de primire indiferent dacă acestea se acordă în natură, ca alocație financiară sau sub formă de tichete. Această abordare este în concordanță cu articolul 2 litera (g) din DCP, care enumeră diferite modalități de acordare a condițiilor de primire.

Cadru juridic și principii generale

Protecția copiilor neînsoțiți intră sub incidența unei serii de drepturi la nivel internațional, regional și național.

Figura 6. Cadrul juridic.

În conformitate cu dreptul internațional, principalul instrument juridic privind protecția copiilor este CDC. Comentariile generale relevante ale Comitetului pentru drepturile copilului în legătură cu copiii neînsoțiți sunt, printre altele și dincolo de acestea, cele menționate mai sus, în ceea ce privește principiul interesului superior al copilului:

- Comentariul general nr. 6 (2005) privind tratamentul copiilor neînsoțiți și separați aflați în afara țării lor de origine;
- Comentariul general nr. 13 (2011) privind dreptul copilului la protecție împotriva oricărei forme de violență.

Consiliul Uniunii Europene și reprezentanții guvernelor statelor membre au adoptat Concluziile privind protecția copiilor migranți ⁽¹⁶⁾ pentru a reafirma că aceștia au dreptul de a fi protejați, în conformitate cu dispozițiile relevante ale legislației UE, inclusiv Carta UE și legislația internațională privind drepturile copilului.

Comunicarea privind protecția copiilor migranți stabilește o serie de acțiuni care trebuie luate în considerare sau puse mai bine în aplicare de către UE și statele membre ale acesteia pentru a asigura o protecție eficace a tuturor copiilor migranți și impune necesitatea intensificării acțiunilor întreprinse în toate etapele migrației ⁽¹⁷⁾. Statele membre sunt încurajate, printre altele:

- să se asigure că evaluările individuale ale vulnerabilităților și nevoilor copiilor în funcție de gen și vârstă sunt realizate la sursă și luate în considerare în toate procedurile ulterioare;

⁽¹⁶⁾ Consiliul Uniunii Europene, Concluziile Consiliului privind promovarea și protecția drepturilor copilului, 3 aprilie 2017, Doc. 7775/17; Consiliul Uniunii Europene, Concluziile Consiliului Uniunii Europene și ale reprezentanților guvernelor statelor membre privind protecția copiilor migranți, 8 iunie 2017, Doc. 10085/17.

⁽¹⁷⁾ Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Protecția copiilor migranți, 12 aprilie 2017, COM(2017) 211 final, secțiunea 4, p. 8 și următoarele.

- să se asigure că toți copiii au acces rapid la asistență medicală (inclusiv la îngrijiri preventive) și la sprijin psihosocial, precum și la educație formală favorabilă incluziunii, indiferent de statut;
- să se asigure că există o serie de opțiuni alternative de îngrijire pentru copiii neînsoțiți, inclusiv plasamentul familial;
- să integreze politicile de protecție a copiilor în toate unitățile de primire a copiilor, inclusiv prin desemnarea unei persoane responsabile cu protecția copilului;
- să se asigure că există un sistem de monitorizare adecvat și eficient pentru primirea copiilor migranți.

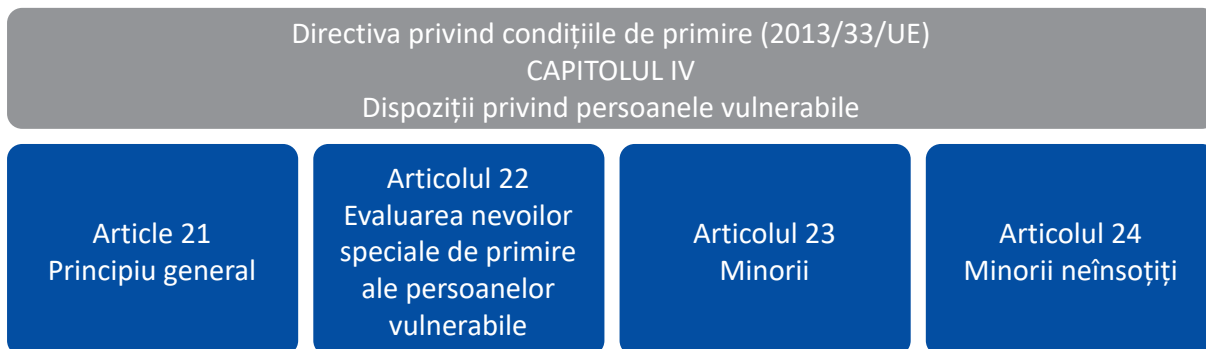

Figura 7. Cadrul juridic conform DCP.

DCP prevede ca toți copiii să beneficieze de un nivel standard al condițiilor de primire. Articolul 21 din DCP definește categoriile speciale de persoane vulnerabile care solicită protecție internațională (inclusiv copiii neînsoțiți) și obligă statele să țină seama de situația specifică a acestor persoane vulnerabile. Articolul 22 din DCP se referă la evaluarea nevoilor speciale de primire ale persoanelor vulnerabile. Articolul 23 din DCP urmărește să asigure că interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial. Articolul 24 din DCP stabilește reguli pentru primirea și tratamentul copiilor neînsoțiți.

Pe lângă principiul interesului superior al copilului, următoarele principii fac parte integrantă din standardele și indicatorii cuprinși în acest document și trebuie respectate la furnizarea condițiilor de primire în sistemul național:

- **Transparență și responsabilitate:** acordarea condițiilor de primire trebuie să se bazeze pe norme și proceduri de decizie transparente și echitabile. Fără a ignora relevanța implicării unor entități suplimentare pentru realizarea anumitor sarcini în sistemele de primire naționale (de exemplu, organizații neguvernamentale, sectorul privat etc.), responsabilitatea globală pentru atingerea celor mai înalte niveluri de transparență și asumare a răspunderii îi revine autorității de primire respective.
- **Confidențialitate:** în aplicarea standardelor și a indicatorilor din acest ghid se respectă regulile de confidențialitate prevăzute de legislația națională și internațională cu privire la informațiile obținute de persoanele care lucrează cu copiii neînsoțiți în cadrul activității lor.
- **Participare:** în conformitate cu articolul 18 alineatul (8) din DCP și în vederea respectării drepturilor de participare ale copiilor în temeiul Cartei UE și al CDC, autoritățile de primire sunt încurajate să faciliteze participarea și implicarea tuturor copiilor neînsoțiți în gestionarea aspectelor materiale și nemateriale ale condițiilor de primire.
- **Nediscriminare:** tuturor copiilor neînsoțiți li se oferă, fără discriminare, acces egal la condițiile de primire.

Structură și format

Prezentul document se axează pe îndrumarea, identificarea, evaluarea și răspunsul la nevoile speciale de primire și pe asigurarea condițiilor de primire pentru copiii neînsoțiți în sistemele de primire naționale. Se consideră că toate standardele din aceste secțiuni sunt importante pentru asigurarea unor condiții de primire conforme cu DCP.

După această parte introductivă, ghidul se deschide cu o scurtă secțiune intitulată „Interpretarea ghidului”, axată pe clarificarea conceptelor utilizate. În continuare, documentul este împărțit în nouă secțiuni, axate pe următoarele capitole:

1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți;
2. Nevoile speciale și riscurile;
3. Alocarea;
4. Îngrijirea zilnică;
5. Personalul;
6. Îngrijirile medicale;
7. Educația;
8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile;
9. Cazarea.

Fiecare secțiune cuprinde „standarde” comune specifice care sunt aplicabile sistemelor de primire naționale din toate statele UE+. Fiecărui standard îi corespund „indicatori” relevanți care facilitează evaluarea îndeplinirii standardului. În diferitele secțiuni de pe parcursul ghidului au fost integrați indicatori cu ajutorul cărora se poate aprecia dacă s-au luat măsuri adecvate pentru satisfacerea nevoilor speciale în cadrul sistemului de primire național. Acolo unde sunt necesare mai multe clarificări cu privire la un indicator, acestea se găsesc în paragraful cu „observații suplimentare”.

Responsabilitatea finală privind aplicarea acestor standarde revine autorităților statelor UE+, iar majoritatea standardelor incluse în ghid ar fi în special de competența autorităților naționale de primire. În practică însă, în furnizarea condițiilor de primire materiale și nemateriale sunt deseori implicate și alte entități, de exemplu alte servicii statale, regionale sau locale și organizații interguvernamentale sau neguvernamentale.

Este important de reținut că, în concordanță cu spiritul articolului 4 din DCP, statele UE+ pot să adopte sau să mențină **dispoziții mai favorabile** decât cele incluse în ghid cu privire la condițiile de primire a solicitanților de protecție internațională. Documentul de față nu trebuie înțeles în niciun caz ca o invitație de a coborî standardele existente, ci mai degrabă ca o încurajare pentru a îndeplini cel puțin criteriile de referință elaborate aici.

Interpretarea ghidului

Toate standardele și toți indicatorii din ghid trebuie interpretați și puși în aplicare ținând seama de **principiul interesului superior al copilului**, așa cum s-a subliniat mai sus (vezi p. 7).

Ca atare, ghidul nu încearcă să creeze modelul unui sistem de primire perfect, ci își propune să compileze standardele, indicatorii și bunele practici convenite care sunt aplicabile și realizabile în toate statele membre.

Standardele incluse în acest document reflectă practicile deja existente în statele membre, adică standardul reprezintă practicile convenite de comun acord, iar conformitatea trebuie „asigurată” în toate sistemele de primire naționale.

Indicatorii reprezintă un instrument pentru măsurarea îndeplinirii standardului. **Indicatorii alternativi** se utilizează în situațiile în care se pot aplica opțiuni diferite pentru a măsura îndeplinirea standardului. Indicatorii enumerați la fiecare standard trebuie interpretați ca fiind cumulativi, fără a exista o ierarhie.

Observațiile suplimentare reprezintă indicii cu privire la ceea ce ar putea fi considerat îndeplinire a indicatorului. În funcție de diversele contexte naționale, aplicabilitatea „observațiilor suplimentare” poate să varieze de la un stat membru la altul.

Termenul „**bune practici**” nu este rezultatul unei evaluări și al unor analize formale, ci se bazează pe practicile curente ale unora dintre statele membre. Chiar dacă aceste bune practici nu reprezintă un standard convenit de comun acord în această etapă, statele membre sunt totuși încurajate să le adopte în sistemele naționale proprii. Exemplele de bune practici din ghid se referă la standardele mai ridicate existente în statele UE+ cu scopul de a promova aceste exemple.

STANDARD (reprezintă practica convenită de comun acord, iar îndeplinirea lui trebuie să fie asigurată în toate sistemele de primire naționale)	STANDARDUL 16: Asigurarea îngrijirii zilnice a copilului neînsoțit în centrul de cazare (16.1) sau în locuința individuală (16.2)
INDICATOR (reprezintă un instrument de măsurare a îndeplinirii standardului)	Indicatorul 16.1 a): În centrul de cazare este prezent permanent personal calificat.
INDICATORI ALTERNATIVI (se utilizează în situațiile în care se pot aplica opțiuni diferite pentru a măsura îndeplinirea standardului)	Indicatorul 16.1 a): În centrul de cazare există personal prezent permanent. SAU Indicatorul 16.2 a): În cazul în care copilul neînsoțit este cazat într-o locuință individuală, personalul calificat poate fi contactat permanent.
OBSERVAȚII SUPLIMENTARE (indicii cu privire la ceea ce ar putea constitui standard îndeplinit; pot diferi de la un stat membru la altul)	Observații suplimentare: Copilul neînsoțit cazat într-o locuință individuală are minimum 16 ani și a fost evaluat drept suficient de matur și autonom pentru a locui în acest tip de unitate de primire.
BUNE PRACTICI (standarde mai înalte existente în statele UE+ în scopul promovării acestor exemple)	Bună practică: existența unui manual în toate unitățile de primire pentru copii neînsoțiți. Manualul cuprinde toate procedurile și politicile relevante pentru primirea copiilor neînsoțiți și este elaborat în colaborare cu autoritățile care reprezintă copiii neînsoțiți. În manual sunt descrise clar cerințele privind consultarea copilului neînsoțit, sistemele de păstrare a evidențelor și coordonarea cu alte organisme și organizații.

Figura 8. Exemple de standarde, indicatori, observații, observații suplimentare și bune practici.

Anexa cuprinde un tabel care sintetizează toate standardele și toți indicatorii enumerați în acest document. Acest tabel trebuie însă interpretat în coroborare cu partea principală a documentului, care oferă mai multe clarificări (observații suplimentare, bune practici) în sprijinul înțelegerii ghidului.

Misiunea EASO este de a sprijini statele membre și țările asociate în punerea în aplicare a sistemului european comun de azil (SECA) pe teritoriul UE+ (statele UE+, plus Islanda și Liechtenstein), printre altele prin formare comună, calitate comună și informații comune privind țara de origine. Ca și în cazul celorlalte **instrumente de sprijin ale EASO**, acest ghid se bazează pe standardele comune ale SECA. Ghidul trebuie considerat ca fiind complementar celorlalte instrumente disponibile, în special următoarelor:

- *Ghidul practic al EASO privind luarea în considerare a interesului superior al copilului în procedurile de azil;*
- *Ghidul EASO privind condițiile de primire: standarde operaționale și indicatori operaționali;*
- *Ghidul practic al EASO privind determinarea vârstei;*
- *Ghidul practic al EASO privind căutarea familiei;*
- *Modulul de pregătire al EASO privind interviuarea copiilor; și*
- *Instrumentul EASO de identificare a persoanelor cu nevoi speciale (IPSN).*

Ghidul a fost elaborat pentru funcționarea sistemului de primire. Situațiile caracterizate de un **context de urgență** nu intră în sfera de aplicare a ghidului. Aceste situații sunt abordate în *Ghidul EASO privind planificarea de contingență în contextul primirii*. Totuși, ghidul de față – împreună cu standardele și indicatorii cuprinși în acesta – trebuie luați în considerare, pe cât posibil, chiar și în situațiile caracterizate de un context de urgență. După cum se prevede în *Ghidul EASO privind planificarea de contingență în contextul primirii*, fiecare ființă umană este apreciată și respectată, indiferent de situația de urgență. Ghidul trebuie aplicat în conformitate cu CDC și cu Carta UE, ținându-se cont totodată de dispozițiile DCP.

1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți

Observații introductive

Furnizarea de informații în acest document se referă la informațiile menționate în cadrul DCP. În conformitate cu articolul 5 din DCP, statele membre informează copiii neînsoțiți, într-un termen rezonabil, care să nu depășească 15 zile de la data depunerii cererii de protecție internațională, cel puțin despre avantajele de care pot beneficia și despre obligațiile pe care trebuie să le respecte cu privire la condițiile de primire.

Se precizează că în unele state membre furnizarea informațiilor respective poate intra tot în sfera de responsabilitate a autorităților de primire. Prin urmare, și în conformitate cu domeniul său tematic, ghidul se concentrează asupra standardelor de furnizare a informațiilor despre condițiile de primire.

Pentru a evita barierele lingvistice și problemele de comunicare, informațiile trebuie furnizate într-o limbă pe care copiii neînsoțiți o înțeleg. Pentru a evita supraîncărcarea copiilor neînsoțiți cu informații detaliate la preluarea în sistemul de primire, informațiile pot fi furnizate într-o manieră adecvată momentului sau etapei, în acord cu nevoile individuale ale copilului și cu maturitatea acestuia. Ca răspuns la nevoile speciale de primire identificate, copiii neînsoțiți trebuie să primească informații despre primire (de exemplu, regulamentul intern, atribuțiile fiecărei persoane, personalul-cheie, mecanismele de formulare a plângerilor), precum și despre măsurile de sprijin disponibile. Printre aceste măsuri se numără consiliere psihosocială și diferite tipuri de asistență, de la îndrumarea copiilor neînsoțiți către modalitățile de accesare a serviciilor publice până la mediere și orientare culturală, soluționarea conflictelor și sfaturi cu privire la gestionarea anumitor situații specifice și la pașii care trebuie urmați. Statele membre sunt încurajate să stabilească grafice temporale care să descrie tipurile de informații care urmează să fie furnizate copiilor neînsoțiți la nivel național, ținându-se seama de termenul general maxim de 15 zile prevăzut la articolul 5 din DCP.

Articolul 12 din CDC și articolul 24 din Carta UE prevăd că opiniile copiilor trebuie luate în considerare, ținându-se seama de vârsta și maturitatea lor. CDC încurajează adulții să asculte opiniile copiilor și să-i implice în luarea deciziilor. Dreptul de a fi ascultat se aplică tuturor copiilor capabili să-și formeze propriile opinii, indiferent de vârsta lor, astfel că ascultarea opiniilor copilului nu ar fi limitată la o anumită vârstă, deoarece înțelegerea și capacitatea copilului de a-și forma și a-și exprima opiniile nu sunt întotdeauna legate de vârsta lor biologică. Gradul de maturitate a copiilor neînsoțiți trebuie evaluat individual de un psiholog pentru copii sau de asistenți sociali cu experiență în lucrul cu copiii ⁽¹⁸⁾. Această evaluare va fi utilă atunci când se adaptează limbajul pentru furnizarea de informații copiilor neînsoțiți și pentru a verifica dacă au înțeles. În plus, procedurile trebuie să fie adaptate pentru a le permite copiilor să-și exprime opiniile.

Luarea în considerare în mod corespunzător a opiniilor copiilor în toate deciziile care îi privesc nu reprezintă o garanție că toate deciziile vor fi întotdeauna conforme cu opiniile exprimate de copil. În cazurile în care nu se întâmplă astfel, motivele trebuie să le fie explicate copiilor în mod corespunzător.

Din cauza vulnerabilității copiilor neînsoțiți, desemnarea promptă a unui reprezentant este una dintre cele mai importante măsuri care trebuie luate pentru protecția lor. Reprezentantii au un rol esențial în garantarea accesului la drepturi și în protejarea intereselor tuturor copiilor neînsoțiți, inclusiv ale celor care nu solicită azil. Aceștia, în cooperare cu alte entități, pot contribui la consolidarea încrederii copiilor neînsoțiți și la asigurarea bunăstării acestora, inclusiv în procesul de integrare.

Deocamdată nu există o definiție uniformă a termenului „reprezentant” care să fie valabilă în toate statele membre. Rolul, calificările și înțelegerea competențelor reprezentanților diferă de la un stat membru la altul ⁽¹⁹⁾. În unele state membre, termenul utilizat este „tutore”, acesta putând avea un rol similar sau diferit. În alte țări, cele două denumiri pot să coexiste, persoanele respective având roluri diferite. Articolul 2 litera (j) din DCP definește reprezentantul drept „o persoană sau o organizație numită de organele competente pentru a asista și a reprezenta un minor neînsoțit în procedurile prevăzute de prezenta directivă, în scopul de a asigura interesul superior al copilului și de a exercita, dacă este cazul, capacitatea juridică pentru minor”.

⁽¹⁸⁾ Comitetul ONU pentru Drepturile Copilului, Comentariul general nr. 12 (2009) privind dreptul copilului de a fi ascultat.

⁽¹⁹⁾ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, „Strategia UE pentru perioada 2012-2016 în vederea eradicării traficului de persoane”, 19 iunie 2012, COM(2012) 286 final.

Conform articolului 24 din DCP, statele membre „adoptă cât mai repede posibil măsurile necesare pentru a asigura că un reprezentant îl reprezintă pe minorul neînsoțit sau îi acordă asistență pentru a-i permite acestuia să beneficieze de drepturile și să își respecte obligațiile prevăzute” în DCP. Reprezentantul își îndeplinește atribuțiile în conformitate cu principiul interesului superior al copilului, după cum se prevede la articolul 23 alineatul (2) din DCP, și dispune de expertiza necesară în acest scop.

Conform acquis-ului UE în domeniul azilului, una dintre principalele responsabilități ale statelor membre pentru abordarea acestei vulnerabilități inerente și pentru respectarea dreptului la unitate familială este de a adopta măsurile necesare pentru căutarea membrilor familiei copiilor neînsoțiți și reunificarea copiilor cu membrii familiilor lor atunci când se constată că este în interesul superior al copilului.

În afară de reprezentarea menționată mai sus, interesul superior al copiilor neînsoțiți trebuie protejat și prin desemnarea de personal adecvat (de exemplu, îngrijitori/asistenți sociali etc.) care să răspundă de primirea și îngrijirea copiilor neînsoțiți. După cum se recomandă în Comunicarea privind protecția copiilor migranți, toate organizațiile (inclusiv unitățile de primire) care lucrează cu copii trebuie să pună în aplicare politici interne pentru apărarea copiilor (și anume, un set de norme interne privind modul de evaluare, recrutare și instruire a personalului care va lucra cu copiii, modul de monitorizare a interacțiunii membrilor personalului cu copiii și modul de gestionare a plângerilor și de aplicare de sancțiuni disciplinare, după caz).

Referințe juridice – informarea, participarea și reprezentarea

- Articolul 2 litera (j) din DCP: Reprezentant
- Articolul 5 din DCP: Informarea
- Articolul 23 din DCP: Minorii
- Articolul 24 alineatul (1) din DCP: Minorii neînsoțiți
- Articolul 12 din CDC: Respectarea opiniilor copilului

Standarde și indicatori

1.1. Informarea

STANDARDUL 1: Asigurarea primirii informațiilor relevante de către copiii neînsoțiți

Indicatorul 1.1: Într-un termen rezonabil de cel mult 15 zile de la depunerea cererii de protecție internațională trebuie furnizate informații, cel puțin cu privire la avantajele de care pot beneficia și despre obligațiile pe care trebuie să le respecte cu privire la condițiile de primire.

- **Observații suplimentare:** Informațiile sunt furnizate într-o formă adecvată vârstei, în scris, sub formă de pliante, imagini, videoclipuri. Informațiile orale trebuie să fie forma principală de informare a copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 1.2: Informațiile trebuie furnizate gratuit.

Indicatorul 1.3: Informațiile furnizate trebuie să răspundă întrebărilor copiilor neînsoțiți sau ale reprezentanților acestora.

Indicatorul 1.4: Informațiile acoperă toate aspectele condițiilor de primire privind copiii neînsoțiți și cuprind cel puțin detalii cu privire la dreptul la primire, la forma de acordare a condițiilor materiale de primire (cazare, hrană, îmbrăcăminte și alocații zilnice), la accesul la îngrijiri medicale, la educație, activități de agrement și aranjamente specifice pentru solicitanții de protecție internațională cu nevoi speciale, după caz.

- **Observații suplimentare:** Informațiile trebuie comunicate într-o manieră clară și adecvată copiilor neînsoțiți și trebuie să cuprindă detalii privind disponibilitatea unui sprijin psihosocial suplimentar, informații despre normele sociale din statul membru, sfaturi pentru viața de zi cu zi, inclusiv pentru gestionarea conflictelor.

Indicatorul 1.5: Informațiile sunt furnizate în conformitate cu nevoile speciale și circumstanțele individuale ale copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 1.6: Informațiile explică rolul membrilor personalului care lucrează cu copiii neînsoțiți.

Indicatorul 1.7: Informațiile trebuie să explice obligația desemnării unui reprezentant care să asiste copiii neînsoțiți în aspectele procedurale și în viața de zi cu zi.

- **Observații suplimentare:** *Copiii neînsoțiți trebuie informați despre rolul reprezentantului desemnat, al membrilor personalului și, în special, al asistenților sociali, care le vor acorda sprijin deplin pe parcursul șederii lor în unitatea de primire.*

Indicatorul 1.8: Informațiile acoperă principalele aspecte ale procedurii de protecție internațională, inclusiv accesul la procedura de azil, asistența juridică disponibilă și modalitatea de accesare a acesteia, posibilitățile de căutare a familiei, de reîntregire a familiei, de returnare voluntară și de exercitare a căilor de atac relevante pentru cazul fiecăruia.

- **Observații suplimentare:** *Informațiile sunt comunicate în principal de reprezentant și de autoritățile de primire. Pe de altă parte, în acordarea condițiilor de primire materiale și nemateriale sunt deseori implicate și alte entități, de exemplu servicii regionale sau locale, organizații interguvernamentale sau neguvernamentale.*
- *Informațiile furnizate pot include și aspecte privind violența bazată pe gen (VBG), riscul de trafic și introducerea ilegală de persoane, procedurile de determinare a vârstei, aspecte legate de orientare sexuală și identitate de gen, dacă sunt relevante pentru nevoile speciale identificate.*

STANDARDUL 2: Asigurarea înțelegerii informațiilor relevante de către copiii neînsoțiți

Indicatorul 2.1: Informațiile sunt furnizate într-o manieră adecvată copiilor, vârstei și culturii lor.

- **Observații suplimentare:** *Este considerată informație adecvată copiilor orice metodă de comunicare adaptată vârstei și maturității copiilor neînsoțiți, furnizată într-o limbă pe care o înțeleg și care ia în considerare genul și cultura lor.*
- *Informațiile adecvate copiilor pot fi comunicate de personalul care lucrează cu copiii neînsoțiți (de exemplu, personalul de primire, asistenții sociali, reprezentanții, precum și alte părți interesate) printr-o varietate de metode și formate, de exemplu comunicare orală, materiale vizuale, ghid electronic multimedia etc.*
- *Folosirea de materiale adecvate copiilor sau adaptate la nevoile specifice ale copiilor neînsoțiți pot fi utile pentru a ajuta copiii neînsoțiți să înțeleagă procesul și să facă față dificultăților de comunicare, precum analfabetismul. În practică însă, abilitățile și atitudinea empatică și încurajatoare a persoanei care furnizează informațiile sunt de maximă importanță pentru obținerea unui rezultat reușit.*

Indicatorul 2.2: Informațiile trebuie furnizate în mod sistematic pe parcursul procesului și trebuie ținută o evidență a dovezilor privind furnizarea lor (când au fost furnizate, cine le-a furnizat etc.).

- **Observații suplimentare:** *Persoanele care oferă informații verifică dacă copiii neînsoțiți au înțeles cu adevărat informațiile primite. Informațiile despre procedura de azil, căutarea familiei, reîntregirea familiei, returnarea voluntară și nevoile speciale identificate se repetă într-o etapă ulterioară și în mai multe ocazii.*

Indicatorul 2.3: În unitățile de primire trebuie să fie disponibili interpreți și/sau mediatori lingvistici pentru a face posibilă comunicarea cu copiii neînsoțiți în limba lor maternă.

- **Observații suplimentare:** *Sunt disponibili interpreți bine pregătiți în cazul discuțiilor importante despre subiecte referitoare la azil sau atunci când copiii neînsoțiți își exprimă o nevoie.*

Bune practici cu privire la furnizarea informațiilor

Sunt considerate bune practici:

- ✓ furnizarea de materiale informative adecvate copiilor și vârstei lor sub formă de broșuri, pliante de buzunar, cărți de colorat și/sau instrumente informatice digitale menite să informeze copiii neînsoțiți cu privire la procedura de azil, la primire, la integrare și la returnarea voluntară;
- ✓ furnizarea de informații orale și comunicarea sub supraveghere cu copiii neînsoțiți cu ajutorul mediatorilor culturali, pentru identificarea nevoilor de informații suplimentare ale acestora;
- ✓ desfășurarea de sesiuni informative de grup și individuale pentru a oferi asistență socială și juridică solicitanților de protecție internațională (de exemplu, cu privire la procedura de azil și la drepturile și obligațiile lor).

1.2. Participarea

STANDARDUL 3: Asigurarea faptului că opiniile/punctele de vedere ale copiilor sunt luate în considerare, ținându-se seama de vârsta și de maturitatea lor

Indicatorul 3.1: Copiilor neînsoțiți li se oferă, în condiții de siguranță și de incluziune, posibilitatea de a-și exprima opiniile/punctele de vedere, care sunt luate în considerare ținându-se seama de vârsta și de maturitatea lor.

- **Observații suplimentare:** Atunci când se ține seama de opiniile copilului, acestea sunt cântărite în funcție de vârsta și maturitatea sa. Personalul responsabil cu primirea copiilor poate ajuta copiii neînsoțiți să-și exprime liber opiniile prin intermediul întâlnirilor individuale și de grup. După caz, în urma acestor întâlniri se redactează un proces-verbal. Este important ca membrii personalului să aibă un comportament adecvat copilului, astfel încât să se creeze un mediu favorabil participării acestuia.

Indicatorul 3.2: Este stabilită o procedură bine cunoscută, confidențială și accesibilă pentru plângerile interne ale copiilor neînsoțiți din cadrul unității de primire.

- **Observații suplimentare:** Există o procedură simplificată prin care copiii neînsoțiți pot depune plângeri cu privire la toate condițiile de primire, inclusiv îngrijirea zilnică, cazarea, hrana, personalul, activitățile de agrement etc. Copiii neînsoțiți și/sau reprezentantul lor pot depune plângerea verbal sau în scris. Rezultatul este comunicat copiilor neînsoțiți și reprezentantului lor.

Indicatorul 3.3: Cel puțin o dată pe lună, copiii neînsoțiți primesc feedback prin care li se aduc la cunoștință modul în care au fost luate în considerare contribuțiile lor și acțiunile influențate de acestea.

- **Observații suplimentare:** Oferirea unor informații ulterioare pozitive sau a unei explicații privind motivul pentru care contribuțiile nu au adus o schimbare (și privind alte moduri de rezolvare a problemelor copiilor) poate contribui la prevenirea conflictelor.

Bune practici cu privire la participare/comunicare

Se consideră bună practică:

- ✓ organizarea de întâlniri periodice cu copiii neînsoțiți pentru a le asculta opiniile și solicitările și a le oferi feedback cu privire la acțiunile întreprinse.

1.3. Reprezentarea

STANDARDUL 4: Asigurarea numirii unui reprezentant cât mai repede, dar nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data depunerii cererii de protecție internațională, și acordarea posibilității reprezentantului de a oferi asistență copiilor neînsoțiți prin acțiuni legate de obligațiile legale ale acestora

Indicatorul 4.1: Se asigură faptul că reprezentantul poate să verifice dacă condițiile de cazare și îngrijire de tip rezidențial sunt adecvate nivelului de dezvoltare fizică, psihică, spirituală, morală și socială a copiilor.

Indicatorul 4.2: Reprezentantul are posibilitatea să semnaleze orice probleme personalului de primire care oferă cazare copiilor neînsoțiți; trebuie să se asigure implicarea și consultarea de mediatori culturali dacă este cazul.

Indicatorul 4.3: Reprezentantul are posibilitatea să furnizeze copiilor neînsoțiți informații despre drepturile și obligațiile lor în privința cazării și a asistenței materiale și, în acest sens, poate să ajute copiii să depună o plângere când este necesar.

Indicatorul 4.4: Reprezentantul are posibilitatea să verifice dacă copiii neînsoțiți sunt informați despre rolul și responsabilitățile personalului și ale îngrijitorilor din unitățile de cazare.

Indicatorul 4.5: Reprezentantul are posibilitatea să verifice dacă copiii neînsoțiți au acces efectiv la sistemul de învățământ și dacă frecventează cursurile în mod regulat.

Indicatorul 4.6: Reprezentantul are posibilitatea să promoveze accesul copiilor la activități de agrement, și anume la joacă și la activități recreative adaptate vârstei, gradului de maturitate și intereselor acestora.

STANDARDUL 5: Asigurarea accesului adecvat la structurile de primire al juriștilor sau al consilierilor juridici, al persoanelor care reprezintă organizații internaționale și al ONG-urilor relevante recunoscute de statul UE+ în cauză, în vederea asistării copiilor neînsoțiți

Indicatorul 5.1: Accesul entităților menționate mai sus este limitat doar din motive legate de securitatea spațiului de cazare sau a copiilor neînsoțiți, cu condiția să nu fie restricționat puternic sau să devină imposibil.

Indicatorul 5.2: Entitățile enumerate mai sus se pot întâlni cu copiii neînsoțiți și pot discuta cu ei în condiții care asigură intimitatea necesară.

STANDARDUL 6: Asigurarea existenței unei proceduri pentru a începe căutarea ⁽²⁰⁾ membrilor familiei copiilor neînsoțiți cât mai repede după sosire și identificare, după caz cu ajutorul organizațiilor internaționale sau al altor organizații relevante, protejând totodată interesul superior al copiilor

Indicatorul 6.1: Autoritățile de primire și/sau personalul responsabil și reprezentantul inițiază sau încep procesul de căutare a familiei pe baza informațiilor furnizate de copiii neînsoțiți și în conformitate cu interesul superior al copilului neînsoțit.

- **Observații suplimentare:** În cazurile în care viața sau integritatea fizică a unui copil neînsoțit sau a rudelor apropiate ar putea fi amenințate, în special dacă acestea au rămas în țara de origine, statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru ca colectarea, prelucrarea și difuzarea informațiilor despre persoanele respective să fie făcute în mod confidențial, pentru a evita punerea în pericol a siguranței lor. Se acordă timp pentru construirea unei relații de încredere cu copiii, astfel încât agentul responsabil să poată explica și obține informațiile minime necesare pentru inițierea procesului și pentru evaluarea interesului superior al copiilor.
- În scopul regăsirii familiei se aplică definiția extinsă a calității de membru de familie, luându-se în considerare mediul din care provin copiii, circumstanțele specifice în privința dependenței și interesul superior al acestora.
- Toate entitățile care lucrează cu copiii pe parcursul procesului, inclusiv reprezentantul, trebuie să furnizeze informații similare copiilor cu privire la procesul de căutare. Este esențial ca aceștia să perceapă consecvența informațiilor și să înțeleagă că scopul principal al căutării familiei este de a restabili legăturile cu familia dacă acest lucru corespunde interesului lor superior.
- Procesul trebuie să se desfășoare în mod confidențial și, în mod deosebit, nu trebuie să se facă referire la calitatea copiilor de solicitanți sau beneficiari ai protecției internaționale în decursul procesului de căutare a familiei. Trebuie acordată o atenție deosebită copiilor neînsoțiți despre care se presupune sau care au fost identificați ca fiind victime ale traficului de persoane.

⁽²⁰⁾ EASO, *Ghid practic privind căutarea familiei*, 2016.

2. Nevoile speciale și riscurile în materie de siguranță

Observații introductive

Copiii neînsoțiți reprezintă o categorie de solicitanți cu nevoi speciale aflați într-o stare de vulnerabilitate deosebită și, prin urmare, necesită îngrijire, îndrumare și protecție specifice și corespunzătoare. Fiecare copil neînsoțit are dreptul de a fi protejat împotriva tuturor formelor de violență fizică sau psihică, vătămare sau abuz, de neglijență sau tratament neglijent, de rele tratamente sau exploatare, inclusiv abuz sexual. Primirea și îndrumarea copiilor neînsoțiți trebuie stabilite astfel încât să se răspundă nevoilor speciale, de exemplu prin îndrumare intensivă (24 de ore), asistență medicală și psihologică adecvată copiilor sau unității specifice de primire în funcție de vârstă, gen sau tipul de amenințare și astfel încât riscurile în materie de siguranță să fie soluționate și menținute la minimum [articolul 19 alineatul (1) din CDC].

Pe baza DCP, statul membru trebuie să realizeze, printre altele, evaluări individuale desfășurate în diferite etape ulterioare sosirii, pentru a identifica și a satisface nevoile speciale și riscurile legate de siguranța persoanelor vulnerabile.

În cadrul categoriei copii neînsoțiți, unii copii pot necesita sprijin special suplimentar, ca urmare a unor nevoi speciale specifice, pentru a putea să beneficieze de drepturile și beneficiile cuvenite în temeiul DCP în condiții de egalitate.

Copiii neînsoțiți sunt deosebit de vulnerabili atunci când este vorba despre situații nesigure. Pe lângă necesitatea de a ține seama de nevoile speciale, trebuie acordată atenție eventualelor riscuri în materie de siguranță la nivelul acestei categorii. Aceasta înseamnă că profesioniștii trebuie întotdeauna să verifice dacă copiii neînsoțiți sunt cazați într-un loc sigur. Un loc care oferă siguranță fizică nu reprezintă în mod automat un loc sigur; trebuie să ofere suficientă siguranță socială și emoțională care să permită dezvoltarea standard a copilului.

DCP nu oferă mai multe detalii cu privire la ce ar trebui să însemne această siguranță. În schimb, Comunicarea Comisiei privind protecția copiilor migranți ⁽²¹⁾ solicită instituirea unor politici interne de apărare a copiilor în toate organizațiile și organismele care interacționează cu copii, inclusiv în unitățile de primire. O politică internă de apărare sau de protecție a copiilor constituie un set de reguli interne care oferă clarificări cu privire la măsurile luate de o organizație sau de un grup pentru a menține siguranța copiilor. Evaluarea riscurilor vizează prevenirea efectivă a vătămării copilului prin anticiparea și diminuarea factorilor de risc și asigurarea îngrijirii și a protecției copiilor neînsoțiți în contextul primirii.

Intenția care stă la baza evaluării riscurilor în materie de siguranță este de a se asigura că copiii neînsoțiți beneficiază de îndrumare și de unități de primire adecvate. Astfel, copiii neînsoțiți sunt protejați de pericolele care le amenință bunăstarea și dezvoltarea în prezent și în viitor.

Personalul care lucrează cu copiii neînsoțiți, adică toate persoanele care se află în contact direct cu copiii neînsoțiți în contextul procesului de primire, trebuie să fie conștient și capabil să identifice nevoile speciale și riscurile. Eventualele indicii privind nevoile speciale și riscurile trebuie înregistrate cât mai repede după ce sunt identificate, iar informațiile trebuie comunicate părților interesate relevante pentru a oferi garanțiile (nevoi speciale și măsuri de siguranță) și sprijinul necesar (vezi capitolul 5. Personalul, precum și standardul 25).

În plus, statele membre au obligația de a evalua, indica și soluționa nevoile speciale și riscurile copiilor neînsoțiți într-o perioadă rezonabilă de timp după depunerea unei cereri de protecție internațională și de a se asigura că identificarea este posibilă și într-o etapă ulterioară dacă vulnerabilitățile nu sunt evidente într-o etapă inițială. Din acest motiv, personalul de primire calificat trebuie instruit (vezi capitolul 5. Personalul, precum și *standardul 24*) să evalueze nevoile speciale și riscurile.

Un aspect important este necesitatea asigurării unei funcționări corespunzătoare a mecanismelor de sesizare și referire în statele membre, pentru ca nevoile speciale și riscurile să fie comunicate într-o manieră eficientă. Fără a aduce atingere principiului confidențialității, autoritățile naționale trebuie să adopte o abordare multidisciplinară în identificarea nevoilor speciale și a riscurilor legate de siguranță și să-și comunice una alteia informațiile relevante. De pildă, în cazul în care funcționarii de prim contact, de exemplu polițiștii de frontieră, constată că un copil are nevoi speciale, acestea trebuie comunicate autorităților de primire pentru ca acestea să asigure garanțiile necesare

⁽²¹⁾ Comisia Europeană, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Protecția copiilor migranți, 12 aprilie 2017, COM(2017) 211 final.

cât mai curând. Pe de altă parte, persoanele care lucrează zilnic cu copiii neînsoțiți sunt adesea în măsură să observe solicitantii de protecție internațională pe o perioadă mai lungă și să le câștige încrederea. Acest lucru le poate permite să identifice în mod eficace nevoile speciale și riscurile, care pot să nu fie evidente inițial. În măsura în care aceste informații vizează și eventuale nevoi speciale cu caracter procedural, este esențial ca autoritatea de primire să le poată comunica autorității de decizie.

În diferitele secțiuni ale ghidului sunt indicate câteva exemple de garanții speciale în materie de primire. Pentru indicații mai cuprinzătoare și un instrument practic în acest sens, se poate consulta instrumentul EASO de identificare a persoanelor cu nevoi speciale (instrumentul IPSN al EASO) ⁽²²⁾.

Referințe juridice – identificarea, evaluarea și satisfacerea nevoilor speciale

- Articolul 18 alineatul (4) din DCP: Luarea măsurilor corespunzătoare pentru a preveni agresiunile/VBG
- Articolul 18 alineatul (9) litera (a) din DCP: Evaluarea nevoilor speciale
- Articolul 22 din DCP: Evaluarea nevoilor speciale de primire
- Articolul 25 din DCP: Victimele torturii sau violenței
- Articolul 3 alineatul (3) din CDC: Standarde stabilite de autoritățile competente
- Articolul 19 din CDC: Protecția împotriva tuturor formelor de violență

Standarde și indicatori

2.1. Nevoile speciale

STANDARDUL 7: Asigurarea existenței unei proceduri inițiale pentru identificarea și evaluarea nevoilor speciale ale copiilor neînsoțiți

Indicatorul 7.1: Există un mecanism/o procedură standardizat(ă) pentru identificarea și evaluarea sistematică a nevoilor speciale ale copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** *Potrivit dispozițiilor articolului 22 alineatul (2) din DCP, acest mecanism/această procedură nu trebuie să se prezinte sub forma unei proceduri administrative, ci trebuie să facă referire la standardele de protecție și apărare a copilului. Instrumentul IPSN al EASO ar putea fi integrat în acest mecanism/această procedură.*

Indicatorul 7.2: Mecanismul prevede clar cine răspunde de identificarea și evaluarea nevoilor speciale.

Indicatorul 7.3: Mecanismul prevede clar modul în care identificarea și evaluarea nevoilor se consemnează și se comunică copiilor neînsoțiți și entităților relevante.

- **Observații suplimentare:** *Consemnarea și comunicarea efectivă a informațiilor cu privire la nevoile speciale către copiii neînsoțiți și entitățile relevante sunt esențiale pentru asigurarea instituirii garanțiilor necesare. În cursul funcționării mecanismului se aplică reglementările naționale privind confidențialitatea și protecția datelor. În unele cazuri se aplică proceduri formale, de exemplu în cazul mecanismelor naționale de sesizare privind victimele traficului de persoane.*

⁽²²⁾ Instrumentul EASO de identificare a persoanelor cu nevoi speciale (IPSN).

Bune practici cu privire la identificarea inițială a nevoilor speciale

Sunt considerate bune practici:

- ✓ instituirea unui mecanism de identificare inițială a nevoilor speciale în cadrul procedurilor naționale de operare;
- ✓ utilizarea unui model pentru a identifica într-un stadiu incipient nevoile speciale și posibilele riscuri la adresa bunăstării copilului, care să ia în considerare:
 - datele privind data și locul nașterii, țara de origine, limba maternă, precum și starea civilă și copiii;
 - informațiile despre părinți, frați/surori și/sau alte rude de pe teritoriul actualului stat membru de primire, al altui stat UE+ sau al unei țări terțe;
 - starea de sănătate a copilului (stare generală de sănătate, boli cronice, dizabilități, operații chirurgicale, medicamente, sănătate psihică);
 - condițiile de trai din țara de origine;
 - studii din țara de origine;
 - motivele părăsirii țării de origine (inclusiv acordul părinților).

STANDARDUL 8: Asigurarea faptului că mecanismul/procedura de identificare și evaluare a nevoilor speciale se aplică efectiv cât mai curând după sosire

Indicatorul 8.1: Sunt alocate suficiente resurse pentru identificarea și evaluarea sistematică a nevoilor speciale ale fiecărui copil neînsoțit.

Indicatorul 8.2: Identificarea și evaluarea inițială a vulnerabilităților evidente, în vederea satisfacerii nevoilor speciale, se efectuează la sosire în timpul procedurii de primire – în prima zi sau cel târziu în termen de 24 de ore.

Indicatorul 8.3: Nevoile speciale care devin vizibile într-o etapă ulterioară sunt identificate și evaluate, abordate și documentate în mod corespunzător.

Indicatorul 8.4: În evaluarea nevoilor speciale sunt implicate entități specializate, dacă acest lucru este util.

- **Observații suplimentare:** *În funcție de natura nevoilor speciale, în evaluarea acestora pot fi implicați reprezentantul și entități specializate, de exemplu asistenți sociali, cadre medicale. Autoritățile de primire trebuie să poată avea acces efectiv la expertiza lor în caz de necesitate. Dacă este cazul, trebuie asigurată prezența unui interpret calificat.*

Indicatorul 8.5: Sunt instituite și se utilizează canale de comunicare și cooperare între autoritatea de primire și autoritatea de decizie, în limitele confidențialității.

- **Observații suplimentare:** *Identificarea și evaluarea nevoilor speciale sunt mai eficiente atunci când autoritățile își comunică una alteia informații, fără a aduce atingere reglementărilor naționale privind confidențialitatea și protecția datelor.*

Indicatorul 8.6: Identificarea și evaluarea nevoilor speciale se desfășoară fără a împiedica examinarea cererii de protecție internațională a copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** *Este important să se separe în mod clar chestiunea identificării și a evaluării nevoilor speciale de primire (și procedurile) de cea a examinării cererii de protecție internațională a copiilor neînsoțiți. Chiar dacă în unele cazuri starea de vulnerabilitate a copiilor neînsoțiți va avea impact și asupra rezultatului cererii de protecție internațională, scopul identificării și al evaluării nevoilor este, conform acestui ghid, doar de a garanta accesul efectiv la drepturile și avantajele care decurg din DCP pe parcursul procedurii de azil.*

STANDARDUL 9: Asigurarea satisfacerii în timp util a nevoilor speciale identificate

Indicatorul 9.1: Se iau măsuri adecvate pentru satisfacerea nevoilor speciale identificate și evaluate. Urgența răspunsului depinde de nevoia identificată.

- **Observații suplimentare:** *Pentru satisfacerea nevoilor speciale trebuie alocate resurse suficiente. În plus, în cazul copiilor care sunt victime ale traficului de persoane, al celor căsătoriți, al copiilor cu rude adulte și al celor cu handicap trebuie utilizate proceduri operative și/sau mecanisme de sesizare standard, după caz.*

Indicatorul 9.2: În cazurile în care au fost identificate nevoi speciale, există un mecanism care asigură monitorizarea regulată a acestora.

- **Observații suplimentare:** *Statele UE+ trebuie să prevadă și o monitorizare ulterioară regulată a nevoilor speciale identificate.*

Bune practici cu privire la identificarea, evaluarea și satisfacerea nevoilor speciale

Sunt considerate bune practici:

- ✓ instituirea unui mecanism de identificare și evaluare a nevoilor speciale în cadrul procedurilor naționale de operare. În aceste proceduri ar putea fi integrat un instrument de identificare;
- ✓ organizarea regulată a unor întâlniri multidisciplinare cu toate entitățile relevante, inclusiv ONG-uri; colectarea de informații în mod proactiv, utilizând resursele disponibile înainte de primire;
- ✓ corelarea identificării nevoilor speciale cu îndrumarea zilnică a copilului neînsoțit:
 - făcând din acest lucru un subiect recurent de conversație cu copilul neînsoțit; și
 - făcând din acest lucru un subiect de discuție în cadrul consultărilor multidisciplinare (vezi capitolul 4. Îngrijirea zilnică).

2.2. Riscurile în materie de siguranță

STANDARDUL 10: Asigurarea faptului că personalul care lucrează cu copiii neînsoțiți dintr-o unitate de primire identifică din timp riscurile în materie de siguranță și riscurile la adresa bunăstării copiilor

Indicatorul 10.1: Există o evaluare de risc standard pentru identificarea riscurilor în materie de siguranță la adresa copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** Acest instrument poate fi folosit ca listă de verificare sau ghid de interviu care să ajute personalul să stabilească, pe baza informațiilor disponibile, dacă copiii neînsoțiți prezintă riscul de vătămare în sensul abuzului, al neglijenței, al exploatării sau al violenței în prezent sau în viitor, în cadrul sau în afara unității de primire.

Indicatorul 10.2: Riscurile în materie de siguranță privind copiii neînsoțiți sunt evaluate în prima săptămână de la sosire, evaluarea repetându-se periodic cel puțin o dată la șase luni.

- **Observații suplimentare:** Se recomandă ca evaluarea riscurilor să se efectueze la momentul sosirii în unitatea de primire sau cât mai curând după aceea, dar nu mai târziu de o săptămână de la sosire.

Indicatorul 10.3: Riscurile în materie de siguranță sunt evaluate sistematic.

- **Observații suplimentare:** Situația copiilor neînsoțiți se poate schimba sub influența mediului înconjurător (din cadrul sau din apropierea unității de primire). Prin urmare, identificarea sau reevaluarea riscurilor este un proces continuu, de aceea este preferabil să aibă loc odată la trei-șase luni sau de câte ori este determinată de o modificare a circumstanțelor sau de un eveniment.

Indicatorul 10.4: Rezultatul evaluării riscurilor este discutat într-un context multidisciplinar.

- **Observații suplimentare:** Reprezentantul sau alte entități specializate sunt implicate în evaluarea riscurilor sau în rezultatul acesteia.

STANDARDUL 11: Reducerea riscurilor în materie de siguranță la un minim absolut

Indicatorul 11.1: Se asigură acces la îngrijirea necesară și la unitatea de primire adecvată, în funcție de evaluarea riscurilor, în termen de o săptămână de la sosire.

- **Observații suplimentare:** O nevoie de bază a tuturor copiilor neînsoțiți este un loc sigur în care să crească.

Indicatorul 11.2: Autoritățile de primire iau măsuri imediate în situații extrem de periculoase în vederea eliminării situației nesigure.

- **Observații suplimentare:** Când se confruntă cu riscuri mari în materie de siguranță, de exemplu semne de trafic de persoane și un posibil comportament de fugă către o destinație necunoscută, este important ca profesioniștii să poată recunoaște aceste riscuri și să știe cum să acționeze. În cazul manifestării unei situații nesigure (amenințări din partea rețelei de traficanți, amenințarea cu crime de onoare, comportament agresiv al colegilor de cameră etc.), este important ca profesioniștii să ia măsuri pentru ca situația să devină sigură și stabilă cât mai rapid.

Bune practici cu privire la reducerea riscurilor și riscul de sustragere

Sunt considerate bune practici:

- ✓ confiscarea temporară a telefoanelor mobile la sosire, cu respectarea principiului interesului superior al copilului, în cazul în care sunt detectate indicii ale unui posibil trafic de persoane, pentru a reduce riscul de contact cu eventuala rețea de traficanți. În acest caz, asigurați-vă că se pot efectua încă apeluri telefonice sub supraveghere, iar copiii trebuie să aibă posibilitatea să ia legătura cu membrii familiei din țara de origine sau din altă țară pentru a le spune că sunt în siguranță;
- ✓ înființarea unor case sigure/unități speciale pentru protecția copiilor neînsoțiți expuși riscului de a deveni victime ale traficului de persoane, ale căsătoriilor forțate etc. În acest caz pot fi necesare măsuri de protecție precum mutarea copilului neînsoțit într-un amplasament din mediul rural, într-un adăpost supravegheat și îndrumarea intensivă.

Indicatorul 11.3: Unitățile de primire dispun de un instrument de alertă și asigură raportarea sistematică a copiilor neînsoțiți dispăruți și răspunsul imediat în această situație.

- **Observații suplimentare:** *De îndată ce se constată lipsa unui copil neînsoțit, trebuie depusă la poliție o declarație privind dispariția și trebuie informat serviciul de asistență pentru tineri. Se consideră că un copil este dispărut dacă a părăsit unitatea fără a informa în prealabil personalul de primire, iar locul unde se află copilul nu este cunoscut. Prima măsură este căutarea copilului neînsoțit; durata și intensitatea căutării depind de vârsta copilului neînsoțit, de comportamentul și observațiile sale anterioare și de context. În general, pentru un copil sub 14 ani nu este acceptabil să se aștepte să treacă noaptea. Informațiile transmise poliției despre persoana respectivă trebuie să fie cât mai exacte în ceea ce privește îmbrăcămintea/numărul de telefon mobil etc. De îndată ce copilul neînsoțit re apare, trebuie informate poliția și serviciul de asistență pentru tineri. Trebuie luată în considerare orice informație oferită de poliție sau de serviciul de asistență pentru tineri.*

Bune practici cu privire la instrumentele de alertă

Se consideră bună practică:

- ✓ utilizarea unui sistem național de alertă pentru găsirea copiilor dispăruți, după consultarea poliției și a reprezentantului pentru a măsura impactul publicării informației.

STANDARDUL 12: Educarea copiilor neînsoțiți cu privire la tema radicalizării și informarea de către personal a autorităților responsabile cu privire la semnalele care indică radicalizarea (potențială a) copiilor neînsoțiți

Indicatorul 12.1: Tema radicalizării este discutată cu copiii neînsoțiți, dacă este necesar, de personalul care lucrează cu ei.

Indicatorul 12.2: Unitățile de primire dispun de un instrument de alertă pentru a raporta semnalele de radicalizare către persoanele și autoritățile responsabile.

Bune practici cu privire la problema radicalizării

Sunt considerate bune practici:

- ✓ punerea la dispoziția asistenților sociali a unui formular de raport pe care îl pot completa în caz de radicalizare și îl pot transmite autorităților publice competente;
- ✓ încurajarea coordonării și a schimbului de date și informații cu alte autorități publice competente prin extinderea sau intensificarea colaborării în cadrul unor grupuri de lucru comune;
- ✓ de asemenea, trebuie să existe posibilitatea de a angaja un specialist în problema radicalizării sau de a avea personal cu cunoștințe specifice care să discute cu copiii.

3. Alocarea

Observații introductive

Fără a aduce atingere existenței unor sisteme de dispersie naționale, care reglementează distribuirea egală a solicitanților pe teritoriul fiecărui stat membru, standardele și indicatorii din această secțiune trebuie interpretați și aplicați în deplină conformitate cu principiul interesului superior al copilului și al unității familiei și cu respectarea eventualelor nevoi speciale de primire ale copiilor neînsoțiți.

Respectarea acestor principii nu este relevantă doar la intrarea în sistemul de primire, ci și la momentul realocării sau al transferării copiilor neînsoțiți către alte locuri de cazare. Prin urmare, în conformitate cu articolul 24 alineatul (3) din DCP, transferul copiilor neînsoțiți trebuie limitat la minimum și trebuie să aibă loc numai în interesul superior al copilului.

Pe lângă spațiile de cazare clasice, care sunt colective și de mici dimensiuni, îngrijirea într-o familie gazdă și în locuințe individuale trebuie să reprezinte, de asemenea, o opțiune în privința alocării de locuințe pentru copiii neînsoțiți, dacă se consideră că sunt în conformitate cu interesul superior al copilului și cu nevoile speciale individuale.

Evaluările inițiale și cele aprofundate (efectuate în orice moment al cazării) trebuie făcute în interesul superior al copilului (de exemplu, cazarea împreună cu soțul/soția sau cu un membru al familiei). La sosire trebuie să aibă loc o evaluare inițială, cu scopul de a găsi cea mai bună locuință posibilă pentru copiii neînsoțiți. Evaluările aprofundate sunt multidisciplinare, continue și trebuie efectuate periodic.

Alocarea și realocarea copiilor neînsoțiți

Evaluare inițială la sosire

Evaluare periodică, aprofundată și multidisciplinară, efectuată în orice moment al procesului de primire

Referințe juridice – alocarea

- Articolul 18 din DCP: Modalitățile condițiilor materiale de primire
- Articolul 24 din DCP: Minorii neînsoțiți

Standarde și indicatori

STANDARDUL 13: Luarea în considerare, la alocarea copiilor neînsoțiți, a motivelor specifice și obiective (de exemplu, vârsta, maturitatea și nevoile speciale) legate de situația individuală a copiilor neînsoțiți, specificul îngrijirii oferite de unitatea de primire și tipul de unitate respectiv, precum și posibilitățile de îngrijire neinstituționalizată

Indicatorul 13.1: Există un mecanism de identificare a eventualelor motive specifice și obiective pentru alocarea unui anumit loc de cazare.

- **Observații suplimentare:** Situația individuală a copiilor în cadrul standardului de mai sus se referă în special la vârstă, grad de maturitate și gen (de exemplu, persoanele transgen), precum și la mediul cultural, lingvistic și religios al copiilor neînsoțiți. În plus, trebuie avute în vedere considerentele individuale, de exemplu legăturile familiale existente.
- În special, în toate modalitățile de alocare trebuie să se țină seama de dispozițiile privind protecția copiilor neînsoțiți împotriva violenței sexuale și a VBG.
- În cazul în care copiii neînsoțiți sunt plasați în mod excepțional într-un centru de primire pentru adulți (de exemplu, împreună cu unul sau mai mulți frați adulți/una sau mai multe surori adulte), copiii neînsoțiți au aceleași drepturi cu ceilalți copii neînsoțiți (de exemplu, protecția împotriva tuturor formelor de violență) și se aplică garanțiile procedurale (de exemplu, numirea unui reprezentant).

Bune practici cu privire la alocare

Sunt considerate bune practici:

- ✓ luarea în considerare a îngrijirii într-o familie gazdă sau a altei forme de îngrijire alternative (neinstituționalizate) ca opțiune la momentul alocării;
- ✓ alocarea copiilor neînsoțiți într-o unitate de primire corespunzătoare, după o observare intensivă și o evaluare neîntreruptă (24/7) pe o perioadă limitată de timp (de exemplu, două săptămâni) în prima unitate de primire;
- ✓ pregătirea copiilor neînsoțiți pentru a duce o viață independentă, în urma evaluării gradului de maturitate și autonomie al copilului, prin alocarea în locuințe individuale începând cu vârsta de 16 ani.

STANDARDUL 14: Asigurarea respectării unității familiei, în conformitate cu principiul interesului superior al copilului

Indicatorul 14.1: Copiii neînsoțiți care sunt frați/surori [conform definiției din articolul 24 alineatul (2) din DCP] sunt cazați împreună, cu acordul lor.

- **Observații suplimentare:** *Consimțământul fraților/surorilor de a fi cazați împreună se obține în mod voluntar, luând în considerare vârsta și genul fraților/surorilor și interesul superior al acestora. Dacă sunt cu unul sau mai mulți frați adulți sau cu una sau mai multe surori adulte, copiii neînsoțiți pot fi cazați împreună în unități de primire pentru adulți, ținând seama de interesul superior al copilului, vârstă, gen și grad de maturitate.*
- *Interesul superior al copilului trebuie evaluat și monitorizat continuu de asistenții sociali, de alți responsabili cu primirea și de reprezentanții lor. Trebuie avute în vedere considerentele legate de siguranță, astfel încât să se poată permite eventuale excepții.*
- *Pentru a evita separarea în viitor, în cazul transferului unor copii neînsoțiți, trebuie transferați și frații/surorile lor.*

Indicatorul 14.2: Minorii neînsoțiți, soții/soțiile și copiii acestora pot fi cazați împreună dacă acest lucru este în conformitate cu interesul superior al copiilor neînsoțiți și în conformitate cu legislația națională relevantă.

- **Observații suplimentare:** *Minorii neînsoțiți căsătoriți care depășesc vârsta legală națională pentru consimțământ pot fi cazați împreună cu soții/soțiile lor adulți/adulte și cu copiii lor (după caz) în unități de primire pentru familii, în cadrul unui proces al cărui considerent primordial este interesul superior al copilului.*
- *Interesul superior al copilului trebuie evaluat și monitorizat în permanență de asistenții sociali, de alți responsabili cu primirea și de reprezentantul respectiv, pentru a identifica eventualele cazuri de exploatare sexuală, căsătorie forțată sau trafic de persoane. Minorii neînsoțiți care nu au împlinit vârsta consimțământului sexual conform dreptului intern trebuie cazați separat de soț/soție.*
- *În cazurile de minori care se căsătoresc imediat după sosire, este nevoie de o echipă multidisciplinară care să evalueze interesul superior al copilului. Evaluarea trebuie făcută de o echipă care să cuprindă cel puțin un asistent social, un medic și un reprezentant. Dacă la sosire nu se face evaluarea, trebuie luate măsuri de protecție a copiilor neînsoțiți.*
- *Minorii neînsoțiți aflați în situația de părinți singuri trebuie cazați împreună cu copilul/copiii lor, ținând cont de principiul interesului superior al copilului (inclusiv interesul superior al copilului care este și părinte). Interesul superior al copilului trebuie evaluat și monitorizat în permanență de asistenții sociali, de alți responsabili cu primirea și de reprezentant. Trebuie avute în vedere considerentele legate de siguranță, astfel încât să se poată permite eventuale excepții.*

Bune practici cu privire la minorii neînsoțiți care sunt părinți singuri

Se consideră bună practică:

- ✓ punerea la dispoziție a unor unități de primire speciale, care oferă îngrijire de zi/creșă, pentru a permite părinților să meargă la școală.

Indicatorul 14.3: Acolo unde acest lucru este posibil și adecvat, trebuie respectată unitatea familiei din punctul de vedere al familiei lărgite.

- **Observații suplimentare:** *Se aplică o definiție extinsă a calității de membru de familie, luându-se în considerare mediul din care provin copiii neînsoțiți, circumstanțele specifice în privința dependenței și interesul superior al acestora.*

- În funcție de mecanismele naționale și de acordul copiilor neînsoțiți și al reprezentanților acestora, copiii neînsoțiți pot fi cazați împreună cu membrii familiei lărgite [inclusiv rudele care nu se încadrează în definiția de la articolul 2 litera (c) din DCP].
- Copiii neînsoțiți și membrii adulți ai familiei lărgite pot fi cazați împreună într-o unitate de primire pentru adulți, dacă este în interesul superior al copiilor. Acest lucru trebuie luat în considerare în special în cazul copiilor neînsoțiți care sunt totuși însoțiți de rude, acestea nefiind însă răspunzătoare pentru minorii în cauză fie conform legii, fie conform practicii din statul membru respectiv. Interesul superior al copilului trebuie evaluat și monitorizat permanent de asistenții sociali, de alți responsabili cu primirea și de reprezentant. Trebuie avute în vedere considerentele legate de siguranță, astfel încât să se poată permite eventuale excepții.

STANDARDUL 15: Luarea în considerare a nevoilor speciale la (re)alocarea unui anumit loc de cazare pentru copiii neînsoțiți

Indicatorul 15.1: Alocarea unui anumit loc de cazare pentru copiii neînsoțiți se face pe baza unei evaluări a nevoilor speciale ale acestora.

- **Observații suplimentare:** Ca mențiune specială, alocarea unui loc de cazare pentru copiii neînsoțiți se face în temeiul evaluării interesului superior al copilului.

Indicatorul 15.2: Există posibilitatea de a transfera un copil neînsoțit în urma identificării unor nevoi de primire speciale.

Indicatorul 15.3: Transferul copiilor neînsoțiți trebuie limitat la minimum și să aibă loc numai atunci când servește interesului superior al copilului, cum ar fi obținerea unui acces mai convenabil la membrii familiei sau la servicii educaționale.

- **Observații suplimentare:** În special, considerentele privind siguranța, cum ar fi cazurile victimelor traficului de persoane, ale violenței sexuale și ale celei bazate pe gen, ale torturii sau ale altor forme grave de violență psihologică și fizică, ar putea necesita (re)alocarea unor locuințe diferite pentru copiii neînsoțiți, dacă nevoile speciale devin evidente la o dată ulterioară, pentru identificare și evaluare corespunzătoare (vezi capitolul 2. Nevoile speciale și riscurile în materie de siguranță, standardul 8 și indicatorul 8.3).

Indicatorul 15.4: Copiii neînsoțiți care împlinesc vârsta majoratului trebuie să li se permită să rămână în același loc/zonă, dacă este posibil. Trebuie luate măsuri speciale la transferul copiilor neînsoțiți care ajung la vârsta majoratului într-o unitate de primire pentru adulți. Transferul trebuie organizat cu atenție, în colaborare cu unitățile de primire și cu copiii înșiși.

Bune practici cu privire la (re)alocarea unui loc de cazare unui copil neînsoțit

Se consideră bună practică:

- ✓ audierea copilului și a reprezentantului atunci când se are în vedere un nou loc de cazare pentru copiii neînsoțiți;
- ✓ luarea în considerare, la transferul copiilor neînsoțiți (de exemplu, în situații de reducere a personalului), a continuității educației și a programei de studiu, precum și a semestrului școlar.

4. Îngrijirea zilnică

Observații introductive

După cum se precizează în CDC, copiii au nevoie de măsuri speciale de protecție și de îngrijire, având în vedere imaturitatea lor fizică și psihică și faptul că mediul natural pentru creșterea și bunăstarea lor este cel familial. În consecință, copiii neînsoțiți care locuiesc în unități de primire fără membrii familiei trebuie să beneficieze de îngrijire zilnică și de activități speciale, iar acestea trebuie să reprezinte o parte esențială a primirii, astfel încât să li se asigure un mod de trai corespunzător pentru dezvoltarea lor fizică, psihică și socială. Așa cum se precizează în acest ghid, îngrijirea zilnică include sprijinirea zilnică a copilului neînsoțit, organizarea de activități de sensibilizare și de instruire, precum și activități de agrement și recreere. Unele standarde și unii indicatori sunt corelați cu cei din secțiunile privind furnizarea de informații, evaluarea și răspunsul față de nevoile speciale și de riscurile în materie de siguranță, îngrijirile medicale, educația și cazarea. Unele precizări au fost incluse în această secțiune pentru cazul în care sunt necesare informații și sprijin suplimentar pentru copiii neînsoțiți.

În continuare, această secțiune se referă la importanța pregătirii copiilor neînsoțiți pentru a fi autonomi, la importanța consolidării rezilienței și a dezvoltării unor metode speciale de îngrijire în unitățile de primire, axate pe abilitățile și perspectivele de viitor ale copiilor neînsoțiți. Trebuie luate în considerare vârsta, gradul de maturitate și nevoile speciale. Îngrijirea zilnică poate fi diferită între copiii neînsoțiți care locuiesc în centre de cazare și cei care locuiesc în locuințe individuale, având în vedere diferențele de vârstă, autonomie și independență. În plus, se face o distincție între prezența personalului de primire care are doar o pregătire generală și personalul de primire a copiilor care a beneficiat de pregătire suplimentară suficientă privind copiii neînsoțiți (vezi capitolul 5. Personalul). Prezența personalului de primire a copiilor este necesară în mod special măcar atunci când copiii neînsoțiți se află în centrul de cazare, și nu la școală, dar nu neapărat în timpul nopții.

Referințe juridice – îngrijirea zilnică

- Articolul 23 alineatul (1) din DCP: Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, morală și socială a minorului; sănătatea minorului și dezvoltarea socială, ținând seama de circumstanțele minorului
- Articolul 23 alineatul (3) din DCP: Activități de agrement
- Articolul 24 alineatul (1) din DCP: Minorii neînsoțiți

Standarde și indicatori

STANDARDUL 16: Asigurarea îngrijirii zilnice a copiilor neînsoțiți în centrul de cazare (16.1) sau în locuințe individuale (16.2)

Indicatori alternativi privind asigurarea îngrijirii zilnice:

Indicatorul 16.1 a): În centrul de cazare este prezent permanent personal calificat.

Indicatorul 16.1 b): Personalul calificat este prezent în mod special când copiii neînsoțiți se află în centrul de cazare, adică înainte și după programul școlar, în weekenduri și în vacanțele școlare.

Indicatorul 16.1 c): Dacă personalul care lucrează noaptea nu este calificat, trebuie să fie instruit cel puțin în domeniul protecției copilului și al drepturilor copilului și să primească informațiile necesare privind situația concretă a copiilor neînsoțiți din centrul de cazare respectiv.

Indicatorul 16.1 d): Prezența copiilor neînsoțiți în centrul de cazare se monitorizează cel puțin o dată pe zi pentru a se asigura că nu s-au sustras de la adresă.

SAU

Indicatorul 16.2 a): În cazul în care copiii neînsoțiți locuiesc în locuințe individuale, personalul calificat poate fi contactat permanent.

Indicatorul 16.2 b): Personalul de primire vizitează copiii neînsoțiți cazați în locuințe individuale cel puțin de două ori pe săptămână.

- **Observații suplimentare:** Copiii neînsoțiți cazați în locuințe individuale au cel puțin 16 ani și au fost evaluați drept suficient de maturi și autonomi pentru a locui în acest tip de unitate de primire.
- Vizita este efectuată de către asistentul social, de exemplu.

Indicatorul 16.2 c): În cursul vizitelor la domiciliu se monitorizează prezența copiilor neînsoțiți în locuințele individuale, pentru a se verifica dacă nu s-au sustras de la adresă.

Indicatorul 16.3: Copiii neînsoțiți sunt sprijiniți în viața de zi cu zi și în activitățile cotidiene.

- **Observații suplimentare:** Sprijinul acordat în viața de zi cu zi cuprinde o gamă largă de activități, cum ar fi trezirea copiilor neînsoțiți, promovarea și urmărirea frecventării școlii și a implicării în activități școlare, furnizarea de informații și de sprijin privind igiena personală și a locuinței, sprijinirea copiilor neînsoțiți în ceea ce privește traiul într-o comunitate și respectarea regulamentului intern și gestionarea și prevenirea conflictelor.
- Într-o primă etapă, personalul de primire poate direcționa copiii neînsoțiți în drumul către școală și alte destinații. Informațiile se furnizează într-o manieră adecvată pentru copii și se adaptează vârstei și gradului de maturitate al copiilor neînsoțiți (de exemplu, hărți Google, aplicații pentru transportul public etc.).

Indicatorul 16.4: Copiilor neînsoțiți li se oferă ajutor la teme și meditații.

- **Observații suplimentare:** Ajutorul la teme și meditațiile pot fi furnizate de unitatea de primire sau de organizații externe, în interiorul sau în afara unității de primire.

STANDARDUL 17: Organizarea îngrijirii zilnice în conformitate cu o metodă specifică de îngrijire a copiilor neînsoțiți

Indicatorul 17.1: Metoda de îngrijire a copiilor neînsoțiți este descrisă într-un manual, cunoscută și aplicată de întregul personal responsabil de îngrijirea zilnică în cadrul unității de primire.

Indicatorul 17.2: Manualul conține cel puțin o descriere a obiectivelor îngrijirii zilnice și a unui ciclu de conversații în care aceste obiective și beneficiile pentru copiii neînsoțiți sunt discutate cu copilul, în corelare cu chestiuni precum siguranța lor, perspectivele viitoare, abilitățile și nevoile lor speciale.

Indicatorul 17.3: Personalul discută în mod regulat cu reprezentantul și cu copiii neînsoțiți obiectivele îngrijirii zilnice oferite și rezultatele urmărite.

Bune practici cu privire la organizarea îngrijirii zilnice

Se consideră bună practică:

- ✓ existența unui manual în toate unitățile de primire pentru copii neînsoțiți. Manualul cuprinde toate procedurile și politicile relevante pentru primirea copiilor neînsoțiți și este elaborat în colaborare cu autoritățile care reprezintă copiii neînsoțiți. În manual sunt descrise clar cerințele privind consultarea copiilor neînsoțiți, sistemele de păstrare a evidențelor și coordonarea cu alte organisme și organizații.

STANDARDUL 18: Copiii neînsoțiți sunt pregătiți să devină autonomi și să ducă o viață independentă mai târziu

Indicatorul 18.1: Abilitățile legate de autonomie sunt evaluate periodic.

- **Observații suplimentare:** Evaluarea se face în cadrul sprijinului acordat copiilor neînsoțiți și prin observarea lor în viața cotidiană, asigurându-se implicarea copiilor neînsoțiți. Evaluarea se face în diferite etape, astfel încât să se evalueze dezvoltarea abilităților. Se poate utiliza o listă de verificare pentru evaluarea nivelului de autonomie, inclusiv a competențelor legate de curățenie, gestionarea bugetului locuinței, consumul de energie, spălatul rufelor, gătit, cumpărături, împărțirea spațiului cu alte persoane etc.

Indicatorul 18.2: Copiilor neînsoțiți li se oferă sprijin și instruire în ceea ce privește gestionarea bugetului locuinței și consumul responsabil de energie.

- **Observații suplimentare:** Copiii neînsoțiți mai mici au nevoie de ajutor și de supraveghere în legătură cu modul de a cheltui sau de a economisi bani de buzunar. Copiii neînsoțiți mai mari ar putea avea aceleași nevoi, dar ar putea fi și capabili să-și gestioneze banii în mod independent, ca rezultat al instruirii privind bugetul locuinței.

Indicatorul 18.3: Copiilor neînsoțiți li se oferă sprijin și instruire în domeniul curățeniei și al spălatului rufelor.

- **Observații suplimentare:** Fără a aduce atingere faptului că responsabilitatea generală pentru întreținerea locuințelor revine autorității de primire, anumite sarcini de întreținere ar putea fi îndeplinite de copiii neînsoțiți în mod voluntar și în scop educativ, luând în considerare vârsta copilului și întotdeauna sub îndrumarea și supravegherea personalului.

Indicatorul 18.4: Copiilor neînsoțiți li se oferă sprijin și instruire în privința dobândirii abilităților de gătit.

- **Observații suplimentare:** Instruirea vizează și aspecte privind securitatea, cu luarea în considerare a vârstei și a gradului de maturitate a copiilor neînsoțiți.

STANDARDUL 19: Garantarea și promovarea sănătății și a bunăstării copiilor neînsoțiți și consolidarea rezilienței acestora

Indicatorul 19.1: Pe parcursul îngrijirii zilnice trebuie luate în considerare și protejate bunăstarea psihologică și sănătatea psihică a copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** O atenție deosebită se acordă bunăstării psihologice și sănătății psihice a copiilor neînsoțiți, de exemplu semnelor de anxietate, stres, singurătate, doliu, depresie, traume și problemelor cu somnul. Atunci când este necesar, sprijinul psihologic se asigură ascultând și luând în considerare sentimentele copiilor neînsoțiți, oferindu-le sfaturi sau sesizând diferiți specialiști, precum psihologii sau terapeuții.

Indicatorul 19.2: Copiii neînsoțiți au acces la activități de sensibilizare cu privire la riscurile consumului de droguri și alcool, în funcție de vârstă și de maturitate.

- **Observații suplimentare:** Aceste activități pot fi organizate de unitatea de primire sau de organizații externe, din interiorul sau din afara unității. Atunci când este cazul, este implicat și personal medical.

Indicatorul 19.3: Copiii neînsoțiți au acces la activități de sensibilizare privind sănătatea sexuală și reproductivă, cu privire la diferite orientări sexuale și identități de gen, în funcție de vârstă și de gradul de maturitate a copilului.

Indicatorul 19.4: Copiilor neînsoțiți li se oferă un minim de informații și instruire, cu scopul întăririi capacității acestora de a face față tuturor formelor de abuz psihic și sexual sau altor forme de abuz fizic și neglijență.

- **Observații suplimentare:** Obiectivul instruirii este prevenirea situațiilor de risc și învățarea modului de a reacționa dacă acestea apar.

Bune practici de îngrijire zilnică menită să asigure bunăstarea

Se consideră bună practică:

- ✓ asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la activități psihopedagogice, care cuprind o gamă largă de activități, cum ar fi exerciții de relaxare și respirație, grupuri de discuții, kinesiologie, sesiuni de informare cu privire la problemele psihosomatice etc. Aceste activități sunt organizate de unitatea de primire sau de organizații externe și se desfășoară în cadrul sau în afara unității. Sunt implicați specialiști, de exemplu psihologi sau terapeuți;
- ✓ organizarea petrecerii unei perioade în afara unității de primire, în cazul în care copiii neînsoțiți întâmpină probleme comportamentale și/sau psihologice (absențe școlare, neîncadrarea în grup, ostilitate, comportament agresiv etc.). Pentru a avea timp să reflecteze asupra situației, copiii neînsoțiți sunt găzduiți temporar în spații adecvate, în care au acces la activități psihopedagogice și de agrement speciale. Se pun la dispoziție incinte corespunzătoare pentru grupuri mici de copii neînsoțiți (între 2 și 10) și sprijin educațional suplimentar. Durata șederii variază în funcție de nevoile copilului (între 5 și 15 zile, o lună în cazul unor circumstanțe excepționale);
- ✓ se asigură posibilitatea ca personalul să ia masa împreună cu copiii neînsoțiți din centrele de cazare, pentru a le supraveghea obiceiurile alimentare, pentru a crea un sentiment de apropiere în timpul meselor și pentru a împiedica posibilele conflicte.

STANDARDUL 20: Sprijinirea și urmărirea dezvoltării psihice și sociale a copiilor neînsoțiți printr-un plan de îngrijire standardizat

Indicatorul 20.1: Circumstanțele, nevoile, aptitudinile și perspectivele de viitor ale copiilor neînsoțiți sunt evaluate de personalul de primire a copiilor ca elemente standard ale planului de îngrijire a copiilor neînsoțiți, cu participarea lor.

- **Observații suplimentare:** Planul include următoarele elemente privind copilul: situația procedurală administrativă, educația, aptitudinile, gradul de autonomie și bunăstarea psihologică.
- Evaluarea se bazează pe interviuri desfășurate de personal calificat cu copiii neînsoțiți. Prima consultare are loc în termen de o săptămână de la sosirea în unitatea de primire.
- Reprezentantul se implică în elaborarea planului de îngrijire și poate consulta planul cu acordul prealabil al copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 20.2: Dezvoltarea psihică și socială a copiilor neînsoțiți este supravegheată și discutată de îngrijitori specializați în diferite discipline (abordare multidisciplinară).

- **Observații suplimentare:** Se organizează schimburi și/sau întâlniri periodice între personalul de primire care lucrează cu copii neînsoțiți (asistenți sociali, educatori și, dacă este cazul, personal medical, psihologi, profesori de la școală etc.) pentru a discuta situația copiilor neînsoțiți și pentru a actualiza planul de îngrijire.

Indicatorul 20.3: În mod regulat, se face schimb de informații cu reprezentantul pe tema dezvoltării psihice și sociale a copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 20.4: Atunci când copiii neînsoțiți sunt transferați într-o nouă unitate de primire, planul de îngrijire se transmite înainte sau cel târziu în ziua transferului, cu respectarea principiului confidențialității.

Bune practici cu privire la îngrijirea zilnică

Se consideră bună practică:

- ✓ reevaluarea lunară a planului de îngrijire de către asistentul social, reprezentant și copilul neînsoțit; transmiterea planului de îngrijire cu două sau mai multe zile înainte de transfer, pentru ca noua unitate de primire să poată pregăti sosirea și îngrijirea copiilor neînsoțiți.

STANDARDUL 21: Asigurarea accesului efectiv la activități de agrement, inclusiv la activități de joacă și recreere adecvate vârstei copiilor neînsoțiți

Indicatorul 21.1: Se asigură acces zilnic la o varietate de activități de agrement, atât în interior, cât și în aer liber, în funcție de vârstă și cu consultarea copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** Activitățile de agrement includ o gamă largă de activități sportive și alte activități (relaxare generală în interior sau în aer liber, acces la jocuri de societate, cinema, evenimente în comunitate, turnee sportive etc.). Activitățile pot fi organizate de unitate sau de organizații externe. Trebuie acordată o atenție deosebită organizării activităților de grup.
- Vor fi disponibile activități suplimentare în vacanțele școlare și în weekend, precum și atunci când copiii neînsoțiți nu au încă acces la școală.

Indicatorul 21.2: Activitățile de agrement se organizează și se supraveghează de personalul de primire a copiilor și/sau de alți adulți responsabili implicați în îngrijirea copiilor.

Indicatorul 21.3 a): Copiii neînsoțiți cu vârste între 0 și 12 ani se pot juca zilnic într-un spațiu sigur adaptat vârstei și sub supraveghere. **SI**

Indicatorul 21.3 b): Se oferă periodic o gamă minimă de activități sportive adecvate vârstei copiilor neînsoțiți (vezi capitolul 9. Cazarea).

Indicatorul 21.4: Accesul la internet și durata acestuia sunt adecvate vârstei și sunt reglementate și supravegheate de personal.

Bune practici cu privire la îngrijirea zilnică

Se consideră bună practică:

- ✓ organizarea de activități comune pentru copiii neînsoțiți și tinerii de pe plan local, atât în cadrul unității de primire, cât și în afara acesteia – de exemplu, turnee de crichet.

5. Personalul

Observații introductive

Principalele sarcini ale personalului care lucrează cu copii neînsoțiți sunt supravegherea, consilierea și acordarea de asistență socială copiilor neînsoțiți. Acești angajați sunt responsabili pentru identificarea și satisfacerea nevoilor copiilor neînsoțiți, așa cum se descrie mai sus (capitolul 2. Nevoi speciale și riscuri în materie de siguranță; și capitolul 4. Îngrijirea zilnică).

În contextul primirii trebuie să existe o serie de profesioniști responsabili și specializați în lucrul cu copiii neînsoțiți. Dintre aceștia trebuie să facă parte toate persoanele care intră în contact direct cu copiii neînsoțiți, indiferent de angajator. În acest domeniu de activitate lucrează în special asistenți sociali, personal din domeniul educației și al îngrijirilor medicale, ofițeri responsabili cu înregistrarea, interpreți, administratori de centre, personal administrativ/coordonator, precum și reprezentanți.

În acest context, trebuie să se înțeleagă faptul că orientările cuprinse în această secțiune sunt aplicabile tuturor membrilor personalului (inclusiv conducerii de nivel mediu și superior) care lucrează cu copiii neînsoțiți în contextul primirii. Această secțiune nu tratează în mod direct problemele reprezentanților, deși unele dintre standardele și indicatorii din această secțiune trebuie monitorizați/puși în aplicare inclusiv de către aceștia. În cazul în care trebuie îndeplinite cerințe specifice privind personalul (de exemplu, calificare de specialitate), acest aspect este abordat în mod explicit în ghid.

Pentru a putea îndeplini sarcinile menționate mai sus, cei care lucrează cu copii neînsoțiți trebuie să fie disponibili, calificați, instruiți, sprijiniți și monitorizați în mod corespunzător.

Referințe juridice – personalul

- Articolul 24 alineatul (4) din DCP: Minorii neînsoțiți
- Articolul 29 alineatul (1) din DCP: Personalul și resursele

Standarde și indicatori

STANDARDUL 22: Asigurarea de personal calificat suficient pentru îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți

Indicatorul 22.1: Unitatea de primire trebuie să asigure personal calificat corespunzător care să se ocupe de îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** În vederea asigurării corespunzătoare a îngrijirii zilnice a copiilor neînsoțiți și a satisfacerii nevoilor speciale ale acestora, trebuie să se pună la dispoziție personal calificat corespunzător, care să răspundă de primirea și îngrijirea copiilor neînsoțiți și să satisfacă nevoile speciale de primire menționate mai sus.

Bune practici cu privire la asigurarea de personal

Se consideră bună practică:

- ✓ punerea la dispoziție de personal calificat pentru unitatea de primire, atât ziua, cât și noaptea.

STANDARDUL 23: Asigurarea calificării corespunzătoare a personalului

Indicatorul 23.1: Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii are instrucțiuni clare de lucru (fișa postului).

- **Observații suplimentare:** Fișa postului trebuie să precizeze calificările necesare care să asigure îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți în mod corespunzător și satisfacerea deplină a nevoilor speciale.

Indicatorul 23.2: Personalul care lucrează cu copiii neînsoțiți în contextul primirii este calificat în conformitate cu legislația și reglementările naționale privind instrucțiunile de lucru specifice (fișa postului).

- **Observații suplimentare:** Pentru a asigura îngrijirea zilnică și protecția copiilor neînsoțiți, personalul responsabil cu primirea și îngrijirea copiilor neînsoțiți trebuie să fie calificat să abordeze și să răspundă nevoilor speciale de primire expuse mai sus și să aibă pregătirea și competențele necesare în ceea ce privește: protecția copiilor și garantarea situației copiilor migranți neînsoțiți, dezvoltarea copiilor, rolurile și responsabilitățile personalului implicat, competențe în domeniul drepturilor copiilor, în materie de protecția copilului, dezvoltarea copilului, drepturile copilului și comunicarea cu copiii.

Indicatorul 23.3: Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii nu are antecedente de infracțiuni și delictе legate de copii sau infracțiuni și delictе care generează îndoeli serioase cu privire la capacitatea de a-și asuma un rol de răspundere față de copii.

STANDARDUL 24: Asigurarea pregătirii necesare și corespunzătoare a personalului

Indicatorul 24.1: Fără a neglija necesitatea de a asigura instruirea specifică a personalului care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii, întreaga pregătire a acestora trebuie să fie conformă cu cadrul mai larg al unui cod de conduită care să precizeze principalele concepte și principii care stau la baza activității în contextul procedurii de primire.

Indicatorul 24.2: Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii beneficiază de o instruire introductivă aprofundată și oportună în acest rol.

- **Observații suplimentare:** Pregătirea introductivă trebuie să aibă loc cel târziu imediat după angajarea personalului. În funcție de rolul atribuit personalului, pregătirea introductivă trebuie să includă standardele prevăzute în legislația și/sau reglementările aplicabile privind procedura de primire, instrumentele naționale disponibile și instrumentele relevante create de EASO ⁽²³⁾.

Indicatorul 24.3: Există o programă de pregătire clară, care cuprinde cerințele în materie de pregătire pentru fiecare grup funcțional în materie de evaluarea, stabilirea, documentarea și satisfacerea nevoilor speciale de primire cât mai curând posibil și pe întreaga perioadă a primirii.

- **Observații suplimentare:** Pregătirea de bază a personalului care lucrează în contextul primirii poate fi efectuată cu ajutorul modulului privind condițiile de primire din programa de pregătire a EASO ⁽²⁴⁾.

Indicatorul 24.4: Pregătirea se efectuează în mod regulat și în funcție de nevoile personalului.

- **Observații suplimentare:** Trebuie elaborat un program de pregătire pe termen lung, care să prevadă cursuri de perfecționare ținute cu regularitate. Trebuie să se ofere sesiuni de pregătire inclusiv atunci când apar modificări substanțiale ale legislației și practicilor aplicabile.

Indicatorul 24.5: Pregătirea oferită include preocupări specifice legate de gen și vârstă, formare culturală, gestionarea conflictelor, formare inițială și specializată privind identificarea persoanelor cu nevoi speciale, conștientizarea problemelor de sănătate psihice, recunoașterea semnelor de radicalizare și identificarea victimelor traficului de persoane, precum și primul ajutor și protecția împotriva incendiilor.

- **Observații suplimentare:** În funcție de împărțirea sarcinilor de lucru cu copiii neînsoțiți, pregătirea se asigură în funcție de profesie/funcție. De asemenea, personalul care asigură/lucrează în schimburi de noapte trebuie să beneficieze de pregătire minimă cu privire la teme menționate mai sus, precum și de instruire privind provocările concrete care ar putea apărea în această perioadă.
- Modulele incluse în programa națională pot să includă materii precum competențe de utilizare a calculatorului și limbi străine, cursuri privind bolile infecțioase sau identificarea victimelor traficului de persoane, sau radicalizarea, dar și modalități de comunicare cu copiii.

⁽²³⁾ Pentru lista detaliată a instrumentelor de sprijin ale EASO, vezi secțiunea Interpretarea ghidului, p. 15.

⁽²⁴⁾ Modulul privind primirea din *Programa de pregătire a EASO*.

Bune practici cu privire la formarea personalului

Se consideră bună practică:

- ✓ identificarea oportunităților de pregătire pentru toți membrii personalului care lucrează cu copii neînsoțiți în context de primire, de exemplu pregătirea specifică privind practicile care iau în considerare posibilele traume, activitatea cu copiii care suferă de anxietate sau care au fost traficați sau care sunt în doliu, cultivarea rezilienței, accesul la învățământ/formare/piața de muncă; și/sau
- ✓ organizarea de pregătire prin încheierea unor acorduri cu entități relevante (universități, juriști, psihologi, ONG-uri, OI-uri etc.);
- ✓ identificarea unor metode de pregătire care să permită și să încurajeze personalul să-și îndeplinească sarcinile profesionale în mod uniform și coerent;
- ✓ instruirea asistenților sociali și, în general, a tuturor membrilor personalului din centrele de primire pe tema prevenirii și depistării situațiilor de radicalizare.

STANDARDUL 25: Asigurarea și promovarea derulării cu eficacitate a unor activități de cooperare, de schimb de informații și de sensibilizare

Indicatorul 25.1: Nevoile speciale înregistrate trebuie comunicate părților interesate relevante, care să ofere garanțiile și sprijinul necesar.

Indicatorul 25.2: Se desfășoară activități periodice de cooperare, sesiuni de schimb de informații și sensibilizare și/sau măsuri alternative de către persoanele care sunt în contact cu copiii neînsoțiți datorită profesiei și/sau funcției lor, inclusiv asistenții sociali, personalul din domeniul educației și al asistenței medicale, responsabilii cu înregistrarea, interpretii, administratorii unităților, personalul administrativ/coordonator, precum și reprezentanții.

- **Observații suplimentare:** Cooperarea periodică, schimbul de informații și sesiunile de sensibilizare și/sau măsurile alternative pot fi susținute prin proceduri de raportare internă.
- Cooperarea, schimbul de informații și sesiunile de sensibilizare s-ar putea axa pe aspecte legate de migrație, în general, și pe aspecte culturale, în special, precum și pe aspecte legate de copiii neînsoțiți (nevoi speciale). Acestea pot fi organizate, de exemplu, de personalul din educație, de serviciile externe de sănătate, de personalul de securitate din unitățile de cazare sau de personalul de curățenie.

Indicatorul 25.3: Reprezentanții sunt informați și informează la rândul lor cu regularitate alte entități relevante care lucrează cu copii neînsoțiți cu privire la dezvoltarea psihică și socială a copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 25.4: Se respectă normele în materie de confidențialitate prevăzute în legislația națională și internațională, cu privire la informațiile pe care le obțin persoanele care lucrează cu copiii neînsoțiți.

Bune practici cu privire la activitățile de cooperare, schimb de informații și sensibilizare

Se consideră bună practică:

- ✓ asigurarea instruirii interpreților în ceea ce privește traducerea pentru copii sau comunicarea cu aceștia, precum și respectarea nevoilor speciale ale copiilor neînsoțiți.

STANDARDUL 26: Sprijinirea personalului care lucrează cu copiii neînsoțiți în contextul primirii

Indicatorul 26.1: Sunt disponibile diferite măsuri care contribuie la gestionarea situațiilor dificile întâmpinate în cursul activității de primire.

- **Observații suplimentare:** Măsurile de sprijin pentru personal pot îmbrăca forma schimbului reciproc de opinii, a gestionării stresului, a sprijinului psihologic, a formării unor echipe de criză sau a supravegherii externe.

Bune practici cu privire la sprijinul acordat personalului

Se consideră bună practică:

- ✓ desfășurarea de ședințe zilnice cu personalul, în vederea unui transfer eficace de informații;
- ✓ organizarea a două sau trei zile de cursuri de perfecționare pentru toți membrii personalului;
- ✓ organizarea de sesiuni de aplanare a tensiunilor sau de raportare, după caz;
- ✓ promovarea schimburilor reciproce între responsabilii cu primirea copiilor din diferite instituții.

STANDARDUL 27: Asigurarea gestionării, a supravegherii și a responsabilizării printr-o monitorizare periodică – cel puțin anuală – și printr-un sprijin corespunzător acordat personalului

Indicatorul 27.1: Unitatea de primire trebuie să asigure un mecanism periodic de monitorizare a performanței personalului care asigură îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** Pentru a asigura desfășurarea corespunzătoare a îngrijirii zilnice a copiilor neînsoțiți și satisfacerea nevoilor lor speciale, este necesar ca performanța personalului să fie monitorizată periodic și să fie avută în vedere acordarea unui sprijin adecvat.

Bune practici cu privire la monitorizare

Se consideră bună practică:

- ✓ asigurarea unei reevaluări *inter pares* periodice privind modul de realizare a îngrijirii zilnice a copiilor neînsoțiți.

6. Îngrijirile medicale

Observații introductive

Articolul 24 din CDC subliniază faptul că copiii au dreptul să beneficieze de cele mai înalte standarde de sănătate și de centre pentru tratarea bolilor și reabilitarea sănătății. Statele părți se străduiesc să se asigure că niciun copil nu este privat de dreptul de acces la astfel de servicii de îngrijiri medicale. În plus, copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la serviciile de îngrijiri medicale în aceeași măsură cu cei care sunt cetățeni ai statului respectiv. De asemenea, trebuie acordată o atenție deosebită vulnerabilităților particulare ale copiilor neînsoțiți și impactului acestor vulnerabilități asupra sănătății copilului ⁽²⁵⁾.

Prin urmare, copiilor neînsoțiți trebuie să li se acorde acces la aceleași servicii de asistență medicală ca și copiilor cetățeni ai țării respective, iar pentru unii copii, din cauza unor vulnerabilități deosebite, trebuie oferite servicii suplimentare de îngrijiri medicale. De asemenea, trebuie acordată o atenție deosebită faptului că, în cazul copiilor neînsoțiți, părinții lor nu sunt prezenți ca să explice antecedentele medicale ale copilului. Prin urmare, copiii neînsoțiți au nevoie de sprijin special pentru a li se asigura accesul la serviciile de sănătate necesare.

Termenul „îngrijiri medicale” menționat în această secțiune înglobează atât îngrijirea sănătății fizice, cât și a celei psihice a copiilor neînsoțiți. Termenul include și consilierea copiilor neînsoțiți care suferă de afecțiuni grave și măsurile necesare pentru asigurarea reabilitării victimelor violenței și ale torturii. În acest sens, examenul medical efectuat la începutul procesului de primire poate reprezenta un punct de pornire important, deoarece ajută la formarea unei imagini mai clare privind nevoile medicale ale copiilor, care trebuie satisfăcute pe tot parcursul procesului de primire. În secțiunea de față, termenul „personal medical” se referă la profesioniștii calificați din domeniul medical (de exemplu, medici, stomatologi, asistente medicale), precum și la psihologi.

Ghidul trebuie interpretat în conformitate cu principiile generale privind consimțământul și confidențialitatea, care se aplică întregului personal din structurile de primire și personalului medical implicat în acordarea îngrijirilor medicale, precum și interpreților. În niciuna dintre etape nu trebuie comunicate informații fără acordul prealabil al pacientului. Fără a aduce atingere actelor normative naționale care reglementează accesul la fișa medicală, copiii neînsoțiți trebuie să aibă dreptul de a-și accesa fișele medicale la nevoie. În fiecare caz, trebuie evaluat dacă personalul calificat sau reprezentantul trebuie să însoțească copiii neînsoțiți când îi consultă un cadru medical.

Atunci când se planifică servicii de îngrijiri medicale și anumite programe preventive pentru copiii neînsoțiți, trebuie avute în vedere asigurarea de programe educative și alte modalități de educație, astfel încât serviciile să poată fi puse la dispoziția copiilor. Acest lucru este deosebit de important atunci când serviciile de îngrijiri medicale sunt furnizate în interiorul spațiului de cazare.

Referințe juridice – personalul

- Articolul 13 din DCP: Examine medicale
- Articolul 17 din DCP: Normele generale privind condițiile materiale de primire și îngrijirile medicale
- Articolul 19 din DCP: Îngrijirile medicale
- Articolul 24 din CDC: Sănătate și servicii de sănătate

Standarde și indicatori

STANDARDUL 28: Asigurarea accesului la examene medicale și la evaluarea sănătății și prevenirea problemelor legate de sănătate într-o etapă timpurie a procesului de primire

Indicatorul 28.1: Informațiile privind dreptul la servicii de îngrijire medicală, scopul și semnificația examenelor medicale, evaluarea sănătății și programele de vaccinare trebuie oferite copiilor neînsoțiți imediat după sosirea în centrul de primire.

- **Observații suplimentare:** Informațiile trebuie furnizate în conformitate cu standardele prezentate în capitolul 1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți (vezi standardul 2).

⁽²⁵⁾ Comitetul ONU pentru Drepturile Copilului, Comentariul General nr. 6 (2005) privind tratamentul copiilor neînsoțiți și separați aflați în afara țării de origine, punctele 46-49.

Indicatorul 28.2: Cât mai curând după sosirea în centrul de primire trebuie efectuată vizita medicală și evaluarea sănătății, cu acordul copiilor neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** *Se recomandă ca examinarea medicală și evaluarea sănătății să fie efectuate cel târziu în termen de șapte zile de la sosire.*
- *Evaluarea sănătății include atât evaluarea fizică, cât și cea psihologică.*

Indicatorul 28.3: Dacă programele de vaccinare nu fac parte din programele generale obligatorii de sănătate, copiii neînsoțiți trebuie să primească vaccinările necesare.

- **Observații suplimentare:** *De asemenea, trebuie asigurate vaccinările necesare dacă există probabilitatea ca procesul de vaccinare a copiilor să fi suferit întreruperi sau dacă nu este conform cu standardele naționale.*

Indicatorul 28.4: Copiii neînsoțiți li se oferă informații și servicii adecvate vârstei și suficiente legate de sănătatea sexuală și reproductivă.

Indicatorul 28.5: Copiii neînsoțiți li se oferă contraceptive.

Bune practici cu privire la prevenirea problemelor legate de sănătate într-un stadiu incipient al procesului de primire

Se consideră bună practică:

- ✓ oferirea de contraceptive gratuite copiilor neînsoțiți.

STANDARDUL 29: Asigurarea accesului la îngrijirile medicale necesare, în condiții egale cu resortisanții, inclusiv îngrijirea preventivă, psihică, fizică și psihosocială

Indicatorul 29.1: Copiii neînsoțiți au acces la toate tipurile de servicii medicale necesare.

- **Observații suplimentare:** *Dacă este posibil, la acordarea îngrijirilor medicale trebuie să se țină seama de gen (de exemplu, accesul la personal medical feminin atunci când este solicitat și disponibil).*

Indicatorul 29.2: Serviciile de asistență medicală sunt oferite de personal medical calificat.

- **Observații suplimentare:** *Indicatorul de mai sus se referă și la serviciile de îngrijiri medicale furnizate în cadrul unităților de primire.*

Indicatorul 29.3: Îngrijirile medicale sunt disponibile în unitatea de primire sau la o distanță rezonabilă de mers pe jos sau cu mijloace de transport în comun, iar copiii sunt însoțiți de personal sau de reprezentant, după caz.

- **Observații suplimentare:** *Pentru clarificări suplimentare despre ce înseamnă „distanță rezonabilă”, vezi capitolul 9: Cazarea, subsecțiunea 9.1. Amplasamentul).*
- *Pentru a stabili dacă un copil trebuie însoțit, trebuie consultați copilul și reprezentantul lui. În cazul în care, conform legislației naționale, copiii au dreptul să decidă dacă doresc să se supună anumitor proceduri fără consimțământul reprezentantului, trebuie luată în considerare și această situație.*

Indicatorul 29.4: Îngrijirile medicale necesare, inclusiv medicamentele prescrise, se acordă gratuit sau se compensează financiar prin alocația zilnică.

- **Observații suplimentare:** *Aceasta înseamnă că sunt gratuite atât transportul la unitatea care acordă îngrijirile medicale necesare, cât și furnizarea medicamentelor (vezi capitolul 9. Cazarea, subsecțiunea 9.1. Amplasamentul, și capitolul 8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile, subsecțiunea 8.3. Alocația zilnică).*

Indicatorul 29.5: În cadrul unității de primire sunt instituite măsuri privind depozitarea și distribuirea în condiții de siguranță a medicamentelor prescrise.

Indicatorul 29.6: Sunt instituite măsuri adecvate prin care se asigură posibilitatea copiilor neînsoțiți de a comunica în mod eficace cu personalul medical.

- **Observații suplimentare:** *În special, aceasta înseamnă că se pune la dispoziție (cu titlu gratuit), în caz de nevoie, un interpret instruit de genul pe care îl preferă copilul, când este posibil.*

Indicatorul 29.7: Sunt adoptate măsuri de asigurare a accesului la primul ajutor în caz de urgență.

- **Observații suplimentare:** *Trebuie pusă la dispoziție în permanență o trusă de prim ajutor.*

Indicatorul 29.8: Copiilor neînsoțiți li se acordă acces la fișa lor medicală, fără a aduce atingere legislației naționale.

- **Observații suplimentare:** Dacă copiii neînsoțiți și-au exprimat acordul în acest sens, fișa medicală poate fi transferată de la un medic la altul. Observația de mai sus privește și situațiile în care copiii se mută în altă unitate sau se supun unui transfer efectuat în conformitate cu procedura Dublin.

Indicatorul 29.9: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi medicale speciale.

- **Observații suplimentare:** Acestea cuprind, de exemplu, accesul la un pediatru, la un ginecolog sau la un specialist în îngrijiri medicale prenatale, sau asigurarea măsurilor necesare pentru copiii neînsoțiți cu handicap.

Bune practici cu privire la îngrijirile medicale

Se consideră bună practică:

- ✓ instruirea întregului personal în materie de prim ajutor.

STANDARDUL 30: Asigurarea accesului la îngrijiri medicale, servicii de reabilitare și consiliere calificată pentru copiii neînsoțiți care suferă de dificultăți psihologice și/sau au fost victime ale oricărei forme de abuz, neglijență, exploatare, tortură sau tratamente crude, inumane și degradante sau care au suferit de pe urma conflictelor armate, prin elaborarea și aplicarea unor proceduri standard de operare privind sănătatea psihică și sprijinul psihosocial

Indicatorul 30.1: Copiii neînsoțiți care au nevoie de îngrijirea sănătății psihice, de servicii de reabilitare sau de consiliere calificată beneficiază de astfel de servicii prin prezența unui psiholog clinician în unitatea de primire, sau prin accesul la un astfel de specialist din afara centrului.

- **Observații suplimentare:** Indicatorul de mai sus se referă la serviciile oferite victimelor oricărei forme de abuz, neglijență, exploatare, sau copiilor care au suferit de pe urma conflictelor armate. Tot aici sunt incluse serviciile oferite victimelor traficului și ale violenței (de gen), precum și victimelor torturii sau ale altor forme de violență fizică și psihologică. În plus, trebuie oferite servicii copiilor cu dificultăți psihologice cauzate de perioadele lungi de așteptare și de incertitudinea procesului de azil. Nevoia ar putea fi rezultatul unei situații survenite în țara de origine, în tranzit sau în țara gazdă.

Indicatorul 30.2: Îngrijirea sănătății psihice, serviciile de reabilitare și/sau consiliere calificată sunt asigurate de personal medical calificat.

- **Observații suplimentare:** Personalul trebuie să fie instruit cu privire la modul de tratare a nevoilor speciale ale copiilor neînsoțiți.

Bune practici cu privire la serviciile de îngrijire a sănătății psihice, reabilitare și consiliere

Se consideră bună practică:

- ✓ luarea în considerare a factorilor de protecție, cum ar fi sprijinul social, contactul cu familia, numărul mic de transferuri între diferitele spații de cazare, cazarea în locuințe mici și activitățile de agrement, pentru a preveni bolile psihice.

7. Educația – cursurile de pregătire și formarea profesională

Observații introductive

Accesul la învățământ cât mai repede reprezintă principalul element din etapa de primire prin care copiii neînsoțiți pot fi ajutați să-și ia viața de la capăt într-o țară nouă. Cursurile de pregătire și formarea profesională generează ocazii pentru interacțiunile sociale și activitățile rutiniere de care copiii au nevoie pentru dezvoltarea lor.

Printre principalele provocări privind accesul la învățământ se numără perioadele lungi de așteptare, învățământul segregat, obstacolele lingvistice, lipsa unei programe adaptate și a personalului instruit, diferențele culturale, problemele de acces în sensul distanței, lipsa de informații cu privire la astfel de oportunități, lipsa sprijinului pentru copiii traumatizați și lipsa oportunităților de acces la formarea profesională pentru adolescenți.

Pot exista situații excepționale în care accesul și participarea la sistemul de învățământ nu sunt temporar posibile, din cauze locale sau naționale specifice. Voluntarii și alte părți interesate (profesori, ONG-uri, personalul profesionist) din cadrul unităților de cazare oferă uneori singura formă de educație disponibilă. În plus, pot exista situații în care nevoile speciale ale copiilor neînsoțiți nu permit frecventarea școlilor normale (de exemplu, copiii analfabeți) și trebuie pregătite modalități specifice pentru copiii cu nevoi educaționale speciale.

Există probabilitatea ca aceștia să nu fi mers la școală în mod regulat înainte de sosire. Acești copii au nevoie de timp și de sprijin calificat pentru a se integra într-un mediu nou. Este posibil să depășească vârsta școlară obligatorie sau, din cauza școlarizării defectuoase, tendința este să fie plasați în clase mai mici decât grupa lor de vârstă. De asemenea, copiii neînsoțiți ar putea fi traumatizați după experiențele exilului forțat. Cursurile de pregătire sunt concepute pentru a facilita accesul și participarea la sistemul de învățământ, prin familiarizarea copiilor cu sistemul de învățământ, cultura și limba țării gazdă. Cursurile de pregătire trebuie adaptate la nivelul cunoștințelor, al educației anterioare și al nevoilor specifice ale copiilor. Cursurile de pregătire pot fi oferite de centrele de primire sau de rețeaua extinsă de actori implicați, inclusiv de ONG-uri.

Există dificultăți în ceea ce privește educația copiilor neînsoțiți care depășesc vârsta de școlarizare obligatorie, în special în cazul în care nu au atins încă nivelul de competențe necesar pentru învățământul secundar. Printre aceste dificultăți se numără competențele lingvistice insuficiente, obligarea copiilor neînsoțiți să participe la cursuri pentru grupe de vârstă mai mică și lipsa unor programe care să ofere acces la formare profesională.

Formarea profesională și ucenicia pot oferi mediul adecvat în care copiii neînsoțiți să-și dezvolte competențele în vederea ocupării unui loc pe piața muncii. Formarea profesională permite familiarizarea cu limba și cultura societății gazdă și mobilizează copiii neînsoțiți să-și asume răspunderea pentru viața lor. Formarea profesională trebuie adaptată la nivelul cunoștințelor și al nevoilor specifice ale copiilor neînsoțiți și ale copiilor cetățeni ai țării respective, pentru a facilita procesul de integrare. Principalele obstacole se referă la cerințele generale privind accesul la formarea profesională (de exemplu, documente care atestă studiile și/sau calificarea profesională din țara de origine) și cunoașterea limbii locale.

Această secțiune este compusă din subsecțiuni care acoperă următoarele aspecte ale școlarizării, ale educației copiilor neînsoțiți și ale formării profesionale:

- accesul la sistemul de învățământ și la alte modalități de educație;
- cursurile de pregătire;
- accesul la formarea profesională.

Fiecare dintre aceste subsecțiuni vizează aspecte esențiale ale temei, care se completează reciproc.

Referințe juridice – educația

- Articolul 14 din DCP: Școlarizarea și educația minorilor
- Articolul 16 din DCP: Formarea profesională

7.1. Accesul la sistemul de învățământ și la alte modalități de educație

Standarde și indicatori

STANDARDUL 31: Asigurarea accesului efectiv la sistemul de învățământ în condiții similare cu cele ale cetățenilor și nu mai târziu de trei luni de la depunerea cererii de protecție internațională

Indicatorul 31.1: Toți copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la sistemul de învățământ în condiții similare cetățenilor.

- **Observații suplimentare:** DCP prevede că statele membre acordă solicitanților minori de protecție internațională accesul la sistemul educativ în condiții similare celor prevăzute pentru resortisanții proprii, cât timp nu se execută o măsură de expulzare a acestora. După înscrierea la școală, copiii neînsoțiți trebuie să beneficieze de aceleași servicii de care beneficiază copiii care sunt cetățeni ai țării respective, ținând cont de nevoile lor speciale.

Indicatorul 31.2: Toți copiii neînsoțiți care au împlinit vârsta majoratului trebuie să poată continua învățământul secundar.

- **Observații suplimentare:** În conformitate cu articolul 14 alineatul (1) din DCP, „statele membre nu pot interzice accesul la studiile secundare pentru singurul motiv că minorul a ajuns la vârsta majoratului”. Prin urmare, copiilor neînsoțiți care au împlinit vârsta majoratului trebuie să li se dea posibilitatea de a-și continua studiile după perioada obligatorie prevăzută în legislația națională a SM.

Indicatorul 31.3: Educația este disponibilă în afara unității de primire la o distanță rezonabilă sau în interiorul unității, iar dacă este necesar, copiii neînsoțiți sunt însoțiți de personal sau de reprezentant.

- **Observații suplimentare:** Costurile cu transportul trebuie să fie acoperite de alocația zilnică sau trebuie asigurat transport organizat.

Indicatorul 31.4: Copiii neînsoțiți care merg la școală sau urmează alte modalități de educație pot participa la excursii școlare naționale obligatorii.

- **Observații suplimentare:** Acest lucru poate însemna acordarea posibilității copiilor neînsoțiți să participe la activități fără restricții care să împiedice acest lucru.

STANDARDUL 32: Asigurarea accesului la alte modalități de educație atunci când accesul la sistemul de învățământ nu este temporar posibil din cauza circumstanțelor specifice din statele UE+ sau a situației specifice a copiilor neînsoțiți

Indicatorul 32.1: Sunt instituite măsuri specifice prin care serviciile educative sunt furnizate în cadrul unităților de cazare sau în alte locuri adecvate.

- **Observații suplimentare:** Sunt asigurate o infrastructură, o programă și personal instruit care sunt suficiente și adecvate pentru activități educative.

Indicatorul 32.2: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale.

- **Observații suplimentare:** Nu trebuie să existe așteptarea ca niște copii neînsoțiți cu mobilitate substanțial redusă să aibă acces la școlile publice mergând pe jos. În astfel de cazuri trebuie oferite modalități alternative de educație (de exemplu, școlarizare la domiciliu, transport și însoțire) sau accesul la structuri educative specializate.

Bune practici cu privire la accesul la sistemul de învățământ și la alte modalități de educație

Se consideră bună practică:

- ✓ pregătirea școlilor, inclusiv a programelor de învățământ și a profesorilor, pentru a primi copii neînsoțiți. Acordarea aceluiași tratament ca în cazul cetățenilor poate duce uneori la o situație în care nu sunt luate în considerare nevoile specifice ale copiilor neînsoțiți;
- ✓ dezvoltarea unor mecanisme de monitorizare a accesului la învățământ, de culegere a datelor și de asigurare a integrării în politicile și practicile de la nivel național;
- ✓ distribuirea copiilor neînsoțiți la școli locale pentru a evita segregarea;
- ✓ implicarea societății civile, inclusiv a ONG-urilor, ca furnizori de educație informală, pentru a facilita interacțiunile cu comunitățile locale și înțelegerea culturii și a obiceiurilor locale;
- ✓ sensibilizarea autorităților relevante cu privire la obligația de a asigura acces la învățământ;
- ✓ adaptarea sistemului pentru copiii cu nevoi speciale la situația și la nevoile specifice ale copiilor neînsoțiți;
- ✓ oferirea de îndrumări și pregătire specială pentru profesori și personalul didactic privind identificarea copiilor neînsoțiți cu traume;
- ✓ oferirea de sprijin ținând cont de combinațiile de vulnerabilități ale fiecărui copil în parte;
- ✓ crearea posibilității de a desfășura activități educative în limba lor;
- ✓ oferirea posibilității copiilor neînsoțiți care merg la școală sau urmează alte modalități de educație de a participa la activitățile extrașcolare;
- ✓ servicii de consiliere și sprijin psihologic pentru copiii neînsoțiți traumatizați din cadrul sistemului școlar, furnizate de personal specializat.

7.2. Cursurile de pregătire

Standarde și indicatori

STANDARDUL 33: Asigurarea accesului și a participării la sistemul de învățământ

Indicatorul 33.1: Toți copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la cursuri de pregătire interne sau externe, inclusiv la cursuri de limbă, atunci când este necesar, pentru a le facilita accesul și participarea la sistemul de învățământ.

- **Observații suplimentare:** Copiii neînsoțiți au nevoie de sprijin, uneori permanent, pentru a se familiariza cu sistemul de învățământ și a dobândi competențele și cunoștințele necesare pentru a participa activ la învățământul general.

Indicatorul 33.2: Sunt instituite măsuri interne sau externe, inclusiv infrastructura, programa și personalul instruit, pentru a asigura cursuri de pregătire eficiente în conformitate cu nevoile copiilor.

- **Observații suplimentare:** Trebuie acordată o atenție deosebită resurselor necesare pentru o desfășurare eficientă a cursurilor de pregătire.

Bune practici cu privire la cursurile de pregătire

Se consideră bună practică:

- ✓ furnizarea de cursuri intensive de limbă în funcție de nevoile, de nivelul de maturitate și de mediul cultural al copiilor neînsoțiți;
- ✓ furnizarea de îndrumări și criterii de evaluare a competențelor și a educației anterioare a copiilor neînsoțiți pentru înscrierea la școală;
- ✓ sensibilizarea cadrelor didactice și a educatorilor, atât la nivel intern, cât și extern, cu privire la nevoile specifice și la mediul din care provin copiii neînsoțiți.

7.3. Accesul la formarea profesională

Standarde și indicatori

STANDARDUL 34: Asigurarea accesului la formare profesională, atunci când se consideră că învățământul general nu corespunde interesului superior al copilului

Indicatorul 34.1: Copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la formare profesională, indiferent de recunoașterea educației lor anterioare.

- **Observații suplimentare:** DCP prevede că „statele membre pot autoriza accesul solicitanților la formarea profesională, indiferent dacă aceștia au sau nu acces la piața muncii”. Această posibilitate trebuie luată în considerare dacă, după discuțiile cu copiii neînsoțiți și cu reprezentantul, copiii au alte interese, diferite de educația pe care au urmat-o anterior.

Indicatorul 34.2: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale.

- **Observații suplimentare:** De exemplu, nu trebuie să existe așteptarea ca niște copii neînsoțiți, cu mobilitate substanțial redusă, să acceseze cursurile de formare profesională mergând pe jos. În astfel de cazuri trebuie puse la dispoziție modalități alternative de formare profesională.

Bune practici cu privire la formarea profesională

Se consideră bună practică:

- ✓ asigurarea accesului la cursuri de formare profesională flexibile, care să includă cursuri de limbă și orientare culturală, adaptate la nevoile specifice ale copiilor neînsoțiți;
- ✓ asigurarea accesului la programe de mentorat cu studenți/angajați din diferite domenii, care să ajute copiii neînsoțiți să dobândească competențe specifice;
- ✓ asigurarea accesului la stagii de ucenicie în diferite domenii, care să ajute copiii neînsoțiți să hotărască ce vor să devină;
- ✓ implicarea ONG-urilor specializate.

8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile

Observații introductive

Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, precum și alocațiile zilnice constituie o parte esențială a condițiilor materiale de primire.

Standardele incluse în această secțiune trebuie luate în considerare indiferent dacă copiii neînsoțiți li se asigură hrană, îmbrăcămintă și alte articole nealimentare în natură sau sub formă de alocații financiare sau tichete. Aceasta înseamnă că, în cazul în care statele UE+ optează pentru acordarea în favoarea copiilor neînsoțiți a unei alocații financiare care să acopere costurile hranei, ale îmbrăcămintei și ale altor articole nealimentare, această alocație trebuie să le permită copiilor neînsoțiți să-și procure alimente, îmbrăcămintă și alte articole nealimentare conform standardelor enumerate în această secțiune. Prevederea nu se aplică în situațiile în care copiii neînsoțiți dețin deja suficiente articole de îmbrăcămintă sau alte articole nealimentare care corespund standardelor cuprinse în această secțiune și, prin urmare, nu au nevoie să primească altele în plus.

Termenul „hrană” menționat în această secțiune cuprinde atât hrana, cât și băuturile nealcoolice. Termenul „îmbrăcămintă” menționat în această secțiune se referă atât la haine, cât și la încălțăminte. Termenul „articole nealimentare” se referă la articolele de uz casnic esențiale, altele decât cele alimentare, de exemplu produse de igienă personală, produse de curățare și de spălat rufe, lenjerie de pat, precum și prosoape. Articolele nealimentare includ și accesoriile școlare.

Furnizarea articolelor nealimentare trebuie să țină seama întotdeauna de situația personală a copiilor neînsoțiți. Mai exact, alegerea articolelor nealimentare și cantitatea furnizată trebuie să se bazeze pe nevoile personale ale copilului respectiv.

DCP nu abordează direct detaliile și scopul alocației zilnice. Cu toate acestea, conceptul este esențial pentru satisfacerea nevoilor copiilor neînsoțiți. Alocația zilnică acoperă și alte nevoi esențiale ale copiilor neînsoțiți prevăzute în DCP, în afara celor de hrană și de îmbrăcămintă (acestea fiind acoperite prin alocația financiară, dacă nu sunt asigurate în natură sau sub formă de tichete).

În acest document, conceptul de „alocație zilnică” trebuie înțeles ca având trei scopuri diferite, și anume:

- de a le permite copiilor neînsoțiți să-și asigure un nivel minim de subzistență fizică, dincolo de necesitățile de bază constând în cazare, hrană și îmbrăcămintă;
- de a asigura un standard minim de participare a copiilor neînsoțiți la viața socioculturală a statului UE+ în care locuiesc;
- de a le da copiilor neînsoțiți posibilitatea să se bucure de un anumit grad de autonomie.

În ghid, prin „alocație zilnică” se înțelege cel puțin alocația bănească acordată copiilor neînsoțiți fără un scop anume și aflată la dispoziția lor (bani de buzunar). În plus, în cazul în care anumite articole nealimentare sau alte nevoi complementare nu sunt asigurate în natură sau sub formă de tichete, la calcularea cuantumului alocației zilnice acordate copiilor neînsoțiți pot fi luate în considerare și costurile acestora.

Oferirea alocațiilor („banii de buzunar”) se bazează pe ideea că un nivel de trai demn nu se poate obține decât atunci când copiii neînsoțiți beneficiază de un anumit grad de autonomie financiară. Cu alte cuvinte, cel puțin o parte din alocația care le este acordată trebuie să nu fie alocată unui anumit scop, ci copiii să dispună liber de ea pentru a o utiliza potrivit propriilor nevoi și preferințe personale. Cu toate acestea, vârsta și maturitatea copilului neînsoțit pot determina cât de multă supraveghere și ajutor are nevoie copilul în gestionarea alocațiilor (vezi capitolul 4. Îngrijirea zilnică).

Având în vedere că nivelul de trai și costul vieții variază de la un stat UE+ la altul, standardele privind alocațiile zilnice nu încearcă să definească nivelul exact al alocației care trebuie acordată copiilor neînsoțiți. Indiferent de metoda utilizată pentru a calcula alocația zilnică, cele trei scopuri enumerate mai sus trebuie atinse întotdeauna.

Referințe juridice – hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile

- Articolul 2 litera (g) din DCP: Definiția condițiilor materiale de primire
- Articolul 18 din DCP: Modalitățile condițiilor materiale de primire

Standarde și indicatori

8.1. Hrana

STANDARDUL 35: Asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la hrană suficientă și adecvată

Indicatorul 35.1: Se respectă standardele de siguranță alimentară.

- **Observații suplimentare:** În conformitate cu sistemul HACCP (analiza riscurilor și punctele critice de control) ⁽²⁶⁾ pentru siguranța alimentară, elaborat de Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO), salubritatea spațiului de cazare, în special a bucătăriei, trebuie asigurată printr-o abordare preventivă, și nu corectivă. În conformitate cu acest standard, trebuie asigurată curățenia bucătăriei, deoarece lipsa curățeniei poate deveni un pericol pentru sănătatea generală în cadrul spațiului de cazare.
- Standardele de siguranță alimentară privind infrastructura de salubritate și standardele generale de curățenie a bucătăriei trebuie respectate și atunci când copiii neînsoțiți gătesc singuri.

Indicatorul 35.2: Se servesc minimum cinci mese pe zi, din care cel puțin una este gătită și servită caldă.

- **Observații suplimentare:** O masă este definită atât ca un fel de mâncare gătită, rece sau caldă, cât și ca o gustare mai mică sau fructe. Mesele nu sunt distribuite neapărat în cinci momente diferite ale zilei.

Indicatorul 35.3: Programul zilnic al copiilor neînsoțiți trebuie luat în considerare la servirea meselor.

- **Observații suplimentare:** Acest lucru poate însemna că copiilor neînsoțiți li se oferă posibilitatea de a fi serviți cu mese gătită sau reîncălzite separat, dacă, de exemplu, copiii merg la școală, lucrează și/sau participă la activități de agrement și, prin urmare, nu ajung la masă la orele obișnuite.

Indicatorul 35.4: Mesele asigură un regim alimentar echilibrat și variat.

- **Observații suplimentare:** Alcătuirea meniurilor variază; de exemplu, pot avea la bază cereale, pâine și orez, fructe și legume, lapte, produse lactate, carne, ouă, pește.

Indicatorul 35.5: Copiii neînsoțiți sunt informați cu privire la alimentele care intră în alcătuirea meniului.

- **Observații suplimentare:** Informațiile pot fi furnizate într-o manieră generală (cu etichete etc.) sau la cerere.

Indicatorul 35.6: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi nutriționale speciale.

- **Observații suplimentare:** De exemplu, trebuie avute în vedere măsuri speciale pentru copiii neînsoțiți cu anumite afecțiuni și alergii alimentare.

Indicatorul 35.7: Se ține seama de preferințele culinare și de restricțiile alimentare ale anumitor grupuri specifice.

- **Observații suplimentare:** „Grupuri specifice” înseamnă copiii neînsoțiți care au un context religios și/sau cultural specific, precum și copiii vegetarieni/vegani.
- Statele UE+ care optează pentru a oferi copiilor neînsoțiți o alocație financiară sau tichete pentru a acoperi costurile alimentelor trebuie să se asigure că li se oferă copiilor neînsoțiți care au preferințe culinare și restricții alimentare alocații sau tichete suplimentare care să acopere nevoia specială a copilului.

Bune practici cu privire la asigurarea hranei

Se consideră bună practică:

- ✓ posibilitatea oferită copiilor neînsoțiți să gătească singuri, dacă este posibil și potrivit, cu condiția să fie suficient de mari, să aibă cunoștințele necesare pentru a găti singuri și acest lucru să le promoveze autonomia și să le sporească senzația de normalitate/sentimentul de acasă;
- ✓ consultarea copiilor neînsoțiți în privința meniului și a modului de preparare a hranei.

STANDARDUL 36: Asigurarea accesului permanent al copiilor neînsoțiți la apă potabilă

Indicatorul 36.1: Fiecărui copil i se asigură cel puțin 2,5 litri de apă pe zi, ținând seama de aspectele fiziologice individuale și de aspectele climatice.

- **Observații suplimentare:** Detalii suplimentare referitoare la cantitatea zilnică minimă de apă potabilă se găsesc în standardele elaborate în cadrul Proiectului Sfera ⁽²⁷⁾.

⁽²⁶⁾ Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură, *Sistemul de analiză a riscurilor și punctele critice de control (HACCP)*.

⁽²⁷⁾ Vezi Organizația Mondială a Sănătății, *Câtă apă este necesară în caz de urgență?*, 2013.

Indicatori alternativi privind accesul la apă potabilă:

Indicatorul 36.2 a): Locul de cazare dispune de o infrastructură adecvată pentru ca apa să fie potabilă. **SAU**

Indicatorul 36.2 b): În lipsa unei infrastructuri adecvate, se distribuie apă potabilă.

- **Observații suplimentare:** După caz, copiii neînsoțiți trebuie informați cu privire la siguranța apei de la robinet ca apă potabilă.

Bune practici cu privire la furnizarea de băuturi

Se consideră bună practică:

- ✓ furnizarea de băuturi calde pe lângă apa potabilă.

8.2. Îmbrăcămintea și alte articole nealimentare**STANDARDUL 37: Asigurarea deținerii de către copiii neînsoțiți a unei cantități suficiente de îmbrăcăminte**

Indicatorul 37.1: Copiilor neînsoțiți li se asigură îmbrăcăminte cât mai curând posibil.

- **Observații suplimentare:** În decurs de câteva ore de la alocarea lor la o unitate de cazare, copiii neînsoțiți trebuie să poată purta cel puțin articole de îmbrăcăminte de bază (provizorii) care să le permită să se deplaseze liber în toate spațiile accesibile (atât interioare, cât și exterioare) puse la dispoziție.

Indicatorul 37.2: Copiii neînsoțiți dețin suficientă lenjerie intimă pentru o săptămână fără a fi nevoiți să spele rufe.

- **Observații suplimentare:** Indicatorul de mai sus se consideră îndeplinit dacă există cel puțin opt seturi de lenjerie intimă.

Indicatorul 37.3: Copiii neînsoțiți dețin cel puțin un număr minim de articole de îmbrăcăminte.

- **Observații suplimentare:** Indicatorul de mai sus se consideră îndeplinit dacă există cel puțin cinci articole de purtat pe deasupra în partea de sus a corpului (de exemplu, tricou, cămașă, bluză), cel puțin trei articole pentru partea de jos a corpului (pantaloni lungi, fustă, pantaloni scurți), cel puțin trei articole precum hanorac, pulover, jachetă și două seturi de îmbrăcăminte pentru dormit.

Indicatorul 37.4: Copiii neînsoțiți au cel puțin două perechi diferite de pantofi.

- **Observații suplimentare:** Acest indicator se consideră îndeplinit dacă există o pereche de pantofi pentru interior și o pereche pentru exterior.

Indicatorul 37.5: Dacă un articol de îmbrăcăminte nu mai este utilizabil din cauza uzurii, există o modalitate standardizată de a obține alt articol în schimb.

Indicatorul 37.6: Copiii neînsoțiți cu sugari sau copii mici au haine suficiente pentru copiii lor pentru o săptămână, fără a fi nevoie să spele rufe.

Bune practici cu privire la asigurarea unei cantități suficiente de îmbrăcăminte

Se consideră bună practică:

- ✓ evitarea creării unui aspect de uniformă pentru toți copiii neînsoțiți (dacă îmbrăcămintea se asigură în natură), acest lucru contribuind la evitarea stigmatizării;
- ✓ constituirea unui „depozit de donații” și stabilirea unei legături cu ONG-urile (cu scop umanitar) în vederea procurării și distribuirii de articole de îmbrăcăminte de ocazie;
- ✓ posibilitatea acordată copiilor neînsoțiți de a-și cumpăra haine singuri, ca metodă de a învăța despre economie.

STANDARDUL 38: Asigurarea deținerii de către copiii neînsoțiți a unor articole de îmbrăcăminte adecvate

Indicatorul 38.1: Îmbrăcămintea li se potrivește în mod rezonabil copiilor neînsoțiți din punctul de vedere al mărimii.

- **Observații suplimentare:** Aceasta înseamnă, de asemenea, că trebuie să existe o modalitate standardizată prin care copiii neînsoțiți să primească haine noi când hainele mai vechi nu le mai vin.

Indicatorul 38.2: Îmbrăcămintea este într-o stare suficient de bună și corespunde atât standardului dominant în societatea-gază, cât și societății din care provin copiii neînsoțiți.

- **Observații suplimentare:** Articolele de îmbrăcăminte (cu excepția lenjeriei de corp) nu trebuie neapărat să fie noi, dar trebuie să fie în stare bună.

Indicatorul 38.3: Este disponibilă îmbrăcăminte adecvată anotimpului.

- **Observații suplimentare:** Aceasta înseamnă, de exemplu, că copiii neînsoțiți trebuie să dețină o jachetă/haină de iarnă, mănuși, o căciulă, o șapcă, un fular, încălțăminte de iarnă, dacă este necesar.

Indicatorul 38.4: Se asigură un număr suficient de articole de îmbrăcăminte necesare pentru participarea la excursii școlare și activități extrașcolare.

Bune practici cu privire la asigurarea unor articole de îmbrăcăminte adecvate

Se consideră bună practică:

- ✓ oferirea a cel puțin unui vâl suplimentar pentru fete, ca parte a setului de haine care le sunt oferite, la cerere.

STANDARDUL 39: Asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la produse de igienă personală suficiente și adecvate

Indicatorul 39.1: Există o listă care precizează tipul și cantitatea de produse de igienă personală pe care au dreptul să le primească copiii în funcție de vârstă și de gen.

- **Observații suplimentare:** Această listă le este comunicată în mod clar copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 39.2: Produsele de igienă personală necesare se află la dispoziția copiilor, acestea fiind distribuite periodic în natură în funcție de numărul de persoane, fie prevăzute în alocația zilnică.

- **Observații suplimentare:** În vederea menținerii curățeniei personale și a igienei și pentru prevenirea bolilor infecțioase, copiii trebuie să aibă la dispoziție produse de igienă de bază. Acestea trebuie să cuprindă, de exemplu: periuță de dinți, pastă de dinți, hârtie igienică, săpun, șampon, aparat de ras/spumă de ras șiampoane sanitare. În cazul copiilor cu sugari, trebuie incluse scutecele și alte produse de igienă necesare pentru îngrijirea lor.

STANDARDUL 40: Asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la alte articole nealimentare esențiale

Indicatorul 40.1: Se asigură lenjerii de pat și prosoape suficiente.

- **Observații suplimentare:** Dacă copiii neînsoțiți se ocupă de spălarea lenjeriei de pat proprii, sunt furnizate cel puțin două seturi.

Indicatorul 40.2: Se asigură detergent de rufe dacă copiii neînsoțiți se ocupă de spălarea hainelor proprii.

Indicatorul 40.3: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale de primire.

- **Observații suplimentare:** De exemplu, copiilor neînsoțiți cu handicap fizic sau care se recuperează după o vătămare sau un tratament medical li se pot asigura cârje, un fotoliu rulant sau alte dispozitive medicale dacă acestea nu se pot obține din altă parte (din partea altor entități, cum ar fi sistemul public de sănătate). Copiii neînsoțiți care au nevoie de corectarea vederii trebuie să aibă acces la ochelari sau la lentile de contact. Copiii neînsoțiți cu sugari au acces la un cărucior funcțional. Copiii mici au acces la jucării în stare bună și adecvate vârstei copilului.

Bune practici cu privire la asigurarea accesului la alte articole nealimentare esențiale

Se consideră bună practică:

- ✓ asigurarea accesului copiilor mai mari la un set de călcat și la un uscător de păr, dacă este necesar.

STANDARDUL 41: Asigurarea furnizării, pentru copiii înscriși la școală sau în alte modalități de educație, de articole de îmbrăcăminte adecvate și de accesorii școlare care să le permită să participe pe deplin la toate activitățile școlare educative

Indicatorul 41.1: Copiii neînsoțiți care merg la școală sau care urmează alte modalități de educație li se asigură îmbrăcăminte adecvată pentru activitățile școlare.

- **Observații suplimentare:** Aceasta poate include uniforma școlară, dacă este obligatorie, precum și îmbrăcăminte și încălțăminte de sport.

Indicatorul 41.2: Copiii neînsoțiți care merg la școală sau urmează alte modalități de educație primesc gratuit un ghiozdan (rucsac sau de alt tip) și toate accesoriile necesare pentru școală.

- **Observații suplimentare:** Pe lângă manuale și alte articole necesare în cadrul programei obișnuite, accesoriiile școlare ar putea însemna și articolele necesare pentru formarea profesională.

Indicatorul 41.3: Se asigură un număr suficient de articole de îmbrăcăminte necesare pentru participarea la excursii școlare și activități extrașcolare.

8.3. Alocația zilnică

STANDARDUL 42: Asigurarea acordării unei alocații zilnice adecvate

Indicatorul 42.1: Există o definiție clară a dimensiunii alocației zilnice.

Indicatorul 42.2: Metoda de calcul a alocației zilnice este determinată clar.

- **Observații suplimentare:** Prin „determinată” se înțelege că sunt descrise elementele luate în considerare la definirea valorii alocației zilnice și factorii luați în considerare la evaluarea cuantumului fiecărui element.

Indicatorul 42.3: Alocația zilnică este pusă la dispoziție pentru a fi folosită în mod liber („bani de buzunar”).

- **Observații suplimentare:** Alocația zilnică pusă la dispoziție „pentru a fi folosită în mod liber” nu poate fi acordată în natură niciodată. Cuantumul efectiv trebuie determinat în raport cu contextul național. În acest demers trebuie luate în considerare nevoi complementare care depășesc nevoile de bază, cum sunt produsele sau serviciile care reprezintă o opțiune individuală (de exemplu, activități culturale, tratații, jocuri, ieșiri în oraș).
- Modalitatea de acordare a banilor copiilor neînsoțiți trebuie evaluată în fiecare caz, ținând cont de nevoia copiilor neînsoțiți de a fi supravegheați și ajutați în cheltuirea sau economisirea banilor de buzunar (vezi capitolul 4. Îngrijirea zilnică).

Indicatorul 42.4: Cuantumul alocației zilnice reflectă și cel puțin următoarele cheltuieli, dacă nu sunt asigurate în natură: pentru comunicare și informare, articole școlare, igienă personală și îngrijire corporală, activități de agrement și costul transportului ocazionat de consultațiile medicale și de obținerea medicației, procedura de azil și asistența juridică, precum și educația copiilor înscriși la școală sau în alte modalități de educație.

- **Observații suplimentare:** În ceea ce privește furnizarea în natură a accesoriilor școlare și a produselor de igienă personală și de îngrijire corporală (vezi standardele 39 și 41, precum și capitolul 6. Îngrijirile medicale, și standardul 29).

Indicatorul 42.5: Alocația zilnică se acordă în mod regulat și cel puțin o dată pe lună.

- **Observații suplimentare:** Frecvența trebuie determinată în funcție de scop (dacă este precizat), de cuantum și de forma aleasă pentru acordarea alocației. Întotdeauna trebuie asigurată transparența.

Bune practici cu privire la acordarea alocației zilnice

Se consideră bună practică:

- ✓ luarea în considerare a situației individuale a copiilor neînsoțiți (de exemplu, vârsta/componența familiei) la calcularea cuantumului alocației zilnice acordate;
- ✓ acordarea alocației zilnice în avans față de perioada pe care urmează să o acopere;
- ✓ acordarea unei alocații zilnice egală cu rata acordată copiilor care frecventează serviciile generale;
- ✓ acordarea alocațiilor zilnice pe un card pentru a evita sumele mari de bani în numerar.

9. Cazarea

Observații introductive

Această secțiune este compusă din diverse subsecțiuni, care vizează următoarele aspecte ale cazării:

- amplasamentul;
- infrastructura unităților de cazare;
- securitatea unităților de cazare;
- spațiile comune;
- salubritatea;
- întreținerea;
- echipamentele și serviciile de comunicații.

Fiecare dintre aceste subsecțiuni vizează aspecte esențiale ale unităților de cazare, care se completează reciproc.

Statele UE+ sunt libere să aleagă între tipuri diferite de cazare pe care să le ofere copiilor neînsoțiți, cu condiția să se țină seama de nevoile de primire speciale ale acestora. Diferitele aranjamente variază de la centre de cazare la aranjamente alternative, inclusiv îngrijirea în familie, case private, apartamente sau alte spații adaptate pentru a găzdui copiii ⁽²⁸⁾.

În același timp, practicile statelor UE+ reflectă utilizarea de tipuri diferite de cazare în funcție de etapa procedurii de azil – de exemplu, centre de tranzit, centre de primire inițială sau unități speciale pentru solicitanții de protecție internațională din cadrul procedurii Dublin. În consecință, funcționalitatea spațiilor respective poate să difere și în funcție de perioada preconizată pentru șederea solicitanților de protecție internațională. Prin urmare, aplicabilitatea anumitor standarde și indicatori din această secțiune poate depinde de tipul de cazare ales și de scopul acesteia (de exemplu, șederea pe termen lung sau pe termen scurt a copiilor neînsoțiți). În cazul în care un standard se aplică doar unui anumit tip de cazare, acest lucru va fi menționat.

Referințe juridice – cazarea

- Articolul 17 din DCP: Normele generale privind condițiile materiale de primire și îngrijirile medicale
- Articolul 18 alineatul (1) din DCP: Modalitățile condițiilor materiale de primire

9.1. Amplasamentul

Observații introductive

Standardele și indicatorii din această secțiune se referă la amplasamentul spațiului de cazare în raport cu mediul înconjurător. Amplasamentul spațiului de cazare are o influență puternică asupra altor aspecte ale sistemului de primire, printre care accesibilitatea serviciilor relevante (de exemplu, serviciile de educație, servicii de sănătate, asistența juridică sau serviciile legate de diferitele etape ale procedurii de azil), și o influență și mai mare asupra oportunităților și perspectivelor de integrare. Prin urmare, standardele și indicatorii din această secțiune sunt strâns legați de cei din secțiunile următoare. Aceasta înseamnă că alegerea amplasamentului spațiului de cazare trebuie să țină seama pe deplin și de alte aspecte ale condițiilor de primire, discutate în diferitele secțiuni ale prezentului document.

De asemenea, definiția unora dintre indicatorii utilizați în cadrul secțiunii de față (de exemplu, pe baza evaluării nivelului de maturitate: ce înseamnă „distanță rezonabilă de mers pe jos”, „durată adecvată a călătoriei” sau „frecvență a transportului organizat”) depinde de tipul serviciului care urmează să fie accesat și de frecvența necesității de a accesa serviciul respectiv. De exemplu, în situațiile în care copiii neînsoțiți trebuie să meargă la școală, accesul trebuie să fie posibil zilnic, iar durata călătoriei să fie scurtă. Totodată, durata călătoriei care îi permite solicitantului de protecție internațională să participe la interviul personal poate fi mai lungă, în special dacă transportul este asigurat de autoritatea responsabilă.

În general, se înțelege că unitățile de cazare trebuie să fie amplasate în zone cu destinație rezidențială.

⁽²⁸⁾ Rețeaua europeană a instituțiilor de tutelă (ENGI), *Alternative Family Care (ALFACA)*.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 43: Asigurarea accesului geografic efectiv la serviciile relevante, de exemplu la servicii publice, la școală, la îngrijiri medicale, la asistență socială și juridică, la un magazin pentru articole zilnice necesare, la spălătorie și la activități de agrement

Indicatorul 43.1: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale.

- **Observații suplimentare:** De exemplu, nu trebuie să existe așteptarea ca niște copii neînsoțiți cu mobilitate substanțial redusă să acceseze serviciile relevante mergând pe jos. De asemenea, trebuie luată în considerare vârsta și maturitatea copiilor neînsoțiți. În astfel de cazuri trebuie găsite modalități alternative.

Indicatori alternativi privind asigurarea accesibilității geografice:

Indicatorul 43.1 a): Serviciile relevante sunt furnizate la locul de cazare. **SAU**

Indicatorul 43.1 b): Unitatea de cazare este amplasată la o distanță rezonabilă de mers pe jos față de serviciile relevante, iar infrastructura disponibilă este sigură pentru mers pe jos. **SAU**

- **Observații suplimentare:** Acest indicator trebuie elaborat în raport cu o anumită distanță maximă, în funcție de contextul național și de mediul înconjurător, cum ar fi existența unei alei, amplasarea într-o zonă deluroasă etc. De exemplu, maximum 3 km față de serviciile publice în general și 2 km față de centrele medicale și de școală.

Indicatorul 43.1 c): Serviciile relevante sunt accesibile prin transportul public, iar durata călătoriei este rezonabilă.

- **Observații suplimentare:** Caracterul rezonabil al duratei călătoriei se apreciază în raport cu tipul de serviciu și cu frecvența cu care serviciul respectiv urmează să fie accesat de copiii neînsoțiți (de exemplu, timpul necesar copiilor neînsoțiți pentru a ajunge la școală cu transportul public, timpul necesar pentru a ajunge la interviul personal). În plus, trebuie avută în vedere și frecvența transportului public în sine, deoarece copiii neînsoțiți trebuie să poată utiliza serviciul respectiv printr-o călătorie dus-întors în condiții de siguranță. Accesibilitatea prin transportul public trebuie înțeleasă ca rambursare a costurilor de transport sau ca gratuitate a transportului atunci când este necesar, adică cel puțin pentru: îngrijiri medicale și obținerea medicației, procedura de azil și asistența juridică, precum și educația copiilor neînsoțiți înscriși la școală și la cursuri de formare profesională.

SAU

Indicatorul 43.1 d): Serviciile relevante sunt accesibile prin transport organizat pus la dispoziție de statele UE+.

- **Observații suplimentare:** Asigurarea transportului trebuie clarificată prin precizarea frecvenței transportului pus la dispoziție de statele UE+.

Bune practici cu privire la definirea amplasamentului spațiului de cazare

Sunt considerate bune practici:

- ✓ definirea amplasamentului spațiului de cazare astfel încât copiii neînsoțiți să fie cazați o perioadă mai lungă, ceea ce le-ar permite să interacționeze cu populația locală, evitându-se astfel izolarea lor și facilitându-se integrarea pe termen lung;
- ✓ limitarea duratei călătoriei (dus) cu transportul public la maximum 45 de minute pentru formarea profesională sau mers la școală;
- ✓ implicarea populației rezidente locale în definirea amplasamentului unității de cazare.

9.2. Infrastructura

Observații introductive

În legătură cu standardele și indicatorii din această secțiune se aplică următoarele definiții:

- „Cameră (dormitor)”: o încăpere separată, definită de patru pereți cu o ușă care se poate închide, o fereastră care se poate deschide și un plafon. În centrele de cazare sau în alte spații de cazare utilizate în comun, dormitoarele trebuie să fie întotdeauna camere care se pot încuia, la care personalul are acces.
- „Membrii familiei” trebuie definiți în conformitate cu articolul 2 alineatul (c) din DCP.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 44: Asigurarea unui spațiu suficient în dormitorul locului de cazare colectiv

Indicatorul 44.1: Pentru fiecare copil neînsoțit se asigură un spațiu de minimum 4 m² de persoană.

- **Observații suplimentare:** Acest indicator poate fi clarificat suplimentar pentru situația în care în cameră sunt cazați copii neînsoțiți care nu sunt rude sau membri ai aceleiași familii. Se poate lua în considerare și vârsta, de exemplu atunci când se cazează o mamă minoră cu copii mici. Se poate face trimitere la legea națională care definește spațiul minim de locuit pe persoană, dacă acest aspect este reglementat.

Indicatorul 44.2: În ceea ce privește spațiul minim de 4 m² de persoană, se asigură o înălțime minimă a camerei de 2,10 m.

Indicatorul 44.3: Există suficient spațiu în dormitor pentru amplasarea unui pat și a unui dulap.

STANDARDUL 45: Asigurarea respectării intimității și a siguranței copiilor în spațiile de cazare colective

Indicatorul 45.1: Într-un dormitor sunt cazați maximum patru copii.

Indicatorul 45.2: Pentru copiii neînsoțiți celibatari de sex masculin și feminin există dormitoare separate, în care nu este posibil accesul copiilor de sex opus.

Indicatorul 45.3: Restricționarea accesului trebuie asigurată prin unități separate față de adulți.

- **Observații suplimentare:** Adulții pot vizita unitățile unde sunt cazați copiii neînsoțiți în timpul programului de vizită în cazul în care vizita a fost convenită mai întâi cu personalul și cu copiii neînsoțiți în cauză.

Indicatorul 45.4: Este prevăzută și pusă la dispoziția copiilor neînsoțiți, când este nevoie, o cameră care creează un cadru privat (în interiorul sau în exteriorul spațiului de cazare) pentru întâlniri cu reprezentantul, cu juriști, cu asistenți sociali sau cu alte entități relevante.

Bune practici cu privire la intimitatea copiilor neînsoțiți

Se consideră bună practică:

- ✓ prevederea unei zone de trecere de cel puțin 90 cm între paturi pentru a oferi intimitate;
- ✓ primirea de către copii a unei chei personale de la dormitorul lor. Acest lucru mărește nivelul de securitate pentru copiii expuși unui risc mai mare de VBG, fără a aduce atingere considerentelor de securitate ale unității de primire.

STANDARDUL 46: Asigurarea mobilării suficiente a locului de cazare

Indicatorul 46.1: Mobilierul fiecărui dormitor cuprinde cel puțin:

46.1.1: un pat individual; **ȘI**

46.1.2: o masă de studiu și un scaun de persoană, fie în dormitor, fie în spațiile comune; **ȘI**

46.1.3: un dulap cu încuietore pentru fiecare copil, suficient de mare pentru păstrarea obiectelor personale (cum ar fi haine, bani sau documente).

Indicatorul 46.2: În dormitoarele comune, dulapul poate fi încuiat.

Indicatorul 46.3: Spațiile comune/de zi trebuie să fie mobilate într-o manieră primitoare și potrivită pentru copii, incluzând un număr suficient de mese, scaune, canapele și fotolii. Trebuie să existe o cameră de zi comună.

Indicatorul 46.4: În unitățile de cazare în care copiii neînsoțiți trebuie să-și gătească singuri, sunt furnizate și puse la dispoziție în bucătărie următoarele articole:

46.4.1: frigider cu volum suficient pentru fiecare persoană; **ȘI**

46.4.2: rafturi cu spațiu suficient pentru fiecare persoană; **ȘI**

46.4.3: minim acces la un aragaz pentru fiecare persoană; **ȘI**

46.4.4: un număr minim de vase, căni, ustensile de gătit și tacâmuri pentru fiecare persoană.

- **Observații suplimentare:** Volumul spațiului suficient în frigider poate fi clarificat suplimentar prin precizarea numărului de litri sau de rafturi disponibile pentru fiecare persoană.

Indicatorul 46.5: În unitățile în care sunt furnizate servicii de catering, copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la instruire pentru pregătirea sub supraveghere a hranei, iar în bucătărie sunt disponibile și accesibile următoarele articole:

46.5.1: frigider cu volum suficient, cuptor/aragaz și rafturi cu spațiu suficient; **ȘI**

46.5.2: suficiente vase, pahare, ustensile de gătit și tacâmuri.

STANDARDUL 47: Asigurarea unei infrastructuri sanitare suficiente, adecvate și funcționale în spațiul de cazare

Indicatorul 47.1: Toți copiii trebuie să aibă acces sigur și real la un duș/baie, la o chiuvetă cu apă caldă și rece și la o toaletă funcțională, cu încuietoare, care să poată fi deschisă din exterior de personal.

Indicatorul 47.2: Este accesibilă permanent cel puțin o toaletă funcțională cu încuietoare la opt copii.

Indicatorul 47.3: Există cel puțin un duș funcțional sau o baie cu apă caldă și rece la opt copii.

- **Observații suplimentare:** Raportul dintre numărul de dușuri și numărul de copii poate fi adaptat dacă se asigură accesibilitatea pentru perioade mai lungi pe parcursul zilei.

Indicatorul 47.4: Este accesibilă permanent cel puțin o chiuvetă funcțională cu apă caldă și rece la zece copii.

Indicatorul 47.5: Dacă în sala de baie se află mai multe dușuri, se asigură o separare vizuală.

Indicatorul 47.6: Există toalete, chiuvete și dușuri separate pe sexe (marcate în mod vizibil și ușor de înțeles), excepție făcând unitățile de cazare mici.

- **Observații suplimentare:** Apartamentele, garsonierele și alte spații de cazare pentru mai puțin de opt persoane pot face excepție.

Indicatorul 47.7: Sunt instituite măsuri care să asigure că copiii pot avea acces la instalațiile sanitare în siguranță și că intimitatea copiilor neînsoțiți este respectată în orice moment.

Indicatorul 47.8: Există modalități de a menține hainele și prosoapele uscate în timp ce copiii neînsoțiți fac duș.

Indicatorul 47.9: Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale.

- **Observații suplimentare:** Copiii neînsoțiți care sunt părinți trebuie să aibă acces nelimitat la instalațiile sanitare pentru îngrijirea sugarilor și a copiilor mici.

Bune practici cu privire la infrastructura sanitară

Se consideră bună practică:

- ✓ amplasarea toaletei în aceeași clădire cu dormitorul și spațiile comune, nu în afara clădirii;
- ✓ asigurarea posibilității de a încuia fiecare duș și nerestricționarea accesului în timp;
- ✓ atenția acordată siguranței copiilor prin amplasarea instalațiilor sanitare în vecinătate sau la o distanță sigură, cu acces bine luminat.

STANDARDUL 48: Asigurarea conformității spațiului de cazare cu reglementările naționale și locale relevante

Indicatorul 48.1: Spațiul de cazare este construit în conformitate cu reglementările locale și naționale aplicabile.

Indicatorul 48.2: Spațiul de cazare este întreținut și funcționează conform reglementărilor locale și naționale relevante, ținând seama de toate pericolele potențiale.

- **Observații suplimentare:** *Următoarele exemple permit evaluarea progreselor înregistrate în direcția respectării standardelor adecvate într-un centru de cazare: există și este vizibil în permanență un plan de evacuare a centrului de cazare; căile de evacuare nu conțin obstacole; sunt accesibile stingătoare de incendiu.*

Indicatorul 48.3: În dormitoare și în spațiile comune/de zi ale locului de cazare intră suficientă lumină naturală și suficient aer proaspăt, iar pentru împiedicarea pătrunderii luminii la nevoie există perdele și/sau storuri.

Indicatorul 48.4: Există un sistem adecvat de reglare a temperaturii pentru toate zonele spațiului de cazare.

- **Observații suplimentare:** *Intervalul de temperatură adecvat se stabilește în raport cu condițiile climatice ale amplasamentului și cu standardele generale aplicate pentru cetățenii țării respective. Temperatura minimă iarna trebuie să fie de 18 grade, iar vara temperatura interioară maximă trebuie să fie de 28 de grade.*

Indicatorul 48.5: Dormitoarele și spațiile comune sunt protejate de zgomotul ambiental excesiv.

- **Observații suplimentare:** *Zgomotul ambiental poate fi produs, de exemplu, de utilaje, avioane, trenuri etc.*

STANDARDUL 49: Asigurarea adaptării infrastructurii interioare și exterioare a locurilor de cazare destinate copiilor neînsoțiți cu mobilitate redusă la nevoile acestora

Indicatori alternativi privind asigurarea unei infrastructurii interioare și exterioare adaptate la nevoile speciale:

Indicatorul 49.1: Locul de cazare:

49.1 a): este situat la parter; **SAU**

49.1 b): este dotat cu un ascensor adaptat pentru utilizarea de către persoane cu mobilitate redusă; **SAU**

49.1 c): are un număr de trepte care nu depășește numărul maxim prevăzut în funcție de gradul de reducere a mobilității.

Indicatorul 49.2: Căile de acces exterioare, de exemplu aleile sau străzile, au suprafața tare și netedă.

Indicatorul 49.3: Intrarea este proiectată astfel încât să permită accesul copiilor neînsoțiți cu mobilitate redusă.

Indicatorul 49.4: Ușile și zonele de trecere din interiorul locului de cazare sunt suficient de late pentru utilizarea fotoliilor rulante.

Indicatorul 49.5: Există bare de sprijin în camerele și în spațiile utilizate de copiii neînsoțiți cu mobilitate redusă.

Indicatorul 49.6: Există o infrastructură sanitară adaptată pentru utilizatorii de fotolii rulante, de exemplu cabine de duș *walk-in*, bare de sprijin, chiuvete și toalete la o înălțime adecvată, iar suprafața camerelor de baie și de toaletă este suficientă pentru fotoliile rulante.

9.3. Securitatea

Observații introductive

Trebuie asigurată o securitate adecvată a locului de cazare și a infrastructurii, a mobilierului și a dotărilor, în conformitate cu legislația și reglementările naționale aplicabile și cu obiectivul general de asigurare a unui mediu de viață sigur pentru copiii neînsoțiți, precum și pentru personalul care lucrează în unitatea de cazare respectivă.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 50: Asigurarea unor măsuri de securitate suficiente

Indicatorul 50.1: Periodic se efectuează o evaluare a riscurilor privind locul de cazare și infrastructura, luându-se în considerare factorii externi și interni.

- **Observații suplimentare:** Printre factorii care trebuie luați în considerare la evaluarea riscurilor se numără: problemele de securitate semnalate de copiii neînsoțiți, starea și amplasamentul locului de cazare, atitudinea comunității de localnici, numărul persoanelor care urmează să fie cazate, structura pe naționalități a locuitorilor spațiului de cazare, vârsta și genul, situația familială a copiilor, cazarea unor copii cu nevoi speciale și incidentele survenite în trecut.

Indicatorul 50.2: Pe baza rezultatelor evaluării riscurilor se introduc măsuri de securitate adecvate.

- **Observații suplimentare:** Printre aceste măsuri s-ar putea număra, de exemplu: facilitarea controlului accesului prin instalarea unui gard în jurul spațiului de cazare, asigurarea iluminării suficiente în zonele exterioare ale spațiului de cazare, restricționarea accesului publicului când este necesar pentru siguranța copiilor și includerea unor aspecte legate de securitate în „regulamentul intern”.
- Copiii neînsoțiți trebuie învățați să folosească păturile de stins incendiile și stingătoarele în caz de incendiu.

Indicatorul 50.3: Accesul în spațiul de cazare este monitorizat.

- **Observații suplimentare:** Atunci când spațiul de cazare este monitorizat printr-un sistem de monitorizare video, acesta trebuie să protejeze doar zonele de intrare și spațiile comune. În plus, copiii neînsoțiți trebuie să fie informați despre existența și scopul acestuia.

Indicatorul 50.4: Siguranța la incendiu a unității este asigurată în conformitate cu legislația națională.

- **Observații suplimentare:** Ar putea exista un plan de salvare specific unității, care să includă, de exemplu, regularitatea exercițiilor de evacuare în caz de incendiu, numărul și localizarea detectoarelor de fum și a stingătoarelor de incendiu.

Indicatorul 50.5: Problemele de securitate (de exemplu, furturi, violențe, amenințări, ostilități din partea comunității externe) pot fi semnalate personalului responsabil în condiții de siguranță.

- **Observații suplimentare:** Copiii neînsoțiți trebuie să fie informați cu privire la ierarhia funcțiilor cărora li se semnalează incidentele de securitate.

Indicatorul 50.6: Numerele la care se efectuează apelurile de urgență sunt afișate într-un loc vizibil și este disponibil un telefon.

- **Observații suplimentare:** Numărul de telefon al unității (disponibil permanent) este afișat într-un loc vizibil, astfel încât copiii neînsoțiți să-l poată salva în telefoanele proprii sau să-l marcheze, pentru a putea contacta pe cineva oricând, dacă este nevoie.

Indicatorul 50.7: Măsurile de securitate sunt axate și pe detectarea și prevenirea violenței sexuale și de gen.

- **Observații suplimentare:** Printre aceste măsuri se numără iluminarea adecvată pentru diferite zone, limitarea ocaziilor în care copiii neînsoțiți trebuie să meargă singuri prin sau în zone izolate, restricționarea accesului adulților, ușile trebuie să aibă încuietori etc.

Indicatorul 50.8: Au fost instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale.

- **Observații suplimentare:** Trebuie instituite măsuri specifice prin care să se asigure securitatea tuturor copiilor, în special a celor cu nevoi speciale asociate vârstei, situației familiale, genului, identității de gen sau orientării sexuale, precum și problemelor de sănătate fizică sau psihică. De asemenea, trebuie instituite măsuri de securitate specifice pentru victimele traficului de persoane, ale violenței sexuale și de gen, ale torturii sau ale altor forme de violență fizică și psihologică [vezi capitolul 3. Alocarea și standardul 15 (Re)alocarea copiilor din cauza nevoilor lor speciale].

Indicatorul 50.9: Se pune la dispoziție un spațiu protejat în care copiii neînsoțiți să se poată juca fără a fi în pericol.

Bune practici cu privire la măsurile de securitate

Se consideră bună practică:

- ✓ punerea la dispoziție a unor spații în care anumite grupuri să-și poată exprima în particular îngrijorările legate de securitate, pentru a încuraja semnalarea violențelor;
- ✓ utilizarea unui sistem de înregistrare sau de ținere a evidenței incidentelor de securitate.

9.4. Spațiile comune

Observații introductive

În cadrul ghidului, termenul „spații comune” se referă la spațiul în care copiii neînsoțiți iau masa și își petrec timpul liber. Dimensiunile și modul de amenajare a spațiilor comune, precum și funcționalitatea lor depind de tipul de cazare în care sunt plasați copiii neînsoțiți. Spațiile comune pentru copiii neînsoțiți trebuie să fie mobilate într-un mod potrivit pentru copii. Trebuie să includă furnizarea de canapele și fotolii confortabile, care trebuie să fie și rezistente la foc. În plus, decorarea generală, de exemplu, furnizarea de covoare, perne, plante în ghiveci și perdele. Astfel, spațiile comune pot desemna una sau mai multe încăperi care pot fi utilizate de copiii neînsoțiți.

În unitățile de cazare mai mari, termenul „spații comune” poate desemna, cel mai probabil, mai multe încăperi diferite care îndeplinesc, fiecare, scopuri multiple, respectiv servirea mesei, desfășurarea unor activități de agrement sau participarea la alte activități colective (de exemplu, efectuarea temelor pentru școală, cursuri de limbă sau informări). În schimb, unitățile mai mici ar putea avea o singură încăpere multifuncțională, care poate fi transformată în sală de mese/cameră de zi sau în sală de studiu sau de desfășurare a activităților de agrement, în funcție de necesități și de perioada din zi. Motivul constă în legătura importantă care există între posibilitatea copiilor neînsoțiți de a participa la activități de agrement și sănătatea lor psihică. Existența unui spațiu pentru activități de agrement sau posibilitatea copiilor neînsoțiți de a se implica în acțiuni colective (de exemplu, jocuri de interior, treburi casnice, participarea la cursuri de limbă, sesiuni informative de grup sau activități sportive) servește unui scop important deoarece le structurează programul zilnic și, astfel, poate contribui la scăderea tensiunilor care apar dacă petrec prea mult timp nefăcând nimic.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 51: Asigurarea unui spațiu suficient în care copiii neînsoțiți să ia masa

Indicatorul 51.1: Toți copiii au posibilitatea de a lua masa într-un spațiu anume stabilit.

- **Observații suplimentare:** *Toți copiii neînsoțiți pot lua masa într-o cantină (în cazul unei unități de cazare mai mari) sau într-o încăpere în care există o masă și suficiente scaune. Locul în care se ia masa poate îndeplini și alte funcții, cu condiția să fie disponibil pentru luarea mesei la anumite ore.*

STANDARDUL 52: Asigurarea existenței unui spațiu suficient în care copiii neînsoțiți să desfășoare activități de agrement și de grup

Indicatorul 52.1: În interiorul locului de cazare sau în apropiere, în spațiul public, există o zonă adecvată pentru activități de agrement.

- **Observații suplimentare:** *Trebuie luat în considerare genul, vârsta și contextul cultural al copiilor neînsoțiți când se înființează camere pentru activități de agrement în locuințele colective (de exemplu, în cazul vestiarelor). Dacă este posibil, se pot rezerva încăperi separate sau anumite intervale de timp în care să fie utilizate încăperile destinate activităților de agrement.*

Indicatorul 52.2: În cazul în care un stat UE+ organizează activități de grup, este disponibil un spațiu suficient și adecvat, de exemplu sub forma unei încăperi separate.

- **Observații suplimentare:** *Termenul „activitate de grup” se referă, de exemplu, la cursuri de limbă, sesiuni informative de grup, activități sportive etc.*

Indicatorul 52.3: În spațiul de cazare există o cameră/zonă sigură unde să se joace copiii neînsoțiți și să se implice în activități în aer liber.

Indicatorul 52.4 a): Există posibilitatea desfășurării unui minimum de activități de agrement la o distanță rezonabilă de mers pe jos, iar distanța este sigură pentru mersul pe jos. **SI**

Indicatorul 52.4 b): Unitățile colective pun la dispoziție un minimum de activități de agrement adecvate vârstei copiilor în interiorul spațiului de cazare. **SI**

Indicatorul 52.4 c): Activitățile suplimentare pot fi accesibile utilizând transportul public sau prin transport organizat asigurat de statul UE+ respectiv.

Indicatorul 52.5 a): Copiii neînsoțiți cu vârste cuprinse între 0 și 12 ani au acces zilnic la locuri de joacă și la săli de joacă corespunzătoare vârstei lor. **ȘI**

Indicatorul 52.5 b): Copiii neînsoțiți cu vârste între 13 și 17 ani au acces săptămânal la facilități sportive interioare și exterioare.

Bune practici cu privire la spațiile comune

Este considerată o bună practică:

- ✓ amenajarea unei săli de studiu separate sau a unui program specific într-o cameră multifuncțională unde temele pentru școală să se poată face în liniște.

9.5. Salubritatea

Observații introductive

Termenul „salubritate” se referă la procesul prin care un spațiu este ferit de murdărie, infecții, boli etc. prin curățarea și îndepărtarea gunoaiului. Potrivit acestei definiții, termenul „curat” înseamnă lipsa de dăunători, insecte, germeni și alte pericole. Standardele sanitare aplicabile prezentate în această secțiune se aplică întregului loc de cazare, care cuprinde atât zonele private, cât și spațiile comune situate în interiorul locului de cazare sau în afara lui (dacă este cazul). În funcție de contextul național, elaborarea și monitorizarea acestor standarde ar putea intra în domeniul de responsabilitate al altor autorități relevante (de exemplu, al organismelor de supraveghere în domeniul salubrității).

În unitățile de cazare mai mari, termenul „zone private” desemnează doar dormitorul, celelalte încăperi intrând în categoria spațiilor comune. Pe de altă parte, standardele sanitare diferă în funcție de diversele tipuri de spații comune, cum sunt bucătăria, grupurile sanitare și alte încăperi, de exemplu birouri sau săli de activități. În schimb, în unitățile de cazare mai mici, bucătăria, baia, precum și celelalte încăperi trebuie considerate tot zone private.

Deși menținerea unor standarde sanitare adecvate intră în responsabilitatea generală a autorităților competente din statele membre, se pot implica și copiii neînsoțiți, în funcție de vârstă și nivel de dezvoltare. În practică, tendința este ca aceștia să răspundă de curățenia zonelor private. În plus, în funcție de legislația/reglementarea de la nivel național, și alte spații pot fi curățate de copii, în scop educativ, în funcție de vârsta copiilor neînsoțiți. Curățenia trebuie să se desfășoare sub îndrumarea și supravegherea personalului. În unele cazuri, această activitate poate fi și remunerată, ca parte a sarcinilor mărunte alocate în cadrul spațiului de cazare colectiv. În astfel de cazuri, procesul de curățenie trebuie să fie supravegheat de organismul responsabil sau de o firmă de curățenie specializată.

În regulamentul intern trebuie prevăzută o descriere detaliată a responsabilităților legate de curățarea locului de cazare.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 53: Asigurarea păstrării curățeniei în zonele private și în spațiile comune

Indicatorul 53.1: Unitatea de cazare respectă un program de curățenie.

- **Observații suplimentare:** Pentru fiecare zonă se menționează cât de des trebuie curățată și la ce standard.

Indicatorul 53.2: Curățenia zonelor private și a spațiilor comune ale locului de cazare este verificată cu regularitate.

- **Observații suplimentare:** Verificările țin seama de nevoia de intimitate a copiilor neînsoțiți.

Indicatorul 53.3: Curățenia este verificată când persoanele se mută în altă cameră sau în altă unitate de cazare.

Indicatorul 53.4: În cazul în care copiii neînsoțiți participă la activități de curățenie (în scop educativ), este important ca membrii personalului să aibă în vedere vârsta și nivelul lor de dezvoltare și să le ofere nivelul necesar de sprijin. De asemenea, trebuie să aibă acces la produse și articole de curățare, precum și la echipament de protecție de tipul mănușilor și al măștilor.

STANDARDUL 54: Asigurarea unei bune întrețineri a bucătăriei și a grupurilor sanitare

Indicatorul 54.1: Curățenia spațiilor este în conformitate cu reglementările și standardele locale și naționale.

- **Observații suplimentare:** Aceste reglementări pot menționa, de exemplu, regularitatea curățeniei pentru a preveni apariția rozătoarelor și a altor dăunători.

Indicatorul 54.2: Spațiile se curăță cel puțin o dată pe zi (în centrele de cazare) sau de mai multe ori pe zi dacă este necesar.

Indicatorul 54.3: Periodic are loc o curățenie generală a spațiilor respective.

- **Observații suplimentare:** În centrele de cazare, această curățenie generală are loc de cel puțin patru ori pe an. Standardele de curățenie pentru bucătăriile folosite de copiii neînsoțiți diferă de cele preconizate pentru gătitul profesionist.

Bune practici cu privire la asigurarea curățeniei în unitățile de cazare

Se consideră bună practică:

- ✓ introducerea unui program de curățenie care să fie redactat astfel încât să fie văzut clar și să poată fi verificat de copii;
- ✓ verificarea în mod activ de către membrii personalului a îndeplinirii sarcinilor de curățenie.

STANDARDUL 55: Asigurarea posibilității copiilor neînsoțiți de a-și spăla singuri rufe sau de a le fi spălate rufe în mod regulat

Indicatorul 55.1: Când lenjeria de pat este furnizată în natură și spălată de unitatea de cazare, trebuie spălată cel puțin o dată la două săptămâni.

Indicatori alternativi:

Indicatorul 55.1 a): Copiii neînsoțiți trebuie să-și poată spăla rufe (inclusiv prosoapele) cel puțin o dată pe săptămână, în mod independent sau sub supravegherea necesară. **SAU**

- **Observații suplimentare:** Acest indicator poate fi clarificat în contextul național prin precizarea numărului de mașini de spălat și al unei posibilități adecvate de uscare a rufelor pentru un număr stabilit de persoane.

Indicatorul 55.1 b): Dacă există un serviciu de spălătorie, acesta trebuie să fie suficient de accesibil cel puțin cinci zile pe săptămână (inclusiv în weekend).

9.6. Întreținerea

Observații introductive

În această secțiune, prin termenul „întreținere” trebuie să se înțeleagă o serie de activități necesare care se efectuează în vederea păstrării stării inițiale a locului de cazare cât mai bine și cât mai mult.

Chiar dacă întreținerea unității de primire intră în responsabilitatea generală a autorităților relevante din statele UE+, se pot implica și copiii neînsoțiți, în mod voluntar, în cazul în care legislația/reglementările naționale permit acest lucru. Atunci când sunt implicați copiii neînsoțiți, acest lucru trebuie făcut în scop educativ, ținând seama de vârsta copilului neînsoțit, și trebuie să se desfășoare sub îndrumarea și supravegherea personalului. În unele cazuri, această activitate poate fi și remunerată, ca parte a sarcinilor mărunte alocate în cadrul spațiului de cazare colectiv. În astfel de cazuri, procesul trebuie supravegheat de organismul responsabil sau de o firmă specializată care răspunde de lucrările de întreținere.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 56: Asigurarea siguranței și a funcționării corespunzătoare a unităților de cazare prin întreținere regulată

Indicatorul 56.1: Buna funcționare a spațiului de cazare și a mobilierului și dotărilor este evaluată cu regularitate.

- **Observații suplimentare:** Aceste verificări trebuie să aibă loc cel puțin o dată pe an. La efectuarea evaluării poate fi utilă o listă de verificare.

Indicatorul 56.2: Copiii neînsoțiți au posibilitatea de a semnală necesitatea unor lucrări de întreținere și de reparații.

Indicatorul 56.3: Reparațiile și înlocuirile necesare în cadrul spațiului de cazare se efectuează cu promptitudine și la un nivel de calitate adecvat.

- **Observații suplimentare:** Fără a aduce atingere faptului că răspunderea generală pentru întreținerea spațiilor de cazare îi revine autorității de primire, anumite lucrări de întreținere ar putea fi efectuate de copiii neînsoțiți în mod voluntar și în scop educativ, ținând seama de vârsta copilului și întotdeauna sub îndrumarea și supravegherea personalului. În orice caz, sarcina supravegherii generale trebuie să-i revină organismului responsabil.

9.7. Echipamentele și serviciile de comunicații

Observații introductive

Comunicarea joacă un rol important pentru copiii neînsoțiți pe tot parcursul procedurii de primire. Termenul „comunicare” include atât comunicările referitoare la situația procedurală a copiilor neînsoțiți, cât și comunicările private, de exemplu cu membrii familiei. Este important de reținut că accesul la comunicare poate contribui la sănătatea psihică a copiilor, deoarece poate ajuta la prevenirea anxietății generate de lipsa contactului cu rudele și prietenii rămași în țara de origine sau aflați în tranzit sau de accesul insuficient la mijloacele de comunicare cu reprezentantul, cu organizațiile care oferă asistență juridică sau cu alte servicii relevante.

Standarde și indicatori

STANDARDUL 57: Asigurarea accesului adecvat al copiilor neînsoțiți la un telefon pentru păstrarea legăturii cu familia și pentru apeluri privind chestiuni procedurale, juridice, medicale și educaționale

Indicatorul 57.1: Este posibil accesul la un telefon cel puțin pentru apeluri destinate luării legătura cu familia sau cu reprezentantul și pentru chestiuni procedurale, juridice, medicale sau educaționale.

Indicatorul 57.2: Copiii neînsoțiți au acces zilnic la cel puțin un telefon în fiecare unitate de cazare.

- **Observații suplimentare:** Numărul de telefoane care trebuie instalate în clădire depinde de numărul copiilor care locuiesc în ea.

Indicatorul 57.3: Copiii neînsoțiți pot primi apeluri într-un mediu privat, adică ceilalți copii neînsoțiți nu pot auzi conversația.

STANDARDUL 58: Asigurarea accesului adecvat al copiilor neînsoțiți la internet

Indicatorul 58.1: Copiii neînsoțiți au acces zilnic și gratuit la internet în unitatea de cazare, din motive legate de școlarizare și de luarea legăturii cu familia.

- **Observații suplimentare:** Accesul la internet și durata trebuie să fie adecvate vârstei și să fie reglementate de personal. Accesul la internet în spațiul de cazare poate fi facilitat prin punerea la dispoziție a unei rețele fără fir (wi-fi) pentru copiii neînsoțiți care au dispozitive de comunicare proprii (de exemplu, telefoane inteligente) și prin punerea la dispoziție a unui număr corespunzător de calculatoare pentru un număr stabilit de persoane.

STANDARDUL 59: Asigurarea posibilității copiilor neînsoțiți de a-și încărca dispozitivele de comunicare

Indicatorul 59.1: Este disponibilă și accesibilă cel puțin o priză pentru încărcarea dispozitivelor electronice pentru fiecare copil.

- **Observații suplimentare:** Pentru a evita conflictele la stația de încărcare, fiecare cameră trebuie să aibă mai multe prize.

Bune practici cu privire la facilitarea accesului la echipamentele și serviciile de comunicații

Se consideră bună practică:

- ✓ asigurarea posibilității copiilor neînsoțiți de a copia sau imprima gratuit documente relevante pentru școală, pentru procedura de azil sau pentru chestiuni medicale;
- ✓ facilitarea accesului la un televizor cu canale în cel puțin două dintre limbile vorbite cel mai frecvent de copiii neînsoțiți din unitatea de cazare.

Anexă – Tabel rezumativ

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți	1.1 Informarea	1. Asigurarea primirii informațiilor relevante de către copiii neînsoțiți	<p>1.1 Într-un termen rezonabil de cel mult 15 zile de la depunerea cererii de protecție internațională trebuie furnizate informații, cel puțin cu privire la avantajele de care pot beneficia și despre obligațiile pe care trebuie să le respecte cu privire la condițiile de primire.</p> <p>1.2 Informațiile trebuie furnizate gratuit.</p> <p>1.3 Informațiile furnizate trebuie să răspundă întrebărilor copilului neînsoțit sau ale reprezentantului.</p> <p>1.4 Informațiile acoperă toate aspectele condițiilor de primire privind copiii neînsoțiți și cuprind cel puțin detalii cu privire la dreptul la primire, la forma de acordare a condițiilor materiale de primire (cazare, hrană, îmbrăcăminte și alocații zilnice), la accesul la îngrijiri medicale, la învățământ, activități de agrement și aranjamente specifice pentru solicitanții de protecție internațională cu nevoi speciale, după caz.</p> <p>1.5 Informațiile sunt furnizate în conformitate cu nevoile speciale și circumstanțele individuale ale copiilor neînsoțiți.</p> <p>1.6 Informațiile explică rolul membrilor personalului care lucrează cu copiii neînsoțiți.</p> <p>1.7 Informațiile trebuie să explice obligația desemnării unui reprezentant care să asiste copiii neînsoțiți în aspectele procedurale și în viața lor de zi cu zi.</p> <p>1.8 Informațiile acoperă principalele aspecte ale procedurii de protecție internațională, inclusiv accesul la procedura de azil, asistența juridică disponibilă și modalitatea de accesare a acesteia, posibilitățile de căutare a familiei, de reîntregire a familiei, de returnare voluntară și de exercitare a căilor de atac relevante pentru cazul fiecăruia.</p>
		2. Asigurarea înțelegerii informațiilor relevante de către copiii neînsoțiți	<p>2.1 Informațiile sunt furnizate într-o manieră adecvată copiilor, vârstei și culturii lor.</p> <p>2.2 Informațiile trebuie furnizate în mod sistematic pe parcursul procesului și trebuie ținută o evidență a dovezilor privind furnizarea lor (când au fost furnizate, cine le-a furnizat etc.).</p> <p>2.3 În unitățile de primire trebuie să fie disponibili interpreți și/sau mediatori lingvistici pentru a face posibilă comunicarea cu copiii neînsoțiți în limba lor maternă.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți <i>(continuare)</i>	1.2 Participarea	3. Asigurarea faptului că opiniile/punctele de vedere ale copiilor sunt luate în considerare, ținându-se seama de vârsta și de maturitatea lor	<p>3.1 Copiilor neînsoțiți li se dă posibilitatea, în condiții de siguranță și de incluziune, să-și exprime opiniile/punctele de vedere, care sunt luate în considerare ținându-se seama de vârsta și de maturitatea lor.</p> <p>3.2 Este stabilită o procedură bine cunoscută, confidențială și accesibilă pentru plângerile interne ale copiilor neînsoțiți din cadrul unității de primire.</p> <p>3.3 Cel puțin o dată pe lună, copiii neînsoțiți primesc feedback prin care li se comunică modul în care au fost luate în considerare contribuțiile lor și acțiunile influențate de acestea.</p>
	1.3 Reprezentarea	4. Asigurarea numirii unui reprezentant cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data depunerii cererii de protecție internațională, și acordarea posibilității reprezentantului de a oferi asistență copilului neînsoțit prin acțiuni legate de obligațiile legale ale acestuia	<p>4.1 Se asigură faptul că reprezentantul poate să verifice dacă condițiile de cazare și îngrijire de tip rezidențial sunt adecvate nivelului de dezvoltare fizică, psihică, spirituală, morală și socială a copilului.</p> <p>4.2 Reprezentantul are posibilitatea să semnaleze orice probleme personalului de primire care oferă cazare copilului; trebuie asigurată implicarea și consultarea unor mediatori culturali, dacă este cazul.</p> <p>4.3 Reprezentantul are posibilitatea să furnizeze copilului informații cu privire la drepturile și obligațiile sale în privința cazării și a asistenței materiale și, în acest sens, poate să ajute copilul să depună o plângere atunci când este necesar.</p> <p>4.4 Reprezentantul are posibilitatea să verifice dacă copilul este informat despre rolul și responsabilitățile personalului și ale îngrijitorilor din unitățile de cazare.</p> <p>4.5 Reprezentantul are posibilitatea să verifice dacă copilul are acces efectiv la sistemul de învățământ și dacă frecventează cursurile în mod regulat.</p> <p>4.6 Reprezentantul are posibilitatea să promoveze accesul copilului la activități de agrement, inclusiv la joacă și la activități recreative adaptate vârstei, gradului de maturitate și intereselor sale.</p>
		5. Asigurarea accesului adecvat la structurile de primire al juriștilor sau al consilierilor juridici, al persoanelor care reprezintă organizații internaționale și al ONG-urilor relevante recunoscute de statul UE+ în cauză, în vederea asistării copiilor neînsoțiți	<p>5.1 Accesul entităților menționate mai sus este limitat doar din motive legate de securitatea spațiului de cazare sau a copiilor neînsoțiți, cu condiția să nu fie restricționat puternic sau să devină imposibil.</p> <p>5.2 Entitățile enumerate mai sus se pot întâlni cu copiii neînsoțiți și pot discuta cu ei în condiții care asigură intimitatea necesară.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
1. Informarea, participarea și reprezentarea copiilor neînsoțiți (continuare)	1.3 Reprezentarea (continuare)	6. Asigurarea existenței unei proceduri pentru a începe căutarea membrilor familiei copilului neînsoțit cât mai curând după sosire și identificare, după caz cu ajutorul organizațiilor internaționale sau al altor organizații relevante, protejând totodată interesul superior al copilului	6.1 Autoritățile de primire și/sau personalul responsabil și reprezentantul inițiază sau încep procesul de căutare a familiei pe baza informațiilor furnizate de copil și în conformitate cu interesul superior al copilului neînsoțit.
2. Evaluările nevoilor speciale și ale riscurilor și răspunsurile la acestea	2.1 Nevoile speciale	7. Asigurarea existenței unei proceduri inițiale pentru identificarea și evaluarea nevoilor speciale ale copiilor neînsoțiți	7.1 Există un mecanism/o procedură standardizat(ă) pentru identificarea și evaluarea sistematică a nevoilor speciale ale copiilor neînsoțiți. 7.2 Mecanismul prevede clar cine răspunde de identificarea și evaluarea nevoilor speciale. 7.3 Mecanismul prevede clar modul în care identificarea și evaluarea nevoilor se consemnează și se comunică copilului neînsoțit și entităților relevante.
		8. Asigurarea faptului că mecanismul/procedura de identificare și evaluare a nevoilor speciale se aplică efectiv cât mai curând după sosire	8.1 Sunt alocate suficiente resurse pentru identificarea și evaluarea sistematică a nevoilor speciale ale fiecărui copil neînsoțit. 8.2 Identificarea și evaluarea inițială a vulnerabilităților evidente, în vederea satisfacerii nevoilor speciale, se efectuează în timpul procedurii de primire în prima zi de la sosire, sau cel târziu în termen de 24 de ore. 8.3 Nevoile speciale care devin vizibile într-o etapă ulterioară sunt identificate și evaluate, abordate și documentate în mod corespunzător. 8.4 În evaluarea nevoilor speciale sunt implicate entități specializate, dacă este util. 8.5 Sunt instituite și se utilizează canale de comunicare și cooperare între autoritatea de primire și autoritatea decizională, în limitele confidențialității. 8.6 Identificarea și evaluarea nevoilor speciale se desfășoară fără a împiedica examinarea cererii de protecție internațională a copilului neînsoțit.
		9. Asigurarea satisfacerii în timp util a nevoilor speciale identificate	9.1 Se iau măsuri adecvate pentru satisfacerea nevoilor speciale identificate și evaluate. Urgența răspunsului depinde de nevoia identificată. 9.2 În cazul în care au fost identificate nevoi speciale, există un mecanism care asigură monitorizarea regulată a acestora.

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
2. Evaluările nevoilor speciale și ale riscuri și răspunsurile la acestea (continuare)	2.2 Evaluarea riscurilor	10. Asigurarea faptului că personalul care lucrează cu copiii neînsoțiți dintr-o unitate de primire identifică din timp riscurile la adresa siguranței și a bunăstării copiilor	<p>10.1 Există o evaluare de risc standard pentru identificarea riscurilor în materie de siguranță la adresa copiilor neînsoțiți.</p> <p>10.2 Riscurile în materie de siguranță privind copiii neînsoțiți sunt evaluate în prima săptămână de la sosire, evaluarea repetându-se periodic cel puțin o dată la 6 luni.</p> <p>10.3 Riscurile în materie de siguranță sunt evaluate sistematic.</p> <p>10.4 Rezultatul evaluării riscurilor este discutat într-un context multidisciplinar.</p>
		11. Personalul de primire a copiilor asigură reducerea riscurilor de siguranță la un minim absolut	<p>11.1 Se asigură acces la îngrijirea necesară și la unitatea de primire adecvată, în funcție de evaluarea riscurilor, în termen de o săptămână de la sosire.</p> <p>11.2 Autoritățile de primire iau măsuri imediate în situații extrem de periculoase în vederea eliminării situației nesigure.</p> <p>11.3 Unitățile de primire dispun de un instrument de alertă și asigură raportarea sistematică a copiilor neînsoțiți dispăruți și răspunsul imediat în această situație.</p>
		12. Educarea copiilor neînsoțiți cu privire la tema (de)radicalizării și informarea de către personal a autorităților responsabile cu privire la semnalele care indică radicalizarea (potențială a) copiilor neînsoțiți	<p>12.1 Tema radicalizării este discutată cu copiii neînsoțiți, dacă este necesar, de personalul care lucrează cu ei.</p> <p>12.2 Unitățile de primire dispun de un instrument de alertă pentru a raporta semnalele de radicalizare către persoanele și autoritățile responsabile.</p>
3. Alocarea		13. La alocarea copiilor neînsoțiți se iau în considerare motive specifice și obiective (de exemplu, vârsta, gradul de maturitate și nevoile speciale) legate de situația individuală a copilului neînsoțit, specificul îngrijirii oferite de unitatea de primire și tipul de unitate în cauză, precum și posibilitățile oferite de formele de îngrijire neinstituționalizate	<p>13.1 Există un mecanism de identificare a eventualelor motive specifice și obiective pentru alocarea unui anumit loc de cazare.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
3. Alocarea (continuare)		14. Asigurarea respectării unității familiei, în conformitate cu principiul interesului superior al copilului	<p>14.1 Copiii neînsoțiți care sunt frați între ei [potrivit definiției de la articolul 24 alineatul (2) din DCP] sunt cazați împreună, cu acordul lor.</p> <p>14.2 Minorii neînsoțiți, soții/soțiile și copiii lor pot fi cazați împreună dacă acest lucru este în conformitate cu interesul superior al copilului neînsoțit și în conformitate cu legislația națională relevantă.</p> <p>14.3 Când este posibil și adecvat, trebuie respectată unitatea familiei din punctul de vedere al familiei lărgite.</p>
		15. Luarea în considerare a nevoilor speciale la (re)alocarea unui anumit loc de cazare pentru un copil neînsoțit	<p>15.1 Alocarea unui anumit loc de cazare pentru copiii neînsoțiți se face pe baza unei evaluări a nevoilor speciale ale acestora.</p> <p>15.2 Există posibilitatea de a transfera un copil neînsoțit în urma identificării unor nevoi de primire speciale.</p> <p>15.3 Transferul copiilor neînsoțiți trebuie limitat la minimum și să aibă loc numai atunci când servește interesului superior al copilului, cum ar fi obținerea unui acces mai convenabil la membrii familiei sau la serviciile educaționale.</p> <p>15.4 Copiii neînsoțiți care împlinesc 18 ani trebuie să li se permită să rămână în același loc/aceeași zonă, dacă se poate. Trebuie luate măsuri speciale atunci când un copil neînsoțit care împlinește 18 ani este transferat la o unitate de primire pentru adulți. Transferul trebuie organizat cu atenție, în colaborare cu unitățile de primire și cu copilul însuși.</p>
4. Îngrijirea zilnică		16. Asigurarea îngrijirii zilnice a copilului neînsoțit în centrul de cazare (a) sau în locuința individuală (b)	<p>16.1.a) În centrul de cazare există permanent personal responsabil cu primirea (copiilor).</p> <p>16.1.b) Personalul responsabil cu primirea copiilor este prezent în mod special când copilul neînsoțit se află în centrul de cazare, adică înainte și după programul școlar, în weekenduri și în vacanțele școlare.</p> <p>16.1.c) Dacă membrii personalului care lucrează noaptea nu sunt responsabili cu primirea copiilor, aceștia trebuie să fie instruiți cel puțin în domeniul protecției copilului și al drepturilor copilului și să primească informațiile necesare privind situația concretă a copiilor neînsoțiți din centrul de cazare respectiv.</p> <p>16.1.d) Prezența copilului neînsoțit în centrul de cazare se monitorizează cel puțin o dată pe zi pentru a se verifica dacă nu s-a sustras de la adresă.</p> <p>SAU</p> <p>16.2.a) În cazul în care copilul neînsoțit este cazat într-o locuință individuală, personalul responsabil cu primirea copiilor poate fi contactat permanent.</p> <p>16.2.b) Personalul de primire vizitează copilul neînsoțit cazat într-o locuință individuală cel puțin de două ori pe săptămână.</p> <p>16.2.c) În timpul vizitelor la domiciliu se monitorizează prezența copilului neînsoțit în locuința individuală, pentru a se verifica dacă nu s-a sustras de la adresă.</p> <p>16.3 Copilul neînsoțit este sprijinit în viața de zi cu zi și în activitățile cotidiene.</p> <p>16.4 Copilului neînsoțit i se oferă ajutor la teme și meditații.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
4. Îngrijirea zilnică (<i>continuare</i>)		17. Organizarea îngrijirii zilnice în conformitate cu o metodă specifică de îngrijire a copiilor neînsoțiți	<p>17.1 Metoda de îngrijire a copiilor neînsoțiți este descrisă într-un manual, cunoscută și aplicată de întregul personal responsabil de primirea copiilor în cadrul unității de primire.</p> <p>17.2 Manualul conține cel puțin o descriere a obiectivelor îngrijirii zilnice și a unui ciclu de conversații în care aceste obiective și beneficiile pentru copilul neînsoțit sunt discutate cu copilul, în corelare cu chestiuni precum siguranța acestuia, perspectivele viitoare, capacitățile și nevoile sale speciale.</p> <p>17.3 Personalul de primire a copiilor discută în mod regulat cu reprezentantul și cu copilul neînsoțit obiectivele îngrijirii zilnice oferite și rezultatele urmărite.</p>
		18. Copilul neînsoțit este pregătit să devină autonom și să ducă o viață independentă mai târziu	<p>18.1 Capacitățile legate de autonomie sunt evaluate periodic.</p> <p>18.2 Copilului neînsoțit i se oferă sprijin și instruire în ceea ce privește gestionarea bugetului locuinței și consumul responsabil de energie.</p> <p>18.3 Copilului neînsoțit i se oferă sprijin și instruire în domeniul curățeniei și al spălatului rufelor.</p> <p>18.4 Copilului neînsoțit i se oferă sprijin și instruire în privința dobândirii competențelor de gătit.</p>
		19. Garantarea și promovarea sănătății și a bunăstării copilului neînsoțit și consolidarea rezilienței acestuia	<p>19.1 Pe parcursul îngrijirii zilnice trebuie luate în considerare și protejate bunăstarea psihologică și sănătatea psihică a copilului neînsoțit.</p> <p>19.2 Copilul neînsoțit are acces la activități de sensibilizare cu privire la riscurile consumului de droguri și alcool, în funcție de vârstă și de maturitate.</p> <p>19.3 Copilul neînsoțit are acces la activități de sensibilizare privind sănătatea sexuală și reproductivă și rolurile de gen, în funcție de vârstă și de maturitate.</p> <p>19.4 Copilului neînsoțit i se oferă un minim de informații și instruire, cu scopul întăririi capacității sale de a face față tuturor formelor de abuz psihic și sexual sau altor forme de abuz fizic și neglijență.</p>
		20. Sprijinirea și urmărirea dezvoltării psihice și sociale a copilului neînsoțit printr-un plan de îngrijire standardizat	<p>20.1 Circumstanțele, nevoile, aptitudinile și perspectivele de viitor ale copilului neînsoțit sunt evaluate de personalul de primire a copiilor ca elemente standard ale planului de îngrijire a copilului neînsoțit, cu participarea acestuia.</p> <p>20.2 Dezvoltarea psihică și socială a copilului neînsoțit este discutată de îngrijitori specializați în diferite discipline (abordare multidisciplinară).</p> <p>20.3 În mod regulat, se face schimb de informații cu reprezentantul pe tema dezvoltării psihice și sociale a copilului neînsoțit.</p> <p>20.4 Atunci când copilul neînsoțit este transferat într-o nouă unitate de primire, planul de îngrijire se transmite înainte sau cel târziu în ziua transferului, cu respectarea principiului confidențialității.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
4. Îngrijirea zilnică (<i>continuare</i>)		21. Asigurarea accesului efectiv la activități de agrement, inclusiv la activități de joacă și recreere adecvate vârstei copiilor neînsoțiți	<p>21.1 Se asigură acces zilnic la diverse activități de agrement, atât în interior, cât și în aer liber, în funcție de vârstă și cu consultarea copiilor neînsoțiți.</p> <p>21.2 Activitățile de agrement se organizează și se supraveghează de personalul de primire a copiilor și/sau de alți adulți responsabili implicați în îngrijirea copiilor.</p> <p>21.3.a) Copiii neînsoțiți cu vârste între 0 și 12 ani se pot juca zilnic într-un spațiu sigur adaptat vârstei și sub supraveghere. ȘI</p> <p>21.3.b) Se oferă periodic o gamă minimă de activități sportive adecvate vârstei copilului neînsoțit.</p> <p>21.4 Accesul la internet și durata acestuia sunt adecvate vârstei și sunt reglementate și supravegheate de personal.</p>
5. Personalul		22. Asigurarea de suficient personal calificat pentru îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți	22.1 Unitatea de primire trebuie să asigure suficient personal calificat care să se ocupe de îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți.
		23. Asigurarea calificării corespunzătoare a personalului	<p>23.1 Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii are instrucțiuni clare de lucru (fișa postului).</p> <p>23.2 Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii este calificat în conformitate cu legislația și reglementările naționale privind instrucțiunile de lucru specifice (fișa postului).</p> <p>23.3 Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii nu are antecedente de infracțiuni și delictе legate de copii sau infracțiuni și delictе care generează îndoiele serioase cu privire la capacitatea de a-și asuma un rol de răspundere față de copii.</p>
		24. Asigurarea pregătirii necesare și corespunzătoare a personalului	<p>24.1 Fără a neglija necesitatea de a asigura instruirea specifică a personalului care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii, întreaga pregătire a acestora trebuie să fie conformă cu cadrul mai larg al unui cod de conduită care să precizeze principalele concepte și principii care stau la baza activității în contextul procedurii de primire.</p> <p>24.2 Personalul care lucrează cu copii neînsoțiți în contextul primirii beneficiază de o instruire introductivă aprofundată și oportună în acest rol.</p> <p>24.3 Există o programă de pregătire clară, care cuprinde cerințele în materie de pregătire pentru fiecare grup funcțional în materie de evaluarea, stabilirea, documentarea și satisfacerea nevoilor speciale de primire cât mai curând și pe întreaga perioadă a primirii.</p> <p>24.4 Pregătirea se realizează în mod regulat și în funcție de nevoile personalului.</p> <p>24.5 Pregătirea oferită include preocupări specifice legate de gen și vârstă, formare culturală, gestionarea conflictelor, formare inițială și specializată privind identificarea persoanelor cu nevoi speciale, conștientizarea problemelor de sănătate psihică, recunoașterea semnelor de radicalizare și identificarea victimelor traficului de persoane, precum și primul ajutor și protecția împotriva incendiilor.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
5. Personalul <i>(continuare)</i>		25. Asigurarea și promovarea derulării cu eficacitate a unor activități de cooperare, de schimb de informații și de sensibilizare	<p>25.1 Nevoile speciale înregistrate trebuie comunicate părților interesate relevante, care să ofere garanțiile (pentru nevoi speciale) și sprijinul necesar.</p> <p>25.2 Se desfășoară activități periodice de cooperare, sesiuni de schimb de informații și sensibilizare și/sau măsuri alternative de către persoanele care sunt în contact cu copiii neînsoțiți datorită profesiei și/sau funcției lor, inclusiv asistenții sociali, personalul din domeniul educației și al asistenței medicale, responsabilii cu înregistrarea, interpretii, administratorii unităților, personalul administrativ/coordonator, precum și reprezentanții.</p> <p>25.3 Reprezentanții sunt informați și informează la rândul lor cu regularitate alte entități relevante care lucrează cu copii neînsoțiți cu privire la dezvoltarea psihică și socială a copilului neînsoțit.</p> <p>25.4 Se respectă normele în materie de confidențialitate prevăzute în legislația națională și internațională, cu privire la informațiile pe care le obțin persoanele care lucrează cu copii neînsoțiți.</p>
		26. Sprijinirea personalului care lucrează cu copiii neînsoțiți în contextul primirii	26.1 Sunt disponibile diferite măsuri care contribuie la gestionarea situațiilor dificile întâmpinate în cursul activității de primire.
		27. Asigurarea gestionării, a supravegherii și a responsabilizării printr-o monitorizare periodică – cel puțin anuală – și printr-un sprijin corespunzător acordat personalului	27.1 Unitatea de primire trebuie să asigure un mecanism periodic de monitorizare a performanței personalului care asigură îngrijirea zilnică a copiilor neînsoțiți.
6. Îngrijirile medicale		28. Asigurarea accesului la examene medicale și la evaluarea sănătății și prevenirea problemelor de sănătate într-o etapă timpurie a procesului de primire	<p>28.1 Informațiile privind dreptul la servicii de îngrijire medicală, scopul și semnificația examenelor medicale, evaluarea sănătății și programele de vaccinare trebuie oferite copiilor neînsoțiți imediat după sosirea în centrul de primire.</p> <p>28.2 Cât mai curând după sosirea în centrul de primire trebuie efectuat controlul medical și evaluarea sănătății, cu acordul copilului neînsoțit.</p> <p>28.3 Dacă programele de vaccinare nu fac parte din programele generale obligatorii de sănătate, copiii neînsoțiți trebuie să primească vaccinările necesare.</p> <p>28.4 Copiilor neînsoțiți li se oferă informații și servicii adecvate vârstei și suficiente legate de sănătatea sexuală și reproductivă.</p> <p>28.5 Copiilor neînsoțiți li se oferă măsuri contraceptive.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
6. Îngrijirile medicale (<i>continuare</i>)		29. Asigurarea accesului la îngrijirile medicale necesare, în condiții egale cu resortisanții, inclusiv îngrijirea preventivă, psihică, fizică și psihosocială	<p>29.1 Copiii neînsoțiți au acces la toate tipurile de servicii medicale necesare.</p> <p>29.2 Serviciile de asistență medicală sunt oferite de personal medical calificat.</p> <p>29.3 Îngrijirile medicale sunt disponibile în <i>unitățile de primire</i> sau la o distanță rezonabilă de mers pe jos sau cu mijloace de transport în comun, iar copiii sunt însoțiți de personal sau de reprezentant, după caz.</p> <p>29.4 Îngrijirile medicale necesare, inclusiv medicamentele prescrise, se acordă gratuit sau se compensează financiar prin alocația zilnică.</p> <p>29.5 În unitatea de primire sunt instituite măsuri privind depozitarea și distribuirea în condiții de siguranță a medicamentelor prescrise.</p> <p>29.6 Sunt instituite măsuri adecvate prin care se asigură posibilitatea copiilor neînsoțiți de a comunica în mod eficace cu personalul medical.</p> <p>29.7 Sunt adoptate măsuri de asigurare a accesului la primul ajutor în caz de urgență.</p> <p>29.8 Copiilor neînsoțiți li se acordă acces la fișa lor medicală, fără a aduce atingere legislației naționale.</p> <p>29.9 Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi medicale speciale.</p>
		30. Asigurarea accesului la îngrijiri medicale, servicii de reabilitare și consiliere calificată pentru copiii neînsoțiți care suferă de dificultăți psihologice și/sau au fost victime ale oricărei forme de abuz, neglijență, exploatare, tortură sau tratamente crude, inumane și degradante sau care au suferit de pe urma conflictelor armate, prin elaborarea și aplicarea unor proceduri standard de operare privind sănătatea psihică și sprijinul psihosocial	<p>30.1 Copiii neînsoțiți care au nevoie de îngrijirea sănătății psihice, de servicii de reabilitare sau de consiliere calificată beneficiază de astfel de servicii prin prezența unui psiholog clinician în unitatea de primire, sau prin acces la un astfel de specialist din afara centrului.</p> <p>30.2 Îngrijirea sănătății psihice, serviciile de reabilitare și/sau consiliere calificată sunt asigurate de personal medical calificat.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți				
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori	
7. Educația – cursurile de pregătire și formarea profesională	7.1 Accesul la sistemul de învățământ și la alte modalități de educație	31. Asigurarea accesului efectiv la sistemul de învățământ în condiții similare cu cele ale cetățenilor și nu mai târziu de trei luni de la data depunerii cererii de protecție internațională	<p>31.1 Toți copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la sistemul de învățământ în condiții similare cetățenilor.</p> <p>31.2 Toți copiii neînsoțiți care au împlinit vârsta majoratului trebuie să poată continua învățământul secundar.</p> <p>31.3 Educația este disponibilă în afara spațiului de primire la o distanță rezonabilă sau în interiorul acestuia, iar dacă este necesar, copilul este însoțit de un membru al personalului de primire sau de reprezentantul legal.</p> <p>31.4 Copiii neînsoțiți care merg la școală sau urmează alte modalități de educație pot participa la excursii școlare naționale obligatorii.</p>	
		32. Asigurarea accesului la alte modalități de educație atunci când accesul la sistemul de învățământ este temporar imposibil din cauza circumstanțelor specifice din statul membru sau a situației specifice a copilului	<p>32.1 Sunt instituite măsuri specifice prin care serviciile educaționale sunt furnizate în cadrul unităților de cazare sau în alte locuri adecvate.</p> <p>32.2 Sunt instituite măsuri specifice pentru solicitanții de protecție internațională cu nevoi speciale.</p>	
	7.2 Cursurile de pregătire	33. Asigurarea accesului și a participării la sistemul de învățământ	<p>33.1 Toți copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la cursuri de pregătire interne sau externe, inclusiv la cursuri de limbă, atunci când este necesar, pentru a le facilita accesul și participarea la sistemul de învățământ.</p> <p>33.2 Sunt instituite măsuri specifice interne sau externe, inclusiv infrastructura, programa și personalul instruit, pentru a asigura cursuri de pregătire eficiente în conformitate cu nevoile copiilor.</p>	
	7.3 Accesul la formare profesională	34. Asigurarea accesului la formare profesională, când se consideră că învățământul general nu corespunde interesului superior al copilului	<p>34.1 Copiii neînsoțiți trebuie să aibă acces la formarea profesională, indiferent de recunoașterea educației lor anterioare.</p> <p>34.2 Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale.</p>	
	8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile	8.1 Hrana	35. Asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la hrană suficientă și adecvată	<p>35.1 Se respectă standardele de siguranță alimentară.</p> <p>35.2 Se servesc minimum cinci mese pe zi, din care cel puțin una gătită și servită caldă.</p> <p>35.3 Programul zilnic al copiilor neînsoțiți trebuie luat în considerare la servirea meselor.</p> <p>35.4 Mesele asigură un regim alimentar echilibrat și variat.</p> <p>35.5 Copiii neînsoțiți sunt informați cu privire la alimentele care intră în alcătuirea meniului.</p> <p>35.6 Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi nutriționale speciale.</p> <p>35.7 Se ține seama de preferințele culinare și de restricțiile alimentare ale anumitor grupuri specifice.</p>
			36. Asigurarea accesului permanent al copiilor neînsoțiți la apă potabilă	<p>36.1 Fiecărui copil i se asigură cel puțin 2,5 litri de apă pe zi, ținând seama de aspectele fiziologice individuale și de aspectele climatice.</p> <p>36.2.a) Locul de cazare dispune de o infrastructură adecvată pentru ca apa să fie potabilă. SAU</p> <p>36.2.b) În lipsa unei infrastructuri adecvate, se distribuie apă potabilă.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile <i>(continuare)</i>	8.2 Îmbrăcămintea și alte articole nealimentare	37. Asigurarea deținerii de către copiii neînsoțiți a unei cantități suficiente de îmbrăcăminte	<p>37.1 Copiilor neînsoțiți li se asigură îmbrăcămintea cât mai curând posibil.</p> <p>37.2 Copiii neînsoțiți dețin suficientă lenjerie intimă pentru o săptămână fără a fi nevoiți să spele rufe.</p> <p>37.3 Copiii neînsoțiți dețin cel puțin un număr minim de articole de îmbrăcăminte.</p> <p>37.4 Copiii neînsoțiți au cel puțin două perechi diferite de pantofi.</p> <p>37.5 Dacă un articol de îmbrăcăminte nu mai este utilizabil din cauza uzurii, există o modalitate standardizată de a obține alt articol în schimb.</p> <p>37.6 Copiii neînsoțiți cu sugari sau copii mici au haine suficiente pentru copiii lor pentru o săptămână, fără a fi nevoie să spele rufe.</p>
		38. Asigurarea deținerii de către copiii neînsoțiți a unor articole de îmbrăcăminte adecvate	<p>38.1 Îmbrăcămintea li se potrivește în mod rezonabil copiilor neînsoțiți din punctul de vedere al mărimii.</p> <p>38.2 Îmbrăcămintea este într-o stare suficient de bună și corespunde atât standardului dominant în societatea-gază, cât și societății din care provin copiii neînsoțiți.</p> <p>38.3 Este disponibilă îmbrăcămintea adecvată anotimpului.</p> <p>38.4 Se asigură un număr suficient de articole de îmbrăcăminte necesare pentru participarea la excursii școlare și activități extrașcolare.</p>
		39. Asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la produse de igienă personală suficiente și adecvate	<p>39.1 Există o listă care precizează tipul și cantitatea de produse de igienă personală pe care au dreptul să le primească copiii în funcție de vârstă și de gen.</p> <p>39.2 Produsele de igienă personală necesare se află la dispoziția copilului, acestea fiind fie distribuite periodic în natură în funcție de numărul de persoane, fie prevăzute în alocația zilnică.</p>
		40. Asigurarea accesului copiilor neînsoțiți la alte articole nealimentare esențiale	<p>40.1 Se asigură lenjerii de pat și prosoape suficiente.</p> <p>40.2 Se asigură detergent de rufe dacă copiii neînsoțiți se ocupă de spălarea hainelor proprii.</p> <p>40.3 Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii neînsoțiți cu nevoi speciale de primire.</p>
		41. Asigurarea furnizării, pentru copiii înscriși la școală sau în alte modalități de educație, a unor articole de îmbrăcăminte adecvate și a unor accesorii școlare care să le permită să participe pe deplin la toate activitățile școlare educative	<p>41.1 Copiilor neînsoțiți care merg la școală sau care urmează alte modalități de educație li se asigură îmbrăcămintea adecvată pentru activitățile școlare.</p> <p>41.2 Copiii neînsoțiți care merg la școală sau urmează alte modalități de educație primesc gratuit un ghiozdan (rucsac sau de alt tip) și accesorii necesare pentru școală.</p> <p>41.3 Se asigură un număr suficient de articole de îmbrăcăminte necesare pentru participarea la excursii școlare și activități extrașcolare.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
8. Hrana, îmbrăcămintea și alte articole nealimentare, alocațiile (continuare)	8.3 Alocația zilnică	42. Asigurarea acordării unei alocații zilnice adecvate	<p>42.1 Există o definiție clară a dimensiunii alocației zilnice.</p> <p>42.2 Metoda de calcul a alocației zilnice este determinată clar.</p> <p>42.3 Alocația zilnică este pusă la dispoziție pentru a fi folosită în mod liber („bani de buzunar”).</p> <p>42.4 Cuantumul alocației zilnice reflectă și cel puțin următoarele cheltuieli, dacă nu sunt asigurate în natură: pentru comunicare și informare, articole școlare, igienă personală și îngrijire corporală, activități de agrement și costul transportului ocazionat de consultațiile medicale și de obținerea medicației, procedura de azil și asistența juridică, precum și educația copiilor înscriși la școală sau în alte modalități de educație.</p> <p>42.5 Alocația zilnică este acordată în mod regulat și cel puțin o dată pe lună.</p>
9. Cazarea	9.1 Amplasamentul	43. Asigurarea accesului geografic efectiv la serviciile relevante, de exemplu la servicii publice, la școală, la îngrijiri medicale, la asistență socială și juridică, la un magazin pentru articolele zilnice necesare de zi cu zi, la spălătorie și la activități de agrement	<p>43.1 Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii cu nevoi speciale.</p> <p>43.2.a) Serviciile relevante sunt furnizate la locul de cazare. SAU</p> <p>43.2.b) Unitatea de cazare este amplasată la o distanță rezonabilă de mers pe jos față de serviciile relevante, iar infrastructura disponibilă este sigură pentru mers pe jos. SAU</p> <p>43.2.c) Serviciile relevante sunt accesibile prin intermediul transportului public, iar durata călătoriei este rezonabilă. SAU</p> <p>43.2.d) Serviciile relevante sunt accesibile prin transport organizat pus la dispoziție de SM.</p>
	9.2 Infrastructura	44. Asigurarea unui spațiu suficient în dormitorul locului de cazare colectiv	<p>44.1 Pentru fiecare copil neînsoțit este asigurat un spațiu de minimum 4 m² de persoană.</p> <p>44.2 În ceea ce privește spațiul minim de 4 m² de persoană, este asigurată o înălțime minimă a camerei de 2,10 m.</p> <p>44.3 Există suficient spațiu în dormitor pentru amplasarea unui pat și a unui dulap.</p>
		45. Asigurarea respectării intimității și a siguranței copiilor în spațiile de cazare colective	<p>45.1 Într-un dormitor sunt cazați maximum 4 copii.</p> <p>45.2 Pentru copiii celibatari de sex masculin și feminin există dormitoare separate, în care nu este posibil accesul copiilor de sex opus.</p> <p>45.3 Restricționarea accesului trebuie asigurată prin unități separate față de adulți.</p> <p>45.4 Este prevăzută și pusă la dispoziția copiilor, când este nevoie, o cameră care creează un cadru privat (în interiorul sau în exteriorul spațiului de cazare) pentru întâlniri cu reprezentantul, cu juriștii, cu asistenții sociali sau cu alte entități relevante.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
9. Cazarea (continuare)	9.2 Infrastructura (continuare)	46. Asigurarea mobilării suficiente a locului de cazare	<p>46.1 Mobilierul fiecărui dormitor cuprinde cel puțin:</p> <p>46.1.1 un pat individual; ȘI</p> <p>46.1.2 o masă de studiu și un scaun de persoană, fie în dormitor, fie în spațiile comune; ȘI</p> <p>46.1.3 un dulap cu încuietoare pentru fiecare copil, suficient de mare pentru păstrarea obiectelor personale (cum ar fi haine, bani sau documente).</p> <p>46.2 În dormitoare comune, dulapul poate fi încuiat.</p> <p>46.3 Spațiile comune/de zi trebuie să fie mobilate în mod primitiv și potrivit pentru copii, incluzând un număr suficient de mese, scaune, canapele și fotolii. Trebuie să existe o cameră de zi comună.</p> <p>46.4 În unitățile de cazare în care copiii neînsoțiți trebuie să-și gătească singuri mâncarea, sunt furnizate și puse la dispoziție în bucătărie toate articolele următoare:</p> <p>46.4.1 frigider cu volum suficient pentru fiecare persoană; ȘI</p> <p>46.4.2 rafturi cu spațiu suficient pentru fiecare persoană; ȘI</p> <p>46.4.3 minim acces la un aragaz pentru fiecare persoană;</p> <p>ȘI</p> <p>46.4.4 un număr minim de vase, căni, ustensile de gătit și tacâmuri pentru fiecare persoană.</p> <p>46.5 În unitățile în care sunt furnizate servicii de catering, copiii trebuie să aibă acces la o bucătărie cu instruire pentru pregătirea sub supraveghere a hranei, iar în bucătărie să fie disponibile și accesibile următoarele articole:</p> <p>46.5.1 frigider cu volum suficient, cuptor/aragaz și rafturi cu spațiu suficient;</p> <p>46.5.2 suficiente vase, pahare, ustensile de gătit și tacâmuri.</p>
		47. Asigurarea unei infrastructuri sanitare suficiente, adecvate și funcționale în spațiul de cazare	<p>47.1 Toți copiii trebuie să aibă acces sigur și real la un duș/baie, la o chiuvetă cu apă caldă și rece și la o toaletă funcțională, cu încuietoare, care să poate fi deschisă din exterior de personal.</p> <p>47.2 Este accesibilă permanent cel puțin o toaletă funcțională cu încuietoare la opt copii.</p> <p>47.3 Există cel puțin un duș funcțional sau o baie cu apă caldă și rece la opt copii.</p> <p>47.4 Este accesibilă permanent cel puțin o chiuvetă funcțională cu apă caldă și rece la zece copii.</p> <p>47.5 Dacă în sala de baie se află mai multe dușuri, se asigură o separare vizuală.</p> <p>47.6 Există toalete, chiuvete și dușuri separate pentru cele două genuri (marcate într-un mod vizibil și ușor de înțeles), excepție făcând unitățile de cazare de mici dimensiuni.</p> <p>47.7 Sunt instituite măsuri care să asigure că copiii pot avea acces la instalațiile sanitare în siguranță și că intimitatea copiilor este respectată în orice moment.</p> <p>47.8 Există modalități de a menține hainele și prosoapele uscate în timp ce copiii fac duș.</p> <p>47.9 Sunt instituite măsuri specifice pentru copiii cu nevoi speciale.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
9. Cazarea (continuare)	9.2 Infrastructura (continuare)	48. Asigurarea conformității spațiului de cazare cu reglementările naționale și locale relevante	<p>48.1 Spațiul de cazare este construit în conformitate cu reglementările locale și naționale aplicabile.</p> <p>48.2 Spațiul de cazare este întreținut și funcționează conform reglementărilor locale și naționale relevante, ținând seama de toate pericolele potențiale.</p> <p>48.3 În dormitoare și în spațiile comune/de zi ale locului de cazare intră suficientă lumină naturală și suficient aer proaspăt, iar pentru împiedicarea pătrunderii luminii la nevoie există perdele și/sau storuri.</p> <p>48.4 Există un sistem adecvat de reglare a temperaturii pentru toate zonele spațiului de cazare.</p> <p>48.5 Dormitoarele și spațiile comune sunt protejate de zgomotul ambiental excesiv.</p>
		49. Asigurarea adaptării infrastructurii interioare și exterioare a locurilor de cazare destinate solicitanților de protecție internațională cu mobilitate redusă la nevoile acestora	<p>49.1 Locul de cazare:</p> <p>49.1 a) este situat la parter; SAU</p> <p>49.1 b) este dotat cu un ascensor adaptat pentru utilizarea de către persoane cu mobilitate redusă; SAU</p> <p>49.1 c) are un număr de trepte care nu depășește numărul maxim prevăzut în funcție de gradul de reducere a mobilității.</p> <p>49.2 Căile de acces exterioare, de exemplu aleile sau străzile, au suprafața tare și netedă.</p> <p>49.3 Intrarea este proiectată astfel încât să permită accesul copiilor neînsoțiți cu mobilitate redusă.</p> <p>49.4 Ușile și zonele de trecere din interiorul locului de cazare sunt suficient de late pentru utilizarea fotoliilor rulante.</p> <p>49.5 Există bare de sprijin în camerele și în spațiile utilizate de copiii cu mobilitate redusă.</p> <p>49.6 Există o infrastructură sanitară adaptată pentru utilizatorii de fotolii rulante, de exemplu cabine de duș <i>walk-in</i>, bare de sprijin, chiuvete și toalete la o înălțime adecvată, iar suprafața camerelor de baie și de toaletă este suficientă pentru fotoliile rulante.</p>
	9.3 Securitatea	50. Asigurarea unor măsuri de securitate suficiente	<p>50.1 Periodic se efectuează o evaluare a riscurilor privind locul de cazare și infrastructura, luându-se în considerare factorii externi și interni.</p> <p>50.2 Pe baza rezultatelor evaluării riscurilor se introduc măsuri de securitate adecvate.</p> <p>50.3 Accesul în spațiul de cazare este monitorizat.</p> <p>50.4 Siguranța la incendiu a unității este asigurată în conformitate cu legislația națională.</p> <p>50.5 Problemele de securitate (de exemplu, furturi, violențe, amenințări, ostilități din partea comunității externe) pot fi semnalate personalului responsabil în condiții de siguranță.</p> <p>50.6 Numerele la care se efectuează apelurile de urgență sunt afișate într-un loc vizibil și este disponibil un telefon.</p> <p>50.7 Măsurile de securitate sunt axate și pe detectarea și prevenirea violenței sexuale și de gen.</p> <p>50.8 Au fost instituite măsuri specifice pentru copiii cu nevoi speciale.</p> <p>50.9 Se pune la dispoziție un spațiu protejat în care copiii să se poată juca fără a fi în pericol.</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
9. Cazarea (continuare)	9.4 Spațiile comune	51. Asigurarea existenței unui spațiu suficient în care solicitanții să ia masa	51.1 Toți copiii au posibilitatea de a lua masa într-un spațiu anume stabilit.
		52. Asigurarea existenței unui spațiu suficient în care copiii să desfășoare activități de agrement și de grup	<p>52.1 În interiorul locului de cazare sau în apropiere, în spațiul public, există o zonă adecvată pentru activități de agrement.</p> <p>52.2 În cazul în care statul membru organizează activități de grup, este disponibil un spațiu suficient și adecvat, de exemplu sub forma unei încăperi separate.</p> <p>52.3 În spațiul de cazare există o cameră/zonă sigură unde să se joace copiii și să se implice în activități în aer liber.</p> <p>52.4 a) Există posibilitatea desfășurării unui minimum de activități de agrement la o distanță rezonabilă de mers pe jos, iar distanța este sigură pentru mersul pe jos. ȘI</p> <p>52.4 b) Unitățile colective pun la dispoziție un minimum de activități de agrement adecvate vârstei copiilor în interiorul spațiului de cazare. ȘI</p> <p>52.4. c) Activitățile suplimentare pot fi accesibile utilizând transportul public sau prin transport organizat asigurat de statul membru respectiv.</p> <p>52.5 a) Copiii cu vârste cuprinse între 0 și 12 ani au acces zilnic la locuri de joacă și la săli de joacă corespunzătoare vârstei lor. ȘI</p> <p>52.5 b) Copiii cu vârste cuprinse între 13 și 17 ani au acces săptămânal la facilități sportive interioare și exterioare.</p>
	9.5 Salubritatea	53. Asigurarea păstrării curățeniei în zonele private și în spațiile comune	<p>53.1 Unitatea de cazare respectă un program de curățenie.</p> <p>53.2 Curățenia zonelor private și a spațiilor comune ale locului de cazare este verificată cu regularitate.</p> <p>53.3 Curățenia este verificată atunci când persoanele se mută într-o altă cameră sau într-o altă unitate de cazare.</p> <p>53.4 În cazul în care copiii participă la activități de curățenie (în scop educativ), este important ca membrii personalului să aibă în vedere vârsta și nivelul de dezvoltare al acestora și să le ofere nivelul necesar de sprijin. De asemenea, este necesar ca aceștia să aibă acces la produse și articole de curățare, precum și la echipament de protecție de tipul mănușilor și al măștilor.</p>
		54. Asigurarea unei bune întrețineri a bucătăriei și a grupurilor sanitare	<p>54.1 Curățenia spațiilor este în conformitate cu reglementările și standardele locale și naționale.</p> <p>54.2 Spațiile sunt curățate cel puțin o dată pe zi (în centrele de cazare) sau oricât de des este necesar.</p> <p>54.3 Periodic are loc o curățare aprofundată a spațiilor respective.</p>
		55. Asigurarea posibilității copiilor de a-și spăla singuri rufe sau de a le fi spălate rufe în mod regulat	<p>55.1 Când lenjeria de pat este furnizată în natură și spălată de unitatea de cazare, aceasta trebuie spălată cel puțin o dată la două săptămâni.</p> <p>55.2 a) Copiii trebuie să își poată spăla rufe (inclusiv prosoapele) cel puțin o dată pe săptămână, în mod independent sau sub supravegherea necesară.</p> <p>55.2 b) Dacă este disponibil un serviciu de spălătorie, acesta trebuie să fie suficient de accesibil cel puțin cinci zile pe săptămână (inclusiv în weekend).</p>

Standarde operaționale și indicatori privind condițiile de primire a copiilor neînsoțiți			
Capitol	Subcapitol	Standard	Indicatori
9. Cazarea (continuare)	9.6 Întreținerea	56. Asigurarea siguranței și a funcționării corespunzătoare a unităților de cazare prin întreținere regulată	<p>56.1 Buna funcționare a spațiului de cazare și a mobilierului și dotărilor acestuia este evaluată cu regularitate.</p> <p>56.2 Solicitanții de protecție internațională au posibilitatea de a semnala necesitatea unor lucrări de întreținere și de reparații.</p> <p>56.3 Reparațiile și înlocuirile necesare în cadrul spațiului de cazare se efectuează cu promptitudine și la un nivel de calitate adecvat.</p>
	9.7 Echipamentele și serviciile de comunicații	57. Asigurarea accesului adecvat al copiilor la un telefon pentru păstrarea legăturii cu familia și pentru apeluri privind chestiuni procedurale, juridice, medicale și educaționale	<p>57.1 Este posibil accesul la un telefon cel puțin pentru apeluri destinate luării legăturii cu familia sau cu reprezentantul și pentru chestiuni procedurale, juridice, medicale sau educaționale.</p> <p>57.2 Copiii au acces zilnic la cel puțin un telefon în fiecare unitate de cazare.</p> <p>57.3 Copiii pot primi apeluri într-un mediu privat, adică ceilalți copii nu pot să audă conversația.</p>
		58. Asigurarea accesului adecvat al copiilor la internet	58.1 Copiii au acces zilnic și gratuit la internet în spațiul de cazare, din motive legate de școlarizare și luarea legăturii cu familia.
		59. Asigurarea posibilității copiilor de a-și încărca dispozitivele de comunicare	59.1 Este disponibilă și accesibilă cel puțin o priză pentru încărcarea dispozitivelor electronice pentru fiecare copil.

Contactați UE

În persoană

În întreaga Uniune Europeană există sute de centre de informare Europe Direct. Puteți găsi adresa centrului cel mai apropiat de dumneavoastră la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

La telefon sau prin e-mail

Europe Direct este un serviciu care vă oferă răspunsuri la întrebările privind Uniunea Europeană. Puteți accesa acest serviciu:

- apelând numărul gratuit 00 800 6 7 8 9 10 11 (unii operatori pot taxa aceste apeluri);
- apelând numărul standard: +32 22999696; sau
- prin e-mail, la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

Găsiți informații despre UE

Online

Informații despre Uniunea Europeană în toate limbile oficiale ale UE sunt disponibile pe site-ul Europa, la: https://europa.eu/european-union/index_ro

Publicații ale UE

Puteți descărca sau comanda publicații ale UE gratuite și contra cost la adresa: <https://publications.europa.eu/ro/publications>. Mai multe exemplare ale publicațiilor gratuite pot fi obținute contactând Europe Direct sau centrul dumneavoastră local de informare (a se vedea https://europa.eu/european-union/contact_ro).

Dreptul UE și documente conexe

Pentru accesul la informații juridice din UE, inclusiv la ansamblul legislației UE începând din 1952 în toate versiunile lingvistice oficiale, accesați site-ul EUR-Lex, la: <http://eur-lex.europa.eu>

Datele deschise ale UE

Portalul de date deschise al UE (<http://data.europa.eu/euodp/ro>) oferă acces la seturi de date din UE. Datele pot fi descărcate și reutilizate gratuit, atât în scopuri comerciale, cât și necomerciale.

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene